

โครงการพิเศษทางจิตวิทยา
เรื่อง ความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพลของตัวแบบ
กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

จัดทำโดย

นางสาวชูฮัยลา มาหะมิง
รหัสนักศึกษา 610801402121
สาขาวิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา

โครงการนี้เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา จว.442 โครงการพิเศษทางจิตวิทยา 2
ปีการศึกษา 2564
คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

ชูฮัยลา มาหะมิง (2564). ความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพลของตัวแบบ กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต. โครงการพิเศษทางจิตวิทยา (จิตวิทยา). คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ : อาจารย์นภาพร อยู่ถาวร

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกตาม เพศ ชั้นปี และรายได้ของครอบครัว 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพลของตัวแบบ กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2564 จำนวน 380 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ แบบสอบถามจำนวน 4 ตอน ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบสอบถามอิทธิพลของตัวแบบ แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง และแบบสอบถามพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน (Standard Deviation) สถิติ t-test แบบเป็นอิสระต่อกัน (t-test for Independent Samples) สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA or F-test) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) คำนวณโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า

1. นักศึกษามีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 จากคะแนนเต็ม 5.00
2. นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาไม่แตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยพบว่า นักศึกษาที่มีชั้นปี 2 มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามากกว่าชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .001 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยพบผลที่สำคัญ คือนักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวน้อยกว่า 15,000 บาท มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบน้อยกว่านักศึกษามีรายได้ของครอบครัวตั้งแต่ 15,000 บาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน
5. ความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .221
6. อิทธิพลจากตัวแบบไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

กิตติกรรมประกาศ

โครงการพิเศษทางจิตวิทยาฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความช่วยเหลือของ อาจารย์ณภาพร อยู่ถาวร ที่ปรึกษาโครงการพิเศษทางจิตวิทยา และคณาจารย์คณะจิตวิทยา ดังรายนามต่อไปนี้ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรศุภกุล รองศาสตราจารย์ประณต เค้าฉิม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.เจษฎา อังกาบสี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัมมัญญิตตา อยู่เจริญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรรควิช จาริกจารีต และ อาจารย์ ดร.อิวัฒน์ รัตนวงศ์แซ ซึ่งให้ความช่วยเหลือและเมตตาแก่ผู้ศึกษา พร้อมทั้งกรุณาให้การแนะนำปรึกษา ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อความสมบูรณ์ของโครงการพิเศษทางจิตวิทยาฉบับนี้ ผู้ศึกษาจึงขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง รองศาสตราจารย์ ประณต เค้าฉิม และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจษฎา อังกาบสี ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ตลอดจนให้คำแนะนำ แก้ไข ปรับปรุงข้อบกพร่องของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ ดร.วัลลภ สุวรรณดี อธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลกับนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ และขอกราบขอบพระคุณ อธิการบดีมหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลฉบับทดลองกับนักศึกษามหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต

ขอขอบพระคุณ นางสุกัญญา บำเพ็ญกลิ้ง เลขานุการคณะจิตวิทยา และนางสาวสุดารัตน์ จามจรี เจ้าหน้าที่ประจำคณะจิตวิทยา ที่ให้ความกรุณาประสานงานและช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ตลอดระยะเวลาในการจัดทำโครงการพิเศษทางจิตวิทยาฉบับนี้

ขอขอบคุณนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม นำมาซึ่งข้อมูลที่มีคุณค่ายิ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ และขอขอบคุณเพื่อนนักศึกษาคณะจิตวิทยา ที่ให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ ให้ความรักและปรารถนาดีต่อผู้ศึกษาตลอดมา

ท้ายสุดนี้ขอกราบขอบพระคุณครอบครัวของผู้ศึกษา และคุณค่าของโครงการพิเศษทางจิตวิทยาฉบับนี้ ขอมอบแต่ครอบครัว คณาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ให้การสนับสนุน ช่วยเหลือ ห่วงใย และให้กำลังใจ ตลอดจนนักวิชาการสาขาวิชาต่าง ๆ ที่ผู้ศึกษาได้อ้างอิง ดังปรากฏในโครงการพิเศษทางจิตวิทยาฉบับนี้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้โครงการพิเศษทางจิตวิทยาฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์

ชูฮัยลา มาหะมิง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1. บทนำ.....	1
1. หลักการเหตุผล.....	1
2. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้า.....	3
3. ความสำคัญของกค้นคว้า.....	3
4. ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
5. กรอบแนวคิดของการศึกษาค้นคว้า.....	6
6. สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	6
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติของวัยรุ่น.....	8
1.1 ความหมายของวัยรุ่น.....	9
1.2 พัฒนาการของวัยรุ่น.....	10
1.3 ความต้องการของวัยรุ่น.....	10
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.....	11
2.1 ประวัติมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.....	11
2.2 ตราเครื่องหมายและสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.....	12
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา.....	15
3.1 ความหมายของพฤติกรรม.....	15
3.2 ความหมายของการแต่งกาย.....	16
3.3 ความหมายของพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา.....	16
3.4 ความสำคัญของพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา.....	16
3.5 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย.....	17
3.6 การวัดพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา.....	25
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง.....	26
4.1 ความหมายของวินัย.....	26
4.2 ความหมายและลักษณะของความมีวินัยในตนเอง.....	27
4.3 ความสำคัญของความมีวินัยในตนเอง.....	29
4.4 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง.....	30
4.5 การวัดความมีวินัยในตนเอง.....	33

สารบัญ

บทที่	หน้า
5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของตัวแบบ.....	34
5.1 ความหมายของอิทธิพล.....	35
5.2 ความหมายและประเภทของตัวแบบ.....	35
5.3 ความหมายของอิทธิพลของตัวแบบ.....	36
5.4 ความสำคัญของอิทธิพลของตัวแบบ.....	37
5.5 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของตัวแบบ.....	38
5.6 การวัดอิทธิพลของตัวแบบ.....	40
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา.....	40
6.1 เพศกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา.....	40
6.2 ชั้นปีกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา.....	41
6.3 รายได้ของครอบครัวกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา.....	41
6.4 ความมีวินัยในตนเองกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา.....	42
6.5 อิทธิพลของตัวแบบกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา.....	42
3. วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	43
1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	43
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	44
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	51
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
4. ผลการศึกษาค้นคว้า.....	53
1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล.....	54
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับอิทธิพลจากตัวแบบความมีวินัยในตนเอง และพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบ.....	55 61
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานระเบียบของนักศึกษา.....	62
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	66
1. วัตถุประสงค์ค้นคว้า.....	66
2. สมมติฐานของการค้นคว้า.....	66
3. ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	66

สารบัญ

บทที่	หน้า
4. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	67
5. สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	67
6. อภิปรายการค้นคว้า.....	69
7. ข้อเสนอแนะ.....	74
บรรณานุกรม.....	75
ภาคผนวก ก	
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	80
ภาคผนวก ข	
หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญและหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาค้นคว้า	81
ภาคผนวก ค	
ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	85
ภาคผนวก ง	
ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability).....	89
ภาคผนวก จ	
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	96
ประวัติของผู้ศึกษา.....	114

บทที่ 1

บทนำ

1. หลักการและเหตุผล

การแต่งกายของนักศึกษาในสังคมไทย ปรากฏให้เห็นโดยทั่วไปว่ากำลังประสบปัญหา อันเป็นผลมาจากโลกาภิวัตน์ วัฒนธรรมไทยจึงมีแนวโน้มลอกเลียนแบบการแต่งกายจากสื่อต่าง ๆ เช่น สื่อโทรทัศน์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อโฆษณาต่าง ๆ หรือแม้กระทั่งการลอกเลียนแบบการแต่งกายจากดารานักร้องยอดนิยมจากทั่วทุกมุมโลก ผลที่ปรากฏให้เห็นก็คือการรับเอาวัฒนธรรมการแต่งกายนั้นมาสู่รั้วมหาวิทยาลัยที่ตนเองกำลังศึกษาด้วย เช่น การนุ่งกระโปรงที่สั้น การสวมกางเกงทรงตามแฟชั่น การใส่เสื้อผ้าที่รัดรูปจนเกินไป หรือการสวมรองเท้าตามแฟชั่นต่าง ๆ รวมไปถึงการแต่งกายที่ผิดระเบียบของสถานศึกษานั้น ๆ (ดวงพร ช่วงเปีย, 2557) สำหรับชุดเครื่องแบบนักศึกษาในปัจจุบัน ไม่ได้เป็นเพียงแค่เครื่องแบบที่บ่งบอกถึงสถานภาพของบุคคลหรือบ่งบอกถึงสถาบันที่กำลังศึกษาอยู่ แต่เครื่องแบบได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากทีเดียวทั้งในเรื่องของรูปทรงและความหมาย เพราะแทนที่จะเป็นเครื่องแบบที่แสดงถึงความรู้และสติปัญญาของผู้สวมใส่ ทรงไว้ซึ่งคุณค่าอันเติมไปด้วยภูมิปัญญา กลับกลายเป็นเครื่องแบบและเครื่องมือที่เอาไว้กระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกทางเพศ และกำลังกลายเป็นแฟชั่นแบบผิด ๆ ที่แพร่หลายอยู่ตามกลุ่มนักศึกษาบางกลุ่ม (ศวิตา ธรรมพิทักษ์, 2550)

การแต่งกายชุดนักศึกษาจัดอยู่ในระเบียบของแต่ละสถาบันที่กำหนดขึ้นตามนโยบายของรัฐในแต่ละระดับให้เป็นไปตามมาตรฐาน ซึ่งชุดนักศึกษานั้นเป็นเสมือนสัญลักษณ์ของแต่ละสถาบัน เป็นการสร้างวินัย ความรับผิดชอบ ทำให้รู้สึกถึงความปลอดภัย เป็นสิ่งที่ดีงาม น่าภาคภูมิใจ โดยอาจแสดงถึงความรู้ความสามารถ สติปัญญา ซึ่งในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าการแต่งกายของนักศึกษาทั้งชายและหญิงในระดับอุดมศึกษาสังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐบาลและมหาวิทยาลัยเอกชนทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด อยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างน่าเป็นห่วง นักศึกษาทั่วประเทศมักจะแต่งกายล่อแหลม นักศึกษาหญิงแต่งกายไม่เหมาะสม เช่น นิยมสวมใส่เสื้อผ้ารัดรูป ปล่อยชายเสื้อออกนอกกระโปรง สวมกระโปรงสั้น และมักสวมรองเท้าแตะหรือรองเท้าแฟชั่น ส่วนนักศึกษาชายก็มักแต่งกายที่ไม่เหมาะสม เช่น ชอบสวมใส่รองเท้าแตะ ปล่อยชายเสื้อออกนอกกางเกง ส่วนกางเกงที่สวมใส่มักเป็นกางเกงรัดรูป เอวต่ำ โข้วกางเกงที่สวมอยู่ข้างใน ซึ่งมองแล้วไม่เหมาะสมกับนักศึกษาเป็นอย่างยิ่ง แต่นักศึกษาอาจเข้าใจว่าเป็นสิ่งให้ตนเองดูดีมีรสนิยม (บุญสม ครีกครีน, 2555) ซึ่งความเข้าใจดังกล่าวนี้ อาจเกิดจากหลายสาเหตุ ทั้งในด้านการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและสังคมและทัศนคติส่วนบุคคล ดังที่กล่าวข้างต้น

ในการศึกษาของ อีเลน จาร์ชว ซึ่งตีพิมพ์ในวารสารฟิเดลต้าคัปปีอัน ในปี ค.ศ. 1992 (Phi Delta Kappan Journal อ้างถึงใน ปีซีซี นิวส์ ไทย, 2562 : ออนไลน์) ระบุว่า เครื่องแบบนักเรียนเสริมสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและความภาคภูมิใจในหมู่นักเรียน ซึ่งช่วยพัฒนาในเรื่องความประพฤติได้ สอดคล้องกับแนวคิดของ เดล สโตเวอร์ ซึ่งเคยเขียนไว้ในวารสารอเมริกันสคูลบอร์ด เมื่อปี ค.ศ. 1990 (American School Board Journal อ้างถึงใน ปีซีซี นิวส์ ไทย, 2562 : ออนไลน์) กล่าวว่า การใส่ชุดเครื่องแบบนักเรียนสร้าง

บรรยากาศในการเรียนรู้ที่ดี เพราะนักเรียนไม่ถูกรบกวนสมาธิจากการแต่งกาย และไม่ตกเป็นเหยื่อถูกเพื่อนล้อเลียนด้วย นอกจากนี้ ไชยันต์ ไชยพร อาจารย์ประจำภาควิชาการปกครอง คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ให้สัมภาษณ์กับหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจออนไลน์ (2563 : ออนไลน์) โดยกล่าวถึงประเด็นคำถามในเรื่องเครื่องแบบนักเรียนนักศึกษาว่า ประเด็นเรื่องเครื่องแบบนักเรียนนักศึกษาช่วยให้ประหยัดได้จะเป็นจริงในกรณีของครอบครัวคนมีสตางค์พอที่จะจ่ายซื้อหาเสื้อผ้าต่าง ๆ นานามาปรุงแต่งเพื่อไปเรียนหนังสือ การที่สถาบันการศึกษากำหนดกติกาให้มีเครื่องแบบย่อมจะช่วยปิดช่องทางการแต่งตัวเพื่อมาประกวดประชันกัน และที่สำคัญคือเครื่องแบบนักเรียนนักศึกษาโดยทั่วไปมีราคาถูกกว่าเครื่องแต่งกายที่สวมใส่เวลาไปเที่ยวหรือออกงาน แต่ถ้าเทียบกับบางเกงขาสั้นที่ใส่เล่นอยู่บ้านกับเสื้อกล้ามหรือเสื้อยืดธรรมดา ๆ ชุดนักเรียนจะมีราคาแพงกว่า แต่ถ้าจะซื้อกางเกงนักเรียนที่มีคุณภาพพอใช้ได้ ก็ไม่ได้มีราคาสูงเหมือนกางเกงแฟชั่นต่าง ๆ แต่ทั้งนี้ โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาไม่ควรบังคับให้นักเรียนนักศึกษาของตนต้องซื้อชุดนักเรียนนักศึกษาที่สถาบันจัดหามาให้ ซึ่งมีราคาแพงกว่าท้องตลาด มิฉะนั้น เหตุผลในการมีเครื่องแบบเพื่อความประหยัดก็จะไม่เป็นจริงทันที

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาและพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของวัยรุ่น พบว่ามีปัจจัยที่เกี่ยวข้องทั้งปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม อาทิ การศึกษาของ ดวงพร ช่วงเปีย (2557) เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในภูมิภาคตะวันตก ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีเพศ ระดับชั้นปี และรายได้ของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ ภูริพงษ์ นิ้มโอ (2556) ที่ทำการศึกษารื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายที่สุภาพของนิสิตระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน พบว่า นักศึกษาที่มีเพศ และระดับชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมกรรมการแต่งกายที่สุภาพของของนิสิตแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ซูซาน บูน และ คริสติน โลมอร์ (Susan Boon & Christine Lomore อ้างถึงใน วิรารวรรณ ฤกษ์สุวรรณณี, 2560 : 14) ได้ศึกษาอิทธิพลจากความชื่นชอบบุคคลที่มีชื่อเสียงที่มีต่อวัยรุ่น พบว่า กลุ่มวัยรุ่นส่วนมากมักเลียนแบบการแต่งกายและพฤติกรรมของบุคคลที่มีชื่อเสียงที่ตนชื่นชอบ และ พัฒนานุสรณ์ สถาพรวงศ์ (2544 : 67) ได้ศึกษาผลของสื่อมวลชนที่มีต่อพฤติกรรมกรรมการเลียนแบบการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า นักเรียนที่ศึกษาอยู่นอกเขตเทศบาลเมืองเห็นว่า สื่อมวลชนมีผลต่อการเลียนแบบการแต่งกายโดยรวม และมีผลต่อกระบวนการใส่ใจและกระบวนการจูงใจในการมีพฤติกรรมกรรมการเลียนแบบการแต่งกายของนักเรียนศึกษาอยู่นอกเขตเทศบาล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้ศึกษาจึงเห็นความสำคัญการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาและสนใจศึกษาพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต โดยทำการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องได้แก่ เพศ ชั้นปี รายได้ของครอบครัว ความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพลของตัวแบบ เพื่อทราบว่าตัวแปรใดมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา และเพื่อนำตัวแปรดังกล่าวไปเป็นข้อมูลในการเสริมสร้างพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

- 2.1 เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา
- 2.2 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกตาม เพศ ชั้นปี และรายได้ของครอบครัว
- 2.3 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพลของตัวแบบ กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

3. ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทำให้ทราบระดับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาและตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา อันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา ในการนำผลการศึกษาที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนานักศึกษาให้สามารถแต่งกายได้อย่างเหมาะสมสอดคล้องกับระเบียบการแต่งกายของมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตเพิ่มมากขึ้น

4. ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

4.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2564 จำนวน 5,887 คน (ข้อมูลจาก สำนักทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ณ วันที่ 17 กรกฎาคม 2564)

4.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ นักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2564 จำนวน 380 คน ได้มาจากการเปิดตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของยามาเน่ (Taro Yamane, 1967 : 886-887 อ้างถึงใน ชูศรี วงศ์รัตน์, 2558 : 61-62) โดยกำหนดระดับความเชื่อมั่น 95% ระดับความคลาดเคลื่อน 5% และใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างในลักษณะการเลือกตามสะดวก (Convenience sampling) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2558 : 59-60) จากประชากรทั้งหมด

4.3 ตัวแปรที่ศึกษา

- 4.3.1) ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 1) เพศ แบ่งเป็น
 - 1.1) ชาย
 - 1.2) หญิง
 - 2) ชั้นปี แบ่งเป็น
 - 2.1) ชั้นปีที่ 1
 - 2.2) ชั้นปีที่ 2
 - 2.3) ชั้นปีที่ 3
 - 2.4) ชั้นปีที่ 4
 - 3) รายได้ของครอบครัว แบ่งเป็น

- 3.1) น้อยกว่า 15,000 บาท
- 3.2) 15,000-30,000 บาท
- 3.3) 30,001-50,000 บาท
- 3.4) 50,001-70,000 บาท
- 3.5) มากกว่า 70,000 บาท ขึ้นไป

4) อิทธิพลของตัวแบบ

5) ความมีวินัยในตนเอง

4.3.2) ตัวแปรตาม พฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ

4.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

4.4.1 **เพศ** หมายถึง ลักษณะที่ติดตัวมาแต่กำเนิดของนักศึกษา แบ่งเป็น เพศชาย และ เพศหญิง

4.4.2 **ชั้นปี** หมายถึง ระดับชั้นปีที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ปีการศึกษา 2564 แบ่งเป็น 4 ระดับชั้นปี ได้แก่

- 1) ชั้นปีที่ 1
- 2) ชั้นปีที่ 2
- 3) ชั้นปีที่ 3
- 4) ชั้นปีที่ 4

4.4.3 **รายได้ของครอบครัว** หมายถึง จำนวนเงินโดยเฉลี่ยต่อเดือนที่ทุกคนในครอบครัวหาได้รวมกัน เพื่อนำมาใช้จ่ายในการดำรงชีวิต แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่

- 1) น้อยกว่า 15,000 บาท
- 2) 15,000-30,000 บาท
- 3) 30,001-50,000 บาท
- 4) 50,001-70,000 บาท
- 5) มากกว่า 70,000 บาท ขึ้นไป

4.5 นิยามปฏิบัติการ

4.5.1 **พฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา** หมายถึง การปฏิบัติตนของนักศึกษาตามระเบียบการแต่งกายของมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต สำหรับการเข้าชั้นเรียนในวันเรียนปกติ วันที่มีงานพิธี เข้าห้องสอบ เข้าใช้ห้องสมุด ติดต่อกับอาจารย์ และติดต่อหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัย

ในการศึกษารั้งนี้ วัดพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา โดยใช้แบบสอบถามพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาซึ่งผู้ศึกษาสร้างขึ้นเอง มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ เป็นประจำ (5) ถึง ไม่เคย (1) ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าแสดงว่ามีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

4.5.2 **ความมีวินัยในตนเอง (Self-Discipline)** หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นผลสำเร็จตามเป้าหมายตามที่ตนเองคาดหวังไว้ โดยพฤติกรรมที่

แสดงออกนั้นจะต้องเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองแก่ตนเองและบุคคลอื่น และสอดคล้องกับกฎระเบียบอันดีงามของสังคม ซึ่งความมีวินัยในตนเอง ประกอบด้วยคุณลักษณะ 6 ประการ ได้แก่

1) ความรับผิดชอบ หมายถึง การแสดงออกของนักศึกษาในลักษณะที่มีความตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความพยายาม ละเอียดและรอบคอบ เพื่อให้งานบรรลุเป้าหมายที่กำหนดและทันเวลา ยอมรับผลของการกระทำของตนเองและพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขงานของตนเองให้ดียิ่งขึ้น

2) ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง สภาวะที่นักศึกษามั่นใจในความสามารถของตนเองว่ากระทำการต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและประสบผลสำเร็จ โดยมีการวางแผน กล้าตัดสินใจในการทำงาน มีความตั้งใจในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง กล้าเสนอความคิดเห็นและกล้าแสดงออก

3) ความเป็นผู้นำ หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการนำผู้อื่น ประสานงานหรือเป็นหลักในการดำเนินกิจกรรมหรือการเปลี่ยนแปลงที่ก่อให้เกิดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความเสียสละ รู้จักให้อภัยผู้อื่น และสามารถจูงใจผู้อื่นปฏิบัติตามความต้องการหรือคำสั่งของตนเองได้

4) ความซื่อสัตย์ หมายถึง การประพฤติตนของนักศึกษาอย่างตรงไปตรงมาตามความเป็นจริง ต่อตนเองและผู้อื่นทั้งกาย วาจา ใจ และมีเจตนาที่บริสุทธิ์ทั้งต่อตนเองและส่วนรวม

5) ความตั้งใจ หมายถึง การกระทำของนักศึกษาในลักษณะที่มีความเพียรพยายาม สนใจในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย มีความตรงต่อเวลาและกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมให้สำเร็จลุล่วงโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่าง ๆ

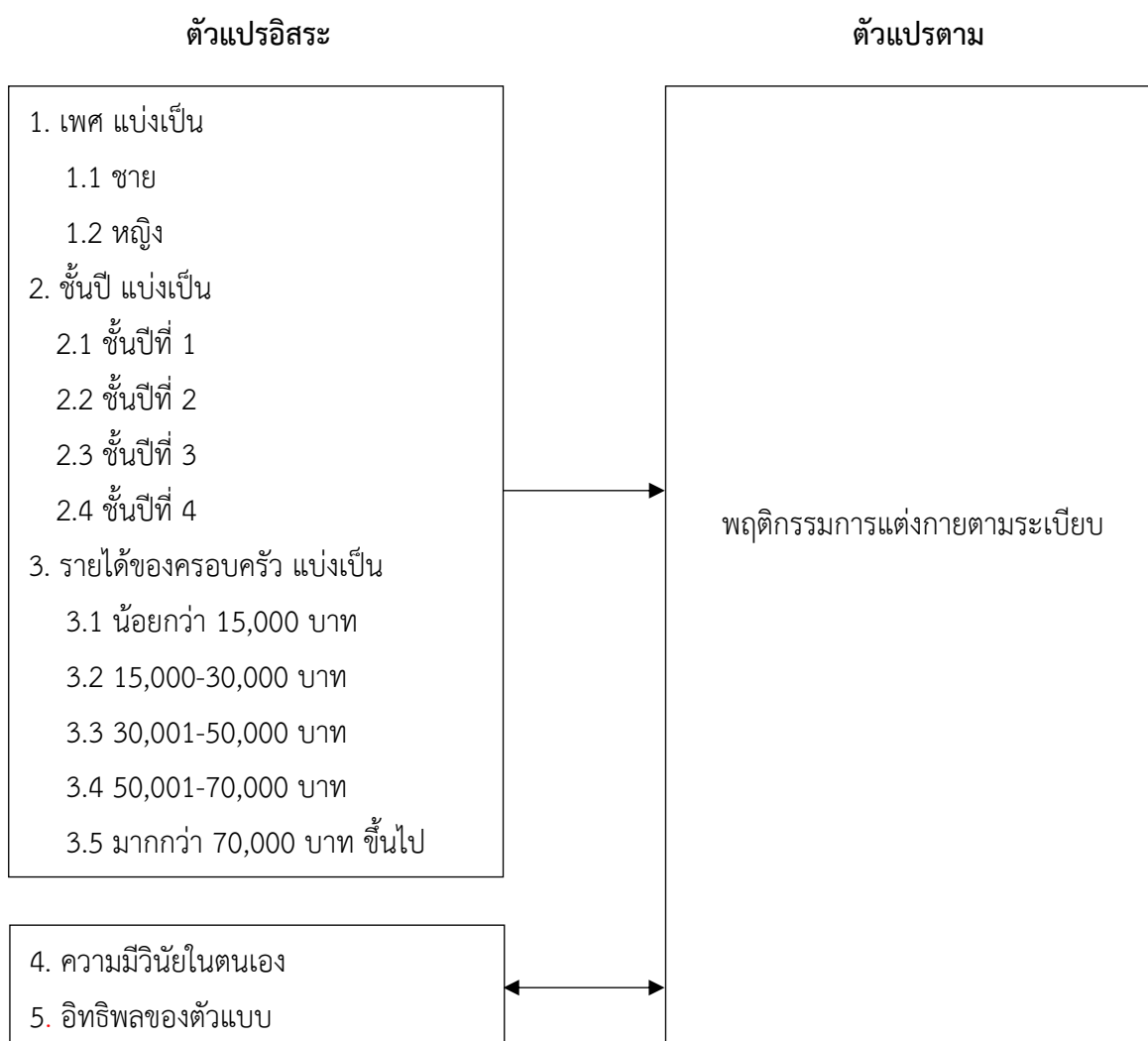
6) ความอดทน หมายถึง การปฏิบัติตนของนักศึกษาให้เป็นผู้ที่มีความเข้มแข็งและมั่นคงในอารมณ์ สามารถควบคุมอารมณ์ได้อย่างมีเหตุผล ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ยืนหยัดต่อสู่ปัญหา ไม่ท้อถอยหรือยอมแพ้ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ

ในการศึกษาครั้งนี้ วัดความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา โดยใช้แบบสอบถามความมีวินัยในตนเองซึ่งผู้ศึกษาสร้างขึ้นเอง มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด (5) ถึง ไม่จริงเลย (1) ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าแสดงว่ามีวินัยในตนเองสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

4.5.3 อิทธิพลของตัวแบบ หมายถึง การแสดงพฤติกรรมหรือการนำเสนอของตัวแบบผ่านสื่อต่าง ๆ ที่ชักจูงให้นักศึกษาเกิดการเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมในลักษณะกระทำตามหรือเลียนแบบ โดยตัวแบบได้แก่ กลุ่มเพื่อน สื่อ ดารานักร้อง และแนวโน้มนั้แพชั่น (บุญสม ครีกครีน และชัยศักดิ์ คล้ายแดง, 2555)

ในการศึกษาครั้งนี้ วัดอิทธิพลของตัวแบบ โดยนำแบบสอบถามปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ของ บุญสม ครีกครีน และชัยศักดิ์ คล้ายแดง (2555) มาปรับข้อความให้เหมาะสมกับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5) ถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าแสดงว่าได้รับอิทธิพลของตัวแบบมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

5. กรอบแนวคิดของการศึกษาค้นคว้า

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดของการศึกษาค้นคว้า

6. สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

- 6.1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการเล่นกีฬาตามระเบียบแตกต่างกัน
- 6.2 นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการเล่นกีฬาตามระเบียบแตกต่างกัน
- 6.3 นักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการเล่นกีฬาตามระเบียบแตกต่างกัน
- 6.4 ความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเล่นกีฬาตามระเบียบของนักศึกษา
- 6.5 อิทธิพลของตัวแบบมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเล่นกีฬาตามระเบียบของนักศึกษา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง ความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพลของตัวแบบ กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ทำการรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งสาระสำคัญออกเป็นหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติของวัยรุ่น

- 1.1 ความหมายและพัฒนาการของวัยรุ่น
- 1.2 ความต้องการของวัยรุ่น

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

- 2.1 ประวัติมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
- 2.2 ตราเครื่องหมายและสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
- 2.3 ระเบียบมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ว่าด้วย เครื่องแต่งกายนักศึกษา พ.ศ. 2530

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ

- 3.1 ความหมายของพฤติกรรมการแต่งกาย
- 3.2 ความหมายของพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ
- 3.3 ความสำคัญของการแต่งกาย
- 3.4 แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกาย
- 3.5 การวัดพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

- 4.1 ความหมายของวินัย
- 4.2 ความหมายและลักษณะของความมีวินัยในตนเอง
- 4.3 ความสำคัญของความมีวินัยในตนเอง
- 4.4 แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง
- 4.5 การวัดความมีวินัยในตนเอง

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของตัวแบบ

- 5.1 ความหมาย ประเภท และความสำคัญของตัวแบบ
- 5.2 ความหมายของอิทธิพลของตัวแบบ
- 5.3 แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของตัวแบบ
- 5.4 การวัดอิทธิพลของตัวแบบ

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ

- 6.1 เพศกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ
- 6.2 ชั้นปีกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ
- 6.3 รายได้ของครอบครัวกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ
- 6.4 ความมีวินัยในตนเองกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ
- 6.5 อิทธิพลของตัวแบบกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติของวัยรุ่น

1.1 ความหมายและพัฒนาการของวัยรุ่น

ประณต คำฉิม (2549 : 1) กล่าวว่า วัยรุ่น (Adolescence) มาจากภาษาลาตินว่า Adolescere ซึ่งหมายถึง เติบโตเข้าสู่วุฒิภาวะ (To Grow to Maturity) หรือเติบโตเป็นผู้ใหญ่ (To Grow to Adulthood) เมื่อพิจารณาตามความหมายนี้ วัยรุ่นจึงเป็นเสมือนสะพานเชื่อมต่อระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ เป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ (Period of Transition) ที่บุคคลมีการเจริญเติบโตหรือเปลี่ยนแปลงในเกือบทุกด้าน ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เป็นระยะเวลาที่บุคคลต้องเผชิญกับประสบการณ์ใหม่ ๆ ความรับผิดชอบใหม่ ๆ และสัมพันธภาพใหม่ ๆ ทั้งกับผู้ใหญ่และกลุ่มเพื่อน วัยรุ่นมักฉลาดขึ้นคิดได้ซับซ้อนขึ้น และมีความสามารถในการตัดสินใจ วัยรุ่นในบางสังคมจะได้รับอนุญาตได้ทำงานได้ แต่งงานได้ รวมไปถึงถูกคาดหวังให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ในด้านการเงิน

พรพิมล จันทร์พลับ (2538 อ้างถึงใน เกวลิน ทองเจริญ 2562 : 6) กล่าวว่า วัยรุ่น มีความหมายกว้างขวางมาก รวมทั้งวุฒิภาวะทางจิตใจ อารมณ์ สังคมและทางร่างกาย เมื่อเด็กถึงวุฒิทางเพศ ก็ถือว่าเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นและไปสิ้นสุดเมื่อเด็กมีความรับผิดชอบในการกระทำใด ๆ ด้วยตนเอง หรืออีกนัยหนึ่งในทางความคิดของนักกฎหมายได้กำหนดเอาอายุครบ 18 ปี ว่าเป็นผู้มีภาวะสูงสุดขีด

พรพิมล เจียมนาครินทร์ (2539 : 22-23) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่สำคัญเนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเชื่อมต่อระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ วัยรุ่นจึงเป็นวัยที่ต้องพบกับการเปลี่ยนแปลงในหลาย ๆ ด้าน และต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น

จตุพล ชมพูนิช (2541 : 49) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการกระหายใคร่แสดงออกยิ่งถ้ามีอะไรไม่เหมือนชาวบ้านยิ่งถูกใจเป็นที่สุด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องหน้าตา ผอม และเครื่องแต่งกาย

ฉลองรัฐ ธีธนะกุล (2526 อ้างถึงใน สุพรรณิ ศรีสุโข 2550 : 26) กล่าวว่า วัยรุ่น หมายถึง ผู้ที่อยู่ในวัยระหว่างเริ่มเป็นสาว (Puberty) และกำลังเริ่มเป็นผู้ใหญ่ (Young Adulthood) โดยเฉลี่ยวัยรุ่นเมื่อเริ่มอายุ 10-12 ปี แต่อย่างไรก็ตาม การเริ่มต้นเข้าสู่วัยรุ่นของเด็กแต่ละคนอาจไม่เท่ากัน บางคนอาจเข้าสู่วัยนี้ช้ากว่าเกณฑ์เฉลี่ย เนื่องจากปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายอย่าง เช่น อาหารที่รับประทาน สิ่งแวดล้อม กรรมพันธุ์

สุชา จันทร์เอม (อ้างถึงใน สุพรรณิ ศรีสุโข, 2550: 27) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังพัฒนาไปสู่วัยผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงมากทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม และปัญญา ในการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้จะมีผลทำให้วัยรุ่นขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และประสบปัญหาในการปรับตัว ดังจะเห็นได้ว่าวัยรุ่นมักมีพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากวัยอื่น ๆ เป็นต้นว่า การแต่งกาย ภาษาที่ใช้พูด ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวของเขา รวมทั้งเขาอยากลองของใหม่ ๆ และต้องการให้เป็นที่ยอมรับของสังคมและกลุ่มเพื่อน ไม่ว่าจะเป็นการใช้ภาษา การตัดสินใจและการแต่งกายที่แตกต่างออกไปจากวัยอื่น ๆ เพื่อเป็นการค้นหาความต้องการที่แท้จริงของตนเองเป็นที่ยอมรับ

รจนา เพ็ชรดี (2545 : 12) กล่าวว่าพัฒนาการในช่วงของวัยรุ่นนี้สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ด้าน คือ ด้านร่างกาย ด้านอารมณ์จิตใจ ด้านสติปัญญา และด้านสังคม

1) พัฒนาการด้านร่างกาย

เป็นไปในแง่ของความมั่งคั่งทางจิตวิญญาณเติบโตถึงขีดสมบูรณ์ เพื่อทำหน้าที่อย่างเต็มที่ ความเจริญเติบโตมีทั้งภายนอกที่สามารถมองเห็นได้ง่าย เช่น ส่วนสูง น้ำหนัก รูปร่าง สัดส่วนของร่างกาย และการเจริญเติบโตภายใน เช่น การทำงานของต่อมบางชนิดโครงสร้างกระดูกที่แข็งแรงขึ้นการผลิตเซลล์สืบพันธุ์ ในเด็กชาย การเปลี่ยนแปลงของระดับฮอร์โมนในร่างกาย

2) พัฒนาการทางด้านอารมณ์จิตใจ

การเปลี่ยนแปลงและความเจริญเติบโตทางร่างกายทั้งภายในและภายนอก กระตุ้นกระเทือนต่ออารมณ์ของเด็กวัยรุ่น ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงง่าย บางท่านอาจจะเรียกลักษณะอารมณ์ของเด็กว่าเป็น พายุบูแคม (Storm and Stress) เพราะอารมณ์ที่เกิดขึ้นเปลี่ยนแปลงง่าย อ่อนไหวง่าย ยากต่อการควบคุมให้คงเส้นคงวา

3) พัฒนาการด้านสังคม

วัยรุ่นจะให้ความสำคัญกับเพื่อนร่วมวัย มีความผูกพันกับเพื่อนในกลุ่มมาก โดยจะมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศด้วย ซึ่งกลุ่มเพื่อนจะรับรู้ เข้าใจและช่วยแก้ปัญหาของกันและกันได้

4) พัฒนาการด้านสติปัญญา

การที่บุคคลสามารถเข้าใจและปรับตัวเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมรอบตัวได้ ซึ่งการปรับตัวนี้ มีมาแต่แรกเกิดและพัฒนาต่อเนื่องกันตามวัยจนถึงผู้ใหญ่ โดยพัฒนาการทางสมองจะสูงเกือบเท่าผู้ใหญ่และเข้าใจกฎเกณฑ์ทางสังคมได้ดีขึ้น มีความสามารถในการใช้เหตุผลในการตัดสินใจปัญหา รวมถึงมีการพัฒนาการด้านความคิดเป็นไปอย่างรวดเร็ว

จากความหมายของวัยรุ่นข้างต้น สรุปได้ว่า คำว่า วัยรุ่น มาจากภาษาลาตินว่า Adolescere ซึ่งหมายถึง เติบโตเข้าสู่วุฒิภาวะ (To Grow to Maturity) หรือเติบโตเป็นผู้ใหญ่ (To Grow to Adulthood) วัยรุ่นจึงเป็นวัยแห่งการเชื่อมต่อระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ ต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก โดยเฉพาะร่างกายที่เจริญเติบโตถึงขีดสมบูรณ์ ซึ่งความเจริญเติบโตทางร่างกายทั้งภายในและภายนอกนี้ ส่งผลต่ออารมณ์ของวัยรุ่น ทำให้วัยรุ่นมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่ายในลักษณะแบบพายุบูแคม (Storm and Stress) และเพราะอารมณ์ที่เกิดขึ้นเปลี่ยนแปลงง่าย อ่อนไหวง่าย จึงยากต่อการควบคุมพฤติกรรมของวัยรุ่นให้คงเส้นคงวา สำหรับพัฒนาการด้านสังคม วัยรุ่นให้ความสำคัญกับเพื่อนร่วมวัยและต้องการให้ตนเองเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน ต้องการสร้างความแตกต่างจากผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นการใช้ภาษา การตัดสินใจ และการแต่งกายที่แตกต่างออกไปจากวัยอื่น ๆ เพื่อเป็นการค้นหาความต้องการที่แท้จริงของตนเองให้เป็นที่ยอมรับ และพัฒนาการด้านสติปัญญา วัยรุ่นมีความสามารถในการใช้เหตุผลในการตัดสินใจปัญหา รวมถึงมีการพัฒนาการด้านความคิดเป็นไปอย่างรวดเร็ว

1.2 ความต้องการของวัยรุ่น

รจนา เพ็ชรดี (2545 : 15) กล่าวถึง ความต้องการว่าหมายถึง ส่วนสำคัญที่จะผลักดันให้ร่างกายเกิดการกระทำและแสดงพฤติกรรมออกมา ความต้องการเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต ชีวิตจะราบรื่นมีความสุขก็ต่อเมื่อความต้องการต่าง ๆ ของชีวิตได้รับการตอบสนอง สำหรับวัยรุ่นซึ่งจัดเป็นวัยที่อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ

ของชีวิตเป็นช่วงเวลาที่สำคัญ ดังนั้นความต้องการของวัยนี้จึงมีความสำคัญไปด้วย โดยความต้องการของวัยรุ่นสามารถจำแนกได้ดังนี้

- 1) ต้องการความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องอยู่ใต้คำสั่งใคร เพราะวัยรุ่นเชื่อว่าลักษณะที่เป็นเครื่องหมายของความเป็นผู้ใหญ่คือความเป็นอิสระจากผู้ที่มิอำนาจเหนือตน
 - 2) ต้องการมีตำแหน่ง รวมทั้งต้องการความสนับสนุนทั้งจากผู้ใหญ่และเพื่อนวัยรุ่น
 - 3) ต้องการแสวงหาประสบการณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ ชอบความท้าทายที่ตื่นเต้น เกลียดความซ้ำซากจำเจ ชอบทดลอง ฉะนั้นระยะนี้วัยรุ่นมักชอบฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ระเบียบต่าง ๆ
 - 4) ต้องการรวมพวกพ้องค่อนข้างสูง เพราะการรวมพวกพ้องเป็นวิถีทางให้วัยรุ่นได้รับการสนองความต้องการหลายประการ เช่น ความรู้สึกอบอุ่น การได้รับยกย่อง ความรู้สึกว่ามีผู้ที่เข้าใจตนและร่วมทุกข์ร่วมสุขกับตน
 - 5) ต้องการความรู้สึกมั่นคง อบอุ่นใจ และปลอดภัย เพราะวัยรุ่นมีอารมณ์หวั่นไหวง่าย เปลี่ยนแปลงง่าย สับสนลงง่าย จึงมีความสนใจเช่นนี้ค่อนข้างสูง
 - 6) ต้องการความถูกต้อง ความยุติธรรม เพราะถือว่าความยุติธรรมเป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นจึงให้ความสำคัญอย่างจริงจังต่อความถูกต้อง
 - 7) ต้องการความงดงามทางร่างกาย ไม่ว่าจะวัยรุ่นหญิงหรือชายต่างต้องการให้ผู้อื่นรู้สึกชื่นชมเกี่ยวกับบุคลิกภาพของตนเองที่เหมาะสมตามเพศของตนทั้งสิ้น เพราะคิดว่าความงามทางกายเป็นแรงจูงใจให้เข้ากลุ่มได้ง่าย เป็นที่ยอมรับของสังคมและดึงดูดใจเพศตรงข้าม
 - 8) ต้องการประพฤตินิยมบทบาททางเพศ จุดประสงค์เหล่านี้เป็นสิ่งลึกซึ้งมาก ในระยะนี้ผู้ที่มีความรู้สึกที่ตัวเองไม่สมเป็นชายชาติตรีหรือไม่สมเป็นหญิงสาวจะรู้สึกไม่สบายใจเกี่ยวกับตนเอง วัยรุ่นหญิงชายก็จะพยายามประพฤตินิยมให้ดูงดงามหรือดูดีในบทบาททางเพศของตนเองที่ตนนิยม
 - 9) ต้องการเลือกอาชีพ วัยรุ่นตอนปลายจะมองเห็นความสำคัญของอาชีพและเข้าใจว่าอาชีพนำมาซึ่งสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม อีกทั้งอาชีพยังเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงสถานะของความเป็นผู้ใหญ่
- จากความหมายความต้องการของวัยรุ่นข้างต้น สรุปได้ว่า ต้องการของวัยรุ่นผลักดันให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมออกมา และเมื่อต้องการต่าง ๆ นั้นได้รับการตอบสนอง วัยรุ่นก็จะมีความสุข โดยวัยรุ่นมีความต้องการความเป็นอิสระเป็นตัวของตัวเอง ต้องการมีตำแหน่งและได้รับการสนับสนุนจากทั้งผู้ใหญ่และเพื่อน ต้องการแสวงหาประสบการณ์แปลกใหม่ วัยรุ่นจึงมักฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ระเบียบต่าง ๆ ต้องการรวมพวกพ้องที่เข้าใจตนและร่วมทุกข์ร่วมสุขกับตน ต้องการสิ่งที่ทำให้รู้สึกมั่นคง อบอุ่นใจและปลอดภัย ต้องการความถูกต้อง ความยุติธรรม ต้องการความงดงามทางร่างกาย ต้องการประพฤตินิยมบทบาททางเพศ และต้องการเลือกอาชีพที่จะนำมาซึ่งสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของตนเอง จะเห็นได้ว่าความต้องการของวัยรุ่นส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก โดยวัยรุ่นที่อยู่ในสถาบันการศึกษาอาจมีพฤติกรรมการแต่งกายผิดระเบียบ ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของสถาบัน เนื่องจากต้องการสร้างความแตกต่าง เป็นตัวของตัวเอง ที่ไม่ซ้ำแบบใคร

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

2.1 ประวัติมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตเป็นหนึ่งในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่ตระหนักถึงภารกิจสำคัญที่รัฐบาลให้ความไว้วางใจดำเนินการจัดการศึกษา โดยคณะผู้บริหารการศึกษาที่มีเจตนารมณ์แน่วแน่ในการร่วมพัฒนา ด้านการจัดการศึกษาของเมืองไทยให้เติบโตมากยิ่งขึ้น จึงได้จัดตั้งวิทยาลัยเกษมบัณฑิตขึ้น เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2530 โดยอาจารย์เกษม สุวรรณดี เป็นผู้ก่อตั้งปัจจุบันดำรงตำแหน่งนายกสภามหาวิทยาลัย กิตติคุณ วิทยาลัยเกษมบัณฑิตเปิดสอนเป็นปีแรกมี 2 คณะ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ และคณะนิติศาสตร์ มี นักศึกษารวมกันเพียง 97 คน ต่อมาเพิ่มคณะและสาขาวิชาเพิ่มมากขึ้น จนกระทั่งปี พ.ศ. 2536 ทบวงมหาวิทยาลัยอนุมัติให้เปลี่ยนประเภทจากวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตเปิดสอนหลักสูตรต่าง ๆ ดังนี้

1) ระดับบัณฑิตศึกษาระดับปริญญาเอก 3 หลักสูตร ได้แก่ ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะและการจัดการ และหลักสูตรใหม่ หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว

2) ระดับปริญญาโท 13 หลักสูตร ได้แก่ หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการงานวิศวกรรม และสาขาวิชาวิศวกรรมโยธา หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการภาพยนตร์และสื่อดิจิทัล หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาเพื่อการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว สาขาวิชาการจัดการการบิน หลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาภูมิสารสนเทศศาสตร์เพื่อการจัดการ หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ภาควิชาอังกฤษ และหลักสูตรใหม่หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารนวัตกรรมสื่อสาร และหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสมัยใหม่

3) ระดับปริญญาตรี เปิดสอน รวม 10 คณะวิชา ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะจิตวิทยา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะพยาบาลศาสตร์ และ 1 สถาบัน ได้แก่ สถาบันพัฒนาบุคลากรการบิน และระดับปริญญาตรีหลักสูตรภาษาอังกฤษ 4 หลักสูตร ได้แก่ ด้านบริหารธุรกิจ ด้านการจัดการอุตสาหกรรมการบิน ด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และด้านการจัดการโรงแรม

2.2 ตราเครื่องหมายและสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

ตรามหาวิทยาลัยประกอบด้วยรูปอาร์มตรงกลางประกอบด้วย คบเพลิงเปลวไฟและหมวกวิทยฐานะซ้อนอยู่ด้านหลังคบเพลิง ด้านขวาและด้านซ้ายของรูปอาร์ม ประดับด้วย ข้อชัยพฤกษ์ส่วนล่างของอาร์มเป็นแถบชื่อภาษาไทยมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตและแถบชื่อภาษาอังกฤษ KASEM BUNDIT UNIVERSITY ความหมายของตรามหาวิทยาลัย ก็คือ คบเพลิง หมายถึง การดำเนินชีวิตที่มั่นคง เปลวไฟ หมายถึง แสงแห่งปัญญา คบเพลิงพร้อมเปลวไฟ หมายถึง ดวงประทีปส่องนำชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางได้ด้วยคุณธรรมและความคิด หมวกวิทยฐานะ หมายถึง บรรดาสรรพวิทยาการต่าง ๆ ที่นักศึกษาได้รับด้วยการอบรมสั่งสอนและถ่ายทอดจากอาจารย์ด้วยการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง โดยมีอาจารย์เป็นผู้ชี้แนะชี้แจงแนวทางให้ประสบผลสำเร็จเป็นบัณฑิต ผู้ทรงด้วยความรู้และสติปัญญา

2.3 ระเบียบมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ว่าด้วยเครื่องแต่งกายนักศึกษา พ.ศ. 2530

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 39 (1) และ (7) แห่งพระราชบัญญัติสถานบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2522 มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตเห็นสมควรตราระเบียบว่าด้วยเครื่องแต่งกายนักศึกษา พ.ศ. 2530 ไว้ดังนี้

- ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า ระเบียบมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ว่าด้วยเครื่องแต่งกายนักศึกษา พ.ศ. 2530
- ข้อ 2 ให้ยกเลิกคำสั่งประกาศ หรือข้อความใด ๆ ที่ขัดต่อระเบียบนี้ และให้ใช้ระเบียบนี้แทน
- ข้อ 3 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่ปีการศึกษา 2530 เป็นต้นไป
- ข้อ 4 เครื่องแต่งกายสำหรับนักศึกษาชาย

4.1 วันเรียนปกติ เครื่องแต่งกายประกอบด้วย กางเกงขายาวแบบและทรงสุภาพ สีกรมท่า สีดำ หรือสีเทาเข้ม ห้ามใช้กางเกงยีนส์ หรือผ้าลูกฟูกโดยเด็ดขาด เสื้อเชิ้ตสีขาวแบบสุภาพ ไม่มีลวดลาย ชายเสื้อต้องไว้ในกางเกงตลอดเวลา สายเข็มขัดหนังสีดำ ติดหัวเข็มขัดที่มีเครื่องหมายมหาวิทยาลัยตามแบบและขนาดที่มหาวิทยาลัยกำหนด รองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำแบบสุภาพ ถุงเท้าสีดำ สีกรมท่าหรือสีเทาเข้ม

4.2 วันที่มีงานพิธี เครื่องแต่งกายประกอบด้วย กางเกงขายาวทรงสุภาพสีกรมท่า เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว ผูกเนคไทสีกรมท่าปักเครื่องหมายมหาวิทยาลัย สายเข็มขัดหนังสีดำ ติดหัวเข็มขัดที่เครื่องหมายมหาวิทยาลัยตามแบบและขนาดที่มหาวิทยาลัยกำหนด รองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำแบบสุภาพ ถุงเท้าสีดำหรือสีกรมท่า

- ข้อ 5 เครื่องแต่งกายสำหรับนักศึกษาหญิง

5.1 วันเรียนปกติ เครื่องแต่งกายประกอบด้วย กระโปรงแบบและทรงสุภาพยาวใต้เข่าลงมาประมาณ 4 นิ้ว สีกรมท่า สีดำ หรือสีเทาเข้ม ห้ามใช้ผ้ายีนส์ ผ้าลูกฟูก ผ้ากำมะหยี่โดยเด็ดขาด เสื้อสีขาว

คอเชิ้ตแขนสั้น แนวสาดิดกระดุมโลหะเงินปั้มเครื่องของมหาวิทยาลัย 4 ดุม ชายเสื้อต้องไว้ในกระโปรง ตลอดเวลา สายเข็มขัดหนังสีดำติดหัวเข็มขัดที่มีเครื่องหมายของมหาวิทยาลัย ตามแบบและขนาดที่มหาวิทยาลัย กำหนด รองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำแบบสุภาพ

5.2 วันที่มีงานพิธี เครื่องแต่งกายประกอบด้วย กระโปรงทรงเข้ารูป แบบสุภาพสีกรมท่า เสื้อสีขาวคอเชิ้ตแขนสั้น แนวสาดิดกระดุมโลหะเงินปั้มเครื่องหมายมหาวิทยาลัย 4 ดุม กัดกระดุมเสื้อ เม็ดต้นที่ลำคอ สายเข็มขัดหนังสีดำ ติดหัวเข็มขัดที่มีเครื่องหมายมหาวิทยาลัยกำหนด รองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำ แบบสุภาพ

ข้อ 6 หัวเข็มขัดมหาวิทยาลัย มีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าทำด้วยโลหะชุบโครเมียมขนาด 5.00 ซม. X 3.50 ซม. เครื่องหมายมหาวิทยาลัยทำด้วยโลหะชุบทอง ขนาดสูง 2.50 ซม. ติดอยู่ตรงกลาง พื้นที่ อาร์มส่วนในรองรับ คบไฟและหมวกวิทยฐานะลงยาสีขาว หมวกวิทยฐานะลงยาสีดำ เพลิงของคบไฟลงยา สีแดง แถบชื่อมหาวิทยาลัยภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ตอนล่างของเครื่องหมายลงยาสีแดง

ภาพที่ 3-1 ชุดเครื่องแบบนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

2.4 ระเบียบมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ว่าด้วย วินัย มารยาท และความประพฤติของ นักศึกษาเกษมบัณฑิต โดยเห็นเป็นการสมควรที่จะกำหนดระเบียบ ว่าด้วยข้อบังคับ มารยาทและความประพฤติของนักศึกษา ไว้ดังต่อไปนี้

1. ระเบียบนี้เรียกว่า " ระเบียบมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ว่าด้วยข้อบังคับมารยาทและ ความประพฤติของนักศึกษา

2. ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับกับนักศึกษาทั้งภาคปกติและภาคค่ำตั้งแต่ปีการศึกษา 2530 เป็นต้นไป

3. ระเบียบคำสั่ง หรือประกาศอื่นใดที่ขัดแย้งกับระเบียบนี้ให้เป็นอันยกเลิกและใช้ระเบียบนี้แทนวินัยมารยาทและ ความประพฤติของนักศึกษา

4. นักศึกษาต้องเคารพและปฏิบัติตามข้อกำหนด ระเบียบ ว่าด้วย คำสั่งหรือประกาศของมหาวิทยาลัยฯ โดยเคร่งครัด

5. นักศึกษาต้องแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับ ว่าด้วยการแต่งกายของมหาวิทยาลัยฯ โดยเคร่งครัด สำหรับนักศึกษาภาคสมทบต้องแต่งกายสุภาพเรียบร้อย นักศึกษาหญิงห้ามสวมกางเกง หากมีเครื่องแบบอนุญาตให้แต่งเครื่องแบบได้ และ ในเวลาปิดทำการนักศึกษาที่ประสงค์จะเข้ามาในบริเวณวิทยาลัยต้องแต่งกายให้สุภาพเรียบร้อย

6. นักศึกษาต้องประพฤติตนเป็นสุภาพชน ไม่ประพฤติสิ่งที่อาจนำความเสื่อมเสียมาสู่มหาวิทยาลัยฯ ทั้งภายในและ ภายนอกมหาวิทยาลัยฯ

7. นักศึกษาต้องเป็นผู้มีวัฒนธรรมอันดีงาม ประพฤติตนแบบสุภาพชน มีกิริยามารยาทเรียบร้อย และเคารพต่อ บรรดาอาจารย์ แยกผู้มีเกียรติของมหาวิทยาลัยฯ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของมหาวิทยาลัยฯ

8. นักศึกษาต้องเข้าเรียนทุกครั้งตามตารางสอน หากขาดเรียนเกินร้อยละ 20 ของเวลาเรียนทั้งหมด จะถูกตัดสิทธิ์ ในวิชานั้น ๆ

9. นักศึกษาต้องส่งใบลาทุกครั้งทั้งลากิจและลาป่วย หากลาป่วยเกิน 3 วัน ต้องมีใบรับรองแพทย์โดยส่งที่อาจารย์ ที่ปรึกษา

10. ในชั้นเรียน

10.1 นักศึกษาต้องเคารพ เชื่อฟังคำสั่ง คำตักเตือนของอาจารย์ผู้สอน

10.2 นักศึกษาต้องไม่สูบบุหรี่ รับประทานขนมและเครื่องดื่ม หรือพูดคุยกัน หรือแสดงกิริยาวาจา อันไม่ควร

10.3 นักศึกษาจะเดินเข้าหรือออกจากห้องเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากอาจารย์ผู้บรรยายไม่ได้

11. ในการสอบทุกครั้ง นักศึกษาจะต้องปฏิบัติตามข้อบังคับในการสอบโดยเคร่งครัด

12. ห้ามนักศึกษาเสพสุรา เครื่องทองของเมหาหรือสิ่งเสพติดที่ต้องห้ามตามกฎหมายทุกประเภท และห้ามนำเข้ามา ในบริเวณมหาวิทยาลัยฯ โดยเด็ดขาด

13. ห้ามนักศึกษาเล่นการพนันหรือมีส่วนเกี่ยวข้องไม่ว่ากรณีใด (ในการเล่นการพนัน หรือมีอุปกรณ์ สำหรับเล่น การพนันไว้ในครอบครองเป็นอันขาด

14. นักศึกษาต้องไม่กระทำตนให้เป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัวจนเป็นที่เสียหายไม่ว่ากรณีใด ๆ แก่ตนเองหรือมหาวิทยาลัยฯ

15. นักศึกษาไม่พกพาอาวุธ หรือสิ่งที่สามารถใช้เป็นอาวุธได้ หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุดังกล่าว

16. นักศึกษาต้องรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย เกียรติ และความสามัคคีในหมู่คณะและรักษาไว้ซึ่งระเบียบแบบแผน วินัย ตลอดจนความสงบเรียบร้อย ความเจริญและเกียรติคุณของมหาวิทยาลัยฯ

17. นักศึกษาผู้ใดก่อเหตุ หรือเกี่ยวข้องกับพัวพันเป็นคดีถึงพนักงานฝ่ายปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องรายงาน พฤติการณ์ต่อมหาวิทยาลัยฯ

18. นักศึกษาต้องไม่ทำความเสียหายแก่ทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยฯ และรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย และ แบบแผนอันดีงามของห้องเรียน ห้องสอบ ห้องสมุด

19. การปฏิบัติกิจกรรมใด ๆ เป็นหมู่คณะในนามของนักศึกษา ชมรม องค์การนักศึกษาหรือในนามวิทยาลัย จะต้อง ได้รับความเห็นชอบจากมหาวิทยาลัยฯ ก่อน

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตข้างต้นสรุปได้ว่ามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตเป็นสถาบันบัณฑิตศึกษาเอกชนที่เปิดการเรียนการสอนทั้งในระดับปริญญาตรีปริญญาโท และปริญญาเอก โดยมหาวิทยาลัยมีระเบียบ ซึ่งเป็นข้อปฏิบัติในการแต่งกายชุดนักศึกษา ซึ่งนักศึกษาต้องแต่งกายตามระเบียบที่กำหนด นอกจากนี้ยังมีระเบียบปฏิบัติในด้านวินัย มารยาท และความประพฤติของนักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาเป็นผู้มีวัฒนธรรมอันดีงาม ประพฤติตนสุภาพ มีกิริยามารยาทเรียบร้อย สมเกียรติแห่งสถาบัน

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

3.1 ความหมายของพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย

กาญจนา แก้วเทพ (2542 : 228 - 250) กล่าวว่า การแต่งกายเป็นการแสดงออกที่แสดงให้เห็นความเป็นตัวตนของบุคคลนั้นอย่างมาก เพราะเวลาที่บุคคลเลือกเครื่องแต่งกายนั้น ก็เพื่อต้องการบอกบุคคลอื่นว่าตนเองเป็นอย่างไร

ปิยะนุช พรหมประเสริฐ (2556 : 3) กล่าวว่า พฤติกรรมการแต่งกาย หมายถึง การกระทำของตัวบุคคลเกี่ยวกับการแต่งกายที่มีลักษณะเป็นไปตามค่านิยม การรับรู้ข่าวสาร อิทธิพลเพื่อน อิทธิพลของสื่อ หรือการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว โดยพฤติกรรมกรรมการแต่งกายนี้อาจมีลักษณะเป็นไปโดยที่คนในสังคมส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าเหมาะสมและไม่เหมาะสมหรือเป็นสิ่งดีงามและไม่ดีงามที่ควรปฏิบัติตามคุณค่าทางสังคม

จากความหมายของพฤติกรรมกรรมการแต่งกายข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมการแต่งกาย หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของบุคคลเกี่ยวกับการแต่งกายที่แสดงให้เห็นความเป็นตัวตนของบุคคล ซึ่งเป็นไปตามค่านิยมของสังคม สมัยนิยม การรับรู้ และอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ โดยพฤติกรรมกรรมการแต่งกายนี้ มีลักษณะเป็นไปโดยที่คนในสังคมส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสมและไม่เหมาะสม หรือเป็นสิ่งดีงามและไม่ดีงามที่ควรกระทำตามคุณค่าทางสังคมนั้น ๆ

3.2 ความหมายของพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบ

ภูริพงษ์ นิมโอง (2556 : 902) ให้ความหมายของพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษาว่าหมายถึง พฤติกรรมการแต่งกายที่สุภาพของนักศึกษาในกิจกรรม 2 ด้าน คือ ด้านกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนโดยตรง ซึ่งได้แก่ การเข้าชั้นเรียน และการเข้าห้องสอบ และ ด้านกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนโดยอ้อม ซึ่งได้แก่ การเข้าห้องสมุดของมหาวิทยาลัย การมาติดต่อกิจกรรมภายในมหาวิทยาลัย การมาพบ

อาจารย์ที่ปรึกษา และการเข้าร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัย โดยแต่งกายตามระเบียบมหาวิทยาลัย ของนักศึกษา ประกอบด้วย เสื้อ เข็มขัด รองเท้า และกระโปรงหรือกางเกง

ดวงพร ช่วงเปีย (2557 : 6) กล่าวว่า พฤติกรรมการแต่งกายที่ถูกระเบียบ หมายถึง การประพฤติปฏิบัติของนักศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการแต่งกายอย่างถูกระเบียบของมหาวิทยาลัยในการเข้าชั้นเรียน เข้าห้องสอบ เข้าห้องสมุด และติดต่อหน่วยงานในมหาวิทยาลัย

ศวิตา ธรรมพิทักษ์ (2550 : 13) กล่าวว่า พฤติกรรมการแต่งกายที่ถูกระเบียบ หมายถึง การปฏิบัติตามกฎระเบียบเรื่องการแต่งกายของนิสิตนักศึกษาที่ถูกต้องระเบียบที่กำหนดไว้ในคู่มือของมหาวิทยาลัย

บุญสม ครีกครีน และชัยศักดิ์ คล้ายแดง (2555 : 5) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของนักศึกษาทั้งที่เป็นพฤติกรรม ภายในและพฤติกรรมภายนอกที่สามารถสังเกตเห็นได้เป็นความรู้สึกหรือความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งใด การแต่งกายชุดนักศึกษา หมายถึง การแต่งกายตามระเบียบแห่งพระราชบัญญัติ ดังนั้นสรุปได้ว่าพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา หมายถึง การแสดงออกของนักศึกษาในด้านการแต่งกายตามระเบียบของมหาวิทยาลัย เป็นพฤติกรรมภายนอกที่สามารถสังเกตเห็นได้ซึ่งเป็นผลมาจากความรู้สึกหรือความคิดเห็นที่มีต่อชุดนักศึกษา

จากความหมายข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา หมายถึง การปฏิบัติตนของนักศึกษาตามระเบียบการแต่งกายของสถาบันการศึกษา สำหรับการเข้าชั้นเรียนในวันเรียนปกติ วันที่มีงานพิธี เข้าห้องสอบ เข้าใช้ห้องสมุด ติดต่อกับอาจารย์ และติดต่อหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัย

3.3 ความสำคัญของการแต่งกาย

ศศิพิชญ์ นิลไพรัช (2553 : 37) กล่าวว่า ความสำคัญเกี่ยวกับการแต่งกาย หมายถึง แต่งกายสะอาด แต่งกายสุภาพเรียบร้อย และถูกต้องตามกาลเทศะ ความสะอาดของการแต่งกายนับเป็นสิ่งสำคัญ แต่ความสะอาดในที่นี้ไม่เกี่ยวกับ ความเก่า ความใหม่ เพราะเครื่องแต่งกายที่ใหม่อาจสกปรกได้ แต่เครื่องแต่งกายราคาถูกก็ดูสะอาดได้ ดังนั้น คนฐานะที่ไม่ดีนักก็สามารถแต่งตัวสะอาดได้เท่ากับคนฐานะดี โดยเสื้อผ้าที่เราสวมใส่อยู่นั้นก็ควรซักรีดให้เรียบร้อย รองเทาก็ขัดให้ดูพองาม กระป๋าก์เช็ดให้ดูสะอาดเหล่านี้ ใคร ๆ ก็ทำได้ แต่จะทำหรือไม่ก็เท่านั้น อนึ่งการอาบน้ำชำระกายให้สะอาดและการดูแลเล็บมือเท้ามิให้สกปรกก็เป็นสิ่งที่ควรดูแลรักษาทำความสะอาดด้วย การแต่งกายควรแต่งให้เรียบร้อยพอควร เพราะคนแต่ละคนหรือสังคมแต่ละแห่งอาจมีเกณฑ์วัดความสุภาพเรียบร้อยต่างกันออกไป

กาญจนา แก้วเทพ (2542 : 228 - 250) กล่าวว่า ความสำคัญเกี่ยวกับการแต่งกาย หมายถึง แนวทางวิเคราะห์ที่เกี่ยวกับการแต่งกายนั้นทำหน้าที่อะไรบ้าง ไม่ว่าจะเป็นหน้าที่ทางกาย ทางจิตใจ และทางสังคม เช่น

- 1) การแต่งกายทำหน้าที่ป้องกันความร้อนและความเย็น รวมทั้งป้องกันอันตรายจากภายนอกหน้าที่ดังกล่าวนี้เป็นหน้าที่ทางด้านกายภาพและเป็นหน้าที่พื้นฐานเบื้องต้นของการใช้เสื้อผ้า
- 2) การแต่งกายเพื่อให้สวยงาม เพื่อความพึงพอใจของตนเองและผู้อื่น
- 3) การแต่งกายเพื่อบ่งบอกสถานภาพในสังคม

4) การแต่งกายเพื่อบ่งบอกเอกลักษณ์ของกลุ่ม แต่ในยุคสมัยนี้คนทุกชาติทุกภาษาจะแต่งกายเหมือนกัน

5) การแต่งกายเพื่อดึงดูดใจเพศตรงข้าม ซึ่งเป็นหน้าที่ของการแต่งกายในทั้งหญิงและชายในแง่นี้การแต่งกายจะถูกใช้เป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม

ดวงพร ช่วงเปีย (2557: 28) กล่าวว่า ความสำคัญเกี่ยวกับการแต่งกาย หมายถึงการแต่งกายที่ดีควรจะแต่งกายที่สุภาพเรียบร้อยถูกต้องตามกาลเวลาเหมาะสมกับงานที่จะไป และต้องสะอาดเรียบร้อย จึงควรปฏิบัติตน ดังนี้

1) การแต่งกายต้องเรียบร้อย เพราะคนแต่ละสังคมอาจมีเกณฑ์ทางความสุภาพเรียบร้อยต่างกันออกไป ในสังคมไทยเราต้องรู้ว่าการแต่งกายอย่างไรถือว่าเรียบร้อย และอย่างไรถือว่าไม่เรียบร้อย

2) การแต่งกายถูกต้องตามกาลเทศะหรือเหมาะสมกับงานที่จะไป การแต่งกายควรให้เหมาะสมกับสถานที่ที่จะไปด้วย ต้องให้เกียรติเจ้าภาพของงานตามสมควร

จากเอกสารข้างต้น สรุปได้ว่า การแต่งกายมีความสำคัญต่อบุคคล ทั้งในด้านการป้องกันบุคคลจากความร้อนและความเย็น รวมทั้งป้องกันอันตรายจากภายนอก ซึ่งเป็นหน้าที่พื้นฐานเบื้องต้นของการใช้เสื้อผ้า นอกจากนี้ การแต่งกายยังมีความสำคัญต่อภาพลักษณ์ของบุคคล ผู้ที่แต่งการสวยงาม สะอาด แต่งกายสุภาพเรียบร้อยและเหมาะสมตามกาลเทศะ จะเป็นที่ยึดจุดใจของผู้อื่น ที่ชื่นชม และก่อให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม สำหรับชุดเครื่องแบบนักศึกษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อสถาบัน ในการแสดงเอกลักษณ์ของสถาบันสู่บุคคลต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอก นักศึกษาที่แต่งกายตามระเบียบของสถาบันจึงเป็นที่นิยมชมชอบในด้านความประพฤติดี ความประพฤติเหมาะสม

3.5 แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบ

3.5.1 ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning)

อีวาน พาฟลอฟ (Evan P. Pavlov อ้างถึงใน เอมอร์ กฤษณะรังสรรค์, 2546 :62-66) อธิบายการเรียนรู้ที่เป็นพฤติกรรมปฏิกิริยาสะท้อน หรือเป็นพฤติกรรมที่อยู่อกอำนาจจิตใจซึ่งเราไม่ได้ตั้งใจกระทำ ดังนี้

1) องค์ประกอบของการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก

การวางเงื่อนไขปฏิกิริยาสะท้อน ประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1.1) สิ่งเร้าที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข (Unconditioned Stimulus หรือ US) เป็นสิ่งเร้าที่สามารถกระตุ้นให้อินทรีย์เกิดการตอบสนองโดยอัตโนมัติตามธรรมชาติ

1.2) การตอบสนองที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข (Unconditioned Response หรือ UR) เป็นการตอบสนองโดยอัตโนมัติที่เกิดจากการกระตุ้นของสิ่งเร้าที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข

1.3) สิ่งเร้าที่เป็นกลาง (Neutral Stimulus หรือ NS) เป็นสิ่งเร้าซึ่งโดยตัวมันเองตามธรรมชาติแล้วไม่สามารถกระตุ้นให้อินทรีย์เกิดการตอบสนองโดยอัตโนมัติได้

1.4) สิ่งเร้าที่ถูกวางเงื่อนไข (Conditioned Stimulus หรือ CS) เป็นสิ่งเร้าซึ่งโดยตัวมันเอง ตามธรรมชาติแล้วไม่สามารถกระตุ้นให้อินทรีย์เกิดการตอบสนองโดยอัตโนมัติได้ แต่หลังจากการวาง

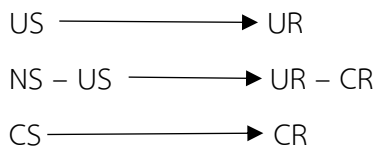
เงื่อนไขแล้วสิ่งเร้าสามารถกระตุ้นให้อินทรีย์เกิดปฏิกิริยาการตอบสนองแบบอัตโนมัติได้ หรืออาจกล่าว อีกอย่างหนึ่งว่าคือสิ่งเร้าที่เป็นกลางหลังจากที่ถูกวางเงื่อนไขแล้ว

1.5) การตอบสนองที่ถูกวางเงื่อนไข (Conditioned Response หรือ CR) เป็นพฤติกรรม ปฏิกริยาสะท้อนที่ตอบสนองแบบอัตโนมัติอันเกิดจากการวางเงื่อนไขให้เกิดคู่กันระหว่างสิ่งเร้าที่ไม่ต้องวางเงื่อนไขและสิ่งเร้าที่ต้องวางเงื่อนไข

2) หลักการวางเงื่อนไขการเรียนรู้แบบคลาสสิก

หลักการวางเงื่อนไขการเรียนรู้แบบคลาสสิกทำได้โดยการเสนอสิ่งเร้าที่เป็นกลาง (NS) คู่กับสิ่งเร้าที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข (UCS) จนกระทั่งสิ่งเร้าที่เคยเป็นกลาง (NS) นั้นสามารถกระตุ้นให้อินทรีย์เกิดการตอบสนองในลักษณะที่เป็นปฏิกริยาสะท้อนได้ ซึ่งแสดงว่าอินทรีย์ได้เกิดการเรียนรู้แล้ว ซึ่งเรียกสิ่งเร้าที่เคยเป็นกลางว่า เป็นสิ่งเร้าที่ถูกวางเงื่อนไข (CS) และการเรียนรู้แบบคลาสสิกที่มีประสิทธิภาพนั้น ต้องเสนอ โดยให้ NS ปรากฏก่อน US

ดังแผนภาพต่อไปนี้

3) การประยุกต์หลักการเรียนรู้แบบคลาสสิกสู่การจัดการเรียนรู้ ดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้นว่าการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิกเป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว และมักจะเป็นการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกหรืออารมณ์ ซึ่งในสภาพการณ์ของการเรียน นักเรียนอาจเกิดการเรียนรู้แบบนี้ขึ้นได้ตลอดเวลา เช่น ความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบโรงเรียน วิชาที่เรียน และกิจกรรมที่ครูให้ทำ ทั้งนี้เพราะเกิดการวางเงื่อนไขระหว่างโรงเรียน หรือวิชาที่เรียน หรือกิจกรรมที่ครูให้ทำ ซึ่งจริง ๆ แล้วมีลักษณะเป็นเพียงสิ่งเร้าที่เป็นกลางเข้ากับสิ่งเร้าที่นักเรียนชอบ/ไม่ชอบ

จากทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิกของพาฟลอฟ (Pavlov) ข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาเกิดขึ้นได้จากการตอบสนองอันเป็นผลมาจากการเรียนรู้ที่ถูกวางเงื่อนไข กล่าวคือ เมื่อนำระเบียบการแต่งกายมาจับคู่กับผู้สอนที่ให้การชมเชยเอาใจใส่ พูดคุยด้วยอย่างเป็นมิตร นั่นคือ นำสิ่งเร้าที่เป็นกลาง (NS) คือ ระเบียบการแต่งกาย จับคู่กับ สิ่งเร้าที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข (US) คือ ผู้สอนชมเชย เอาใจใส่ พูดคุยด้วยอย่างเป็นมิตร ก่อให้เกิดการตอบสนองที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข (UR) คือ ผู้เรียนชอบระเบียบการแต่งกาย ดังนั้น ระเบียบการแต่งกายจึงเป็นสิ่งเร้าที่ถูกวางเงื่อนไข (CS) ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความชอบระเบียบการแต่งกาย และแต่งกายตามระเบียบได้โดยไม่มีใครบังคับ (CR) ดังภาพตัวอย่าง

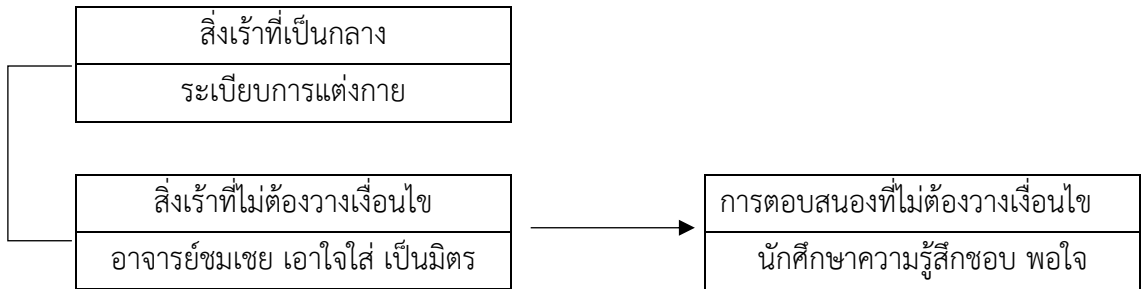
ก่อนการวางเงื่อนไข

กระบวนการวางเงื่อนไข

เมื่อระเบียนการแต่งกายจับคู่กับอาจารย์ชมเชย เอาใจใส่ เป็นมิตร ซ้ำแล้วซ้ำอีก

หลังการวางเงื่อนไข

ระเบียนการแต่งกายได้กลายมาเป็นสิ่งเร้าที่ถูกวางเงื่อนไขกับปฏิบัติการตอบสนองทางบวกของนักศึกษาหรือทำให้นักศึกษาชอบระเบียนการแต่งกาย

ภาพที่ 2-2 แสดงหลักการวางเงื่อนไขการเรียนรู้แบบคลาสสิก

3.5.2 ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์

สกินเนอร์ (B.F. Skinner อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2539 และระวีพร ธรรมสอน, 2548 : 13-18) มีความเชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลเป็นผล สืบเนื่องมาจากการปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของบุคคลจะแปรเปลี่ยนไป เนื่องมาจากผลที่ได้รับ (consequence) ที่เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมนั้น Skinner เสนอแนวคิดและ วิจัยเกี่ยวกับผลสืบเนื่องที่ได้รับว่ามี 2 ประเภท คือ

1) ผลสืบเนื่องที่เป็นการเสริมแรง (Reinforce) ผลที่ได้รับทำให้พฤติกรรมที่บุคคล กระทำอยู่นั้นมีอัตราการกระทำเพิ่มขึ้น

2) ผลสืบเนื่องที่เป็นการลงโทษ (Punisher) ผลที่ได้รับซึ่งส่งผลให้พฤติกรรมที่บุคคลนอกจากนี้ ทฤษฎีนี้มีแนวความคิดว่าการกระทำใด ๆ ตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ มีแนวความคิดว่าการกระทำใด ๆ ที่ไม่ได้รับการเสริมแรง มีแนวโน้มเป็นไปได้ว่าพฤติกรรมนั้นที่จะลดน้อยลงและหายไปในที่สุดการจัดการเงื่อนไขผลสืบเนื่องจากการกระทำ พัฒนามาจากแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์มีความเชื่อว่า พฤติกรรมของบุคคลจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงเป็นผลมาจากผลสืบเนื่องของพฤติกรรมนั้น ถ้าพฤติกรรมใดได้รับผลสืบเนื่องที่เป็นตัวเสริมแรงทางบวก พฤติกรรมนั้นก็จะมี

แนวโน้มนั้นที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ในทางกลับกันถ้าพฤติกรรมใดได้รับผลสืบเนื่องที่เป็นตัวลงโทษ พฤติกรรมนั้นก็ลดลงหรือยุติในอนาคต

สำหรับการเสริมแรง คือ สิ่งเร้าที่ทำให้ความถี่ของพฤติกรรมเพิ่มขึ้น อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากผลที่ได้รับตามหลังพฤติกรรมนั้น สิ่งเร้าที่เป็นเหตุให้เกิดผลสืบเนื่อง เรียกว่า ตัวเสริมแรง (Reinforcer) ตัวเสริมแรงสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ

1. ตัวเสริมแรงปฐมภูมิ (Primary Reinforcer) หรือตัวเสริมแรงที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข เป็นตัวเสริมแรงที่มีคุณสมบัติด้วยตัวของมันเองตามธรรมชาติ เนื่องจากสามารถตอบสนองความต้องการทางชีวภาพของอินทรีย์ได้ หรือมีผลต่ออินทรีย์โดยตรง ไม่ต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ เช่น อาหาร น้ำ เป็นตัวเสริมแรงในขณะที่อินทรีย์กำลังหิว และกระหายตามลำดับ อากาศความร้อน ความหนาว ความเจ็บปวด เป็นต้น

2. ตัวเสริมแรงทุติยภูมิ (Secondary Reinforcer) หรือตัวเสริมแรงที่ต้องวางเงื่อนไข คือ สิ่งเร้าที่เป็นตัวกลาง เมื่อนำมาเข้าคู่กับตัวเสริมแรงที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข บ่อยครั้งเข้า สิ่งเร้าซึ่งเดิมเป็นกลางจะกลายเป็นตัวเสริมแรงที่มีคุณสมบัติเช่นเดียวกับตัวเสริมแรงที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข หรืออธิบายได้อีกแบบได้ว่า เป็นตัวเสริมแรงที่ต้องผ่านกระบวนการพัฒนาคุณสมบัติของการเป็นตัวเสริมแรง โดยการนำไปสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงปฐมภูมิ เช่น คำชมเชย เงิน คะแนน หรือ ตำแหน่งหน้าที่ ฯลฯ ในการทำให้ตัวเสริมแรงทุติยภูมิ มีคุณสมบัติเป็นตัวเสริมแรงได้นั้นจำเป็นต้องพิจารณาเงื่อนไขต่อไปนี้

1. ปริมาณของตัวเสริมแรงปฐมภูมิที่ใช้คู่กับตัวเสริมแรงทุติยภูมิ คือ ถ้าปริมาณของตัวเสริมแรงปฐมภูมิมียิ่งมากจะทำให้ตัวเสริมแรงทุติยภูมิมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นขณะเดียวกัน ถ้าปริมาณตัวเสริมแรงปฐมภูมิมีน้อยจะทำให้ประสิทธิภาพของตัวเสริมแรงทุติยภูมิน้อยลงไปด้วย เช่นกัน

2. ขึ้นอยู่กับความบ่อยครั้งของการเสนอตัวเสริมแรงปฐมภูมิคู่กับตัวเสริมแรงทุติยภูมิ ถ้าเสนอคู่กันบ่อยครั้งก็จะทำให้ตัวเสริมแรงทุติยภูมิมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่ถ้าไม่ค่อยได้เสนอคู่กันประสิทธิภาพของตัวเสริมแรงทุติยภูมิก็ย่อมจะลดน้อยลง

3. ช่วงเวลาคาบเกี่ยวระหว่างการเสนอตัวเสริมแรงทุติยภูมิกับตัวเสริมแรงปฐมภูมิ ถ้าวช่วงเวลาคาบเกี่ยวของการเสนอตัวเสริมแรงทั้งสองตัวนั้นสั้น ก็จะทำให้ตัวเสริมแรงทุติยภูมิมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น ถ้าช่วงเวลาคาบเกี่ยวของการเสนอตัวเสริมแรงทั้งสองนั้นยาวออกไป ประสิทธิภาพของตัวเสริมแรงทุติยภูมิก็ย่อมจะลดลงตามเวลาที่ยืดออกไป

การเสริมแรงดำเนินการได้ใน 2 ลักษณะคือ การเสริมแรงทางบวก และการเสริมแรงทางลบ การเสริมแรงทางบวกมีตัวเสริมแรง ได้แก่

1. การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) คือ การเสริมแรงที่มีผลทำให้พฤติกรรมที่ได้รับการเสริมแรงนั้นมีความถี่เพิ่มขึ้น คนส่วนใหญ่มักจะเข้าใจสับสนว่า การให้การเสริมแรงทางบวกและการให้รางวัล (Reward) มีความหมายเหมือนกันแต่ความจริงแล้วทั้งสองอย่างมีความหมายแตกต่างกัน การให้การเสริมแรงทางบวกนั้นเป็นการทำให้พฤติกรรมมีความถี่ เพิ่มมากขึ้นในขณะที่การให้รางวัลเป็นการให้ต่อพฤติกรรมที่บุคคลทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามวาระและโอกาสที่สำคัญ โดยไม่จำเป็นว่าจะต้องทำให้พฤติกรรมนั้นมีความถี่เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า การใช้คำพูดตำหนิ หรือการตีบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ก็อาจจะเป็นเสริมแรงทางบวกได้ ถ้าการกระทำ ดังกล่าวส่งผลให้พฤติกรรมที่ได้รับการกระทำนั้นมีความถี่เพิ่มมากขึ้น สกินเนอร์ (B.F Skinner) ได้ให้

ความหมายของการเสริมแรงทางบวกเอาไว้ว่าเป็นการ เพิ่มความถี่ของการเกิดของพฤติกรรม อันเป็นผลกรรมที่ตามหลังพฤติกรรมนั้นซึ่งผลกรรมนั้น เรียกว่าตัวเสริมแรงทางบวก ความหมายในลักษณะดังกล่าวนี้จะครอบคลุมเฉพาะพฤติกรรมที่เกิดการเรียนรู้ใหม่เท่านั้น ซึ่งในแง่ของการนำไปประยุกต์ใช้นั้น พบว่าการเสริมแรงทางบวกยังทำหน้าที่ในการทำให้พฤติกรรมที่เรียนรู้แล้วเกิดขึ้นสม่ำเสมออีกด้วย ดังนั้น ความหมายของการเสริมแรงทางบวกในการนำไปประยุกต์ใช้นั้น จึงหมายถึงผลกรรมที่เรียกว่า ตัวเสริมแรงทางบวก

1.1 ตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของ (Material reinforces) ตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของนั้นจะประกอบด้วยอาหารสิ่งที่เสพได้ และของใช้ต่าง ๆ เช่น ขนม น้ำหวาน เสื้อผ้า ของเล่น เป็นต้น ตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของนี้ใช้ได้ผลดีต่อเมื่อบุคคลเกิดความขาดแคลนเท่านั้น เพราะถ้าใช้ในขณะที่ยุคนั้นมีทุกอย่างพร้อมแล้วก็มักจะไม่ได้ผล โดยเฉพาะการใช้อาหารเป็นตัวเสริมแรงวิธีการใช้ตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของนั้นง่ายมาก นั่นก็คือเมื่อใดที่บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมายก็ให้สิ่งของตามที่กำหนดได้ทันที การนำตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของมาใช้ในการจัดการเงื่อนไขพฤติกรรมโดยการใช้ของใช้ต่าง ๆ นั้นไม่ค่อยนิยมใช้กัน ส่วนใหญ่แล้วมักที่จะใช้อาหารหรือสิ่งของที่เสพได้เป็นหลักการใช้อาหารหรือสิ่งของที่เสพได้นั้นใช้ได้กับทั้งเด็กและผู้ใหญ่ใช้หลาย ๆ พฤติกรรมด้วยกันในการใช้ตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของโดยเฉพาะอาหารและสิ่งเสพได้นั้น ควรจะต้องมีข้อพิจารณาดังต่อไปนี้

1. การใช้อาหารหรือสิ่งเสพได้ตลอดจนสิ่งของต่าง ๆ นั้นควรจะใช้เมื่อบุคคลอยู่ในสภาพที่ต้องการ
2. การใช้อาหารหรือสิ่งของที่เสพได้ตลอดจนสิ่งของต่าง ๆ นั้นอาจก่อให้เกิด ปัญหาของการหมดสภาพการเป็นตัวเสริมแรงได้ ถ้าให้มากเกินไปหรือให้ในเวลาที่ไม่เหมาะสม
3. ควรจะมีสิ่งของหรืออาหารให้เลือกมากชนิด เพราะยิ่งมากเท่าไร ก็ยิ่งมีประสิทธิภาพมากขึ้นเท่านั้น บุคคลแต่ละคนชอบอาหารหรือสิ่งของที่ไม่เหมือนกัน ปัญหาที่จะเกิดขึ้นคือความยุ่งยากในการเตรียมตัวเสริมแรงเหล่านั้น ยิ่งทำกับคนเป็นจำนวนมากยิ่งมีความยุ่งยากมาก
5. บุคคลย่อมเปลี่ยนใจได้ตลอดเวลา ดังนั้นผู้ดำเนินการจะต้องพร้อมกับความ เปลี่ยนความต้องการของบุคคลเหล่านั้นด้วย
6. อาจเกิดปัญหาในการไม่สามารถในการเสริมแรงได้ทันที โดยเฉพาะเรื่อง ของอาหารเนื่องจากไม่สามารถจะเตรียมได้ทันที
7. การใช้อาหารเป็นสิ่งเสริมแรงอาจทำให้เกิดการรบกวนกิจกรรมที่บุคคลกำลัง กระทำอยู่ แม้ว่าจะมีข้อต้องพิจารณาและอุปสรรคในการดำเนินการหลายอย่าง แต่อาหารหรือสิ่ง ที่ เสพได้นั้นนับได้ว่าเป็นตัวเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าใช้กับเด็ก

1.2 แรงแเสริมทางสังคม (Social reinforce) เช่น การยิ้ม การชมเชย การยอมรับ เป็นต้น การเสริมแรงทางสังคมถือได้ว่าเป็นตัวเสริมแรงที่ต้องวางเงื่อนไข ซึ่งจำเป็นที่จะต้องใช้ ควบคู่กับตัวเสริมแรงอื่น และเมื่อเสริมแรงทางสังคมนี้มีคุณสมบัติเป็นตัวเสริมแรงแล้ว จะเป็นตัว เสริมแรงที่มีประสิทธิภาพในการคงไว้ซึ่งพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปแล้วอีกด้วย ตัวเสริมแรงทาง สังคมสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

- 1.2.1 แรงแเสริมทางสังคมที่แสดงออกโดยใช้คำพูด เช่น คำชม ยกย่อง เป็นต้น
- 1.2.2 แรงแเสริมทางสังคมที่แสดงออกโดยใช้ท่าทาง เช่น การแตะตัว การกอด การมองตา การพยักหน้าแสดงการยอมรับ เป็นต้น ในการใช้แรงแเสริมทางสังคมให้มีประสิทธิภาพมากที่สุดนั้น ผู้ใช้จะต้องใช้

ด้วยความจริงใจ จึงจะได้ผล หากไม่จริงใจจะเกิดผลทางลบแทน หลักในการใช้แรงเสริมทางสังคม (การชม) อย่างมีประสิทธิภาพ

- (1) ต้องชมต่อหน้า
- (2) ต้องชมทันที
- (3) การชมนั้นจะต้องบอกว่าผู้ที่ถูกชมนั้นแสดงพฤติกรรมอะไรที่ดีโดยบอกให้ชัดเจน
- (4) การชมนั้นต้องบอกว่าผู้ชมมีความรู้สึกที่ดีอย่างไร ต่อการที่ผู้ที่ถูกชมแสดงพฤติกรรมที่ดีและการแสดงพฤติกรรมเช่นนั้นจะช่วยให้เขาดีขึ้นอย่างไร
- (5) หลังจากพูดชมและหยุดชั่วขณะหนึ่งแล้วการแสดงความคิดเห็นทางสีหน้าเพื่อให้ผู้ถูกชมมีความรู้สึกว่าคุณชมมีความรู้สึกอย่างไร
- (6) กระตุ้นให้ผู้ที่ถูกชมนั้นแสดงพฤติกรรมที่ดีเพิ่มมากขึ้นอีก
- (7) จับมือหรือการแต่งตัวผู้ที่ถูกชมให้เขามีความรู้สึกว่าคุณสนับสนุนเขาการนำเอาแรงเสริมทางสังคมไปใช้ในการปรับพฤติกรรม มีการนำเอาแรงเสริมทางสังคมไปใช้ในการปรับพฤติกรรมเด็กอย่างแพร่หลาย และการที่จะใช้แรงเสริมทางสังคมเป็น

ตัวเสริมแรงนั้น มีข้อพิจารณา ดังต่อไปนี้

1. สามารถใช้ได้ง่ายและสะดวกในการใช้ เนื่องจากใคร ๆ ก็ใช้ได้ อีกทั้งไม่ต้องต้องลงทุนอะไรเลยเพราะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ
2. เมื่อใช้แล้วไม่รบกวนพฤติกรรมที่กำลังกระทำอยู่ อีกทั้งสามารถให้ได้ทันทีและผู้ที่ได้รับการเสริมแรงยังคงสามารถดำเนินพฤติกรรมที่ตนกำลังกระทำอยู่ต่อไป
3. ตัวเสริมแรงทางสังคม สามารถที่จะให้เป็นตัวเสริมแรงแผ่ขยายได้ โดยนำไปสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงอื่น ๆ มากกว่า 1 ตัวขึ้นไป อย่างเช่น เมื่อชมแล้วอาจจะมีการรางวัลหรือพาไปเที่ยว เป็นต้น
4. แรงเสริมทางสังคมถือได้ว่าเป็นสิ่งที่กระตุ้นคามธรมห่าติ ดังนั้น เมื่อใช้แรงเสริมทางสังคมในการปรับพฤติกรรมแล้ว จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องไปถอดถอนโปรแกรมเพราะสิ่งที่ทำอยู่นั้นได้เกิดขึ้นอยู่ทุกวัน ในสังคมจะเห็นได้ว่าแรงเสริมทางสังคม เป็นตัวเสริมแรงที่สมควรใช้อย่างยิ่ง แต่สิ่งที่ต้องระวังในการใช้แรงเสริมทางสังคม ได้แก่ แรงเสริมทางสังคมไม่สามารถใช้เสริมแรงได้ทุกคน เนื่องจากแรงเสริมทางสังคมจะเป็นตัวเสริมแรงชนิดที่ต้องวางเงื่อนไข ดังนั้น ในการใช้แรงเสริมทางสังคม ผู้ใช้ควรที่จะจัดประสบการณ์ในการให้แรงเสริมทางสังคมคู่กับแรงเสริมตัวอื่นเสียก่อน เพื่อที่ว่าผู้ที่ได้รับแรงเสริมจะได้มีประสบการณ์และเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของตัวเสริมแรงทางสังคมอีกด้วย

1.3 หลักการพรีแมค (Premack & Principle) คือ การเสริมแรง ที่ใช้กิจกรรมที่เกิดขึ้นกับตัวของบุคคลผู้ถูกปรับพฤติกรรมเอง โดยการวางเงื่อนไข ดังนี้ กิจกรรมที่เกิดขึ้นบ่อย เป็นผลที่ตามมาภายหลังกิจกรรมที่เกิดขึ้นน้อยครั้ง ได้แก่ การใช้พฤติกรรมที่อินทรีย์ชอบทำมาก

1.4 การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Informative feedback) เป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำของอินทรีย์ให้รู้ว่า ตนได้ทำพฤติกรรมที่เหมาะสมหรือไม่

1.5 เบี้ยอรรถกร (Token economy) คือ การใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ย คะแนน หรือแต้ม ฯลฯ ซึ่งสามารถนำไปแลกเปลี่ยนเป็นตัวเสริมแรงอื่นได้

2. การเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) การเสริมแรงทางลบ หมายถึง การที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพิ่มขึ้นอันเนื่องมาจากความสำเร็จในการหลีกเลี่ยงหรือหนีจากผลกระทบที่ไม่พึงพอใจ ซึ่งผลกระทบที่ไม่พึงพอใจที่ทำให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้นเรียกว่า ตัวเสริมแรงทางลบ เช่น ครูบอกนักเรียนว่า ถ้าส่งการบ้านไม่ตรงเวลาจะถูกตี ดังนั้น เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกตี ซึ่งเป็นสิ่งที่นักเรียนไม่พึงพอใจ นักเรียนจึงส่งการบ้านตรงเวลามากขึ้น

จากทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์ ข้างต้น สรุปได้ว่า การเสริมแรงเป็นสิ่งที่ทำให้ความถี่ของพฤติกรรมเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากการได้รับการเสริมแรง โดยพฤติกรรมใดที่กระทำแล้วได้รับการเสริมแรง พฤติกรรมนั้นก็มีแนวโน้มจะเกิดขึ้นอีก และในทางตรงข้ามหากพฤติกรรมใดกระทำแล้วได้รับการลงโทษ พฤติกรรมนั้นก็มีแนวโน้มจะหายไป การเสริมแรงการจึงเป็นเครื่องมือในการควบคุมพฤติกรรมให้เป็นไปตามที่ประสงค์ ทั้งนี้สามารถนำมาอธิบายพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาได้ เช่น เมื่อนักศึกษาแต่งกายตามระเบียบ ครูให้การชมเชย ยกย่อง ซึ่งเป็นการเสริมแรงทางสังคม นักศึกษารู้สึกดี พึงพอใจ นักศึกษาก็จะแต่งกายตามระเบียบบ่อยครั้งขึ้น

3.5.3 แนวคิดสาเหตุของการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมในสังคมไทย

สมพงษ์ จิตระดับ สุอังคะวาทิ (2548 : 14 อ้างถึงใน แพรวพรรณ อุดมศรี, 2533 : 52-53) อธิบายว่า สาเหตุของการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับกาลเทศะในที่สาธารณะ สามารถแยกเป็นประเด็นของการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ของสังคมไทย ดังนี้

1) กระแสสิทธิและความเท่าเทียมกันของหญิงชายในสังคมและทฤษฎีตะวันตกได้กลายเป็น ส่วนหนึ่งของบรรทัดฐานในระบบครอบครัว การศึกษา รัฐธรรมนูญ ค่านิยม และวัฒนธรรมโลกาภิวัตน์มากขึ้น แนวคิดร่างกายของฉัน ฉันมีสิทธิอย่างสมบูรณ์ในการเปิดเผยและใช้มันบนความเท่าเทียมกันโดยไม่เดือดร้อนผู้ใด ในขณะที่แนวคิดดังกล่าวได้เข้ามาแทนวิธีการคิดแบบจารีตค่านิยมแบบดั้งเดิมที่หญิงต้องเป็นแม่ศรีเรือนเรียบร้อยเป็นผ้าพับไว้หรือเป็นช่างเท้าหลัง

2) การแต่งกายด้วยการใส่กางเกงเอวต่ำ สายเดี่ยว เอวลอย สร้างความมั่นใจให้แก่วัยรุ่นหญิงมากขึ้นว่าไม่ตกยุคของแฟชั่น ไปที่ไหนก็สามารถเข้ากับกลุ่มเพื่อน กลุ่มสังคมที่ใส่เหมือนกัน ๆ กัน ถ้าไม่แต่งตัวแบบนี้จะขาดความมั่นใจ เชย ขาดการยอมรับ เป็นตัวประหลาด และรู้สึกแปลกแยกจากวัยรุ่นส่วนใหญ่

3) สังคมไทยมีตัวตนแบบที่แต่งตัวเปิดอวัยวะ จนปิดไม่มิด แต่ได้รับการยอมรับจากสื่อมวลชนอย่างเปิดเผย ชีวชนให้มอง เช่น ดาราวัยรุ่น พิธีกร รายการเพลง MTV มิสยูลีส กลุ่มผู้หญิงเหล่านี้ล้วนเป็นสื่อสรณะสาธารณะในการเลียนแบบ การเป็นตัวอย่างในเรื่องของการโชว์สัดส่วน เปิดเผยเนื้อหนัง ในที่สุดก็ประสบความสำเร็จในอาชีพหน้าที่ ในสังคมบันเทิง ซึ่งกลุ่มผู้หญิงเหล่านี้เป็นผู้ที่มีรายได้สูงในสังคมด้วย ดังนั้นการโชว์สรณะ จึงดูคล้ายเป็นบันไดขั้นแรกเพื่อก้าวไปสู่งานที่ดี สู่อำนาจและความสำเร็จได้ระดับหนึ่งทีเดียว

4) ระบบการอบรมเลี้ยงดูครอบครัวไทยมาตรฐานค่านิยมตะวันตก ที่เน้นให้เด็กแข่งขันกล้าแสดงออก ล่ารางวัลในเวที หลายครอบครัวในชนชั้นกลางที่มีลูกเป็นเด็กผู้หญิงให้การสนับสนุนและเร่งเด็กให้แก่แดดเกินวัยและธรรมชาติของเด็ก เด็กหญิงจะใส่เสื้อผ้าโชว์บางส่วน สวมถุงน่อง ถักมือ กระโปรงสั้น

แต่งหน้าแต่งตา ทำผมคล้ายวัยรุ่น แสดงออกทางสีหน้าและท่าทาง ภาษาคำพูดที่ไม่ใช่วัยรุ่นแม้แต่น้อย การประกวดแข่งขันล่ำรางวัลอย่างเอาเป็นเอาตาย มีผลให้เด็กคิดว่านี่คือสิ่งที่ควรดำเนินไปถูกต้อง ครอบครัวชนชั้นกลางที่พ่อแม่มีอาชีพเป็นแพทย์ วิศวกร อาจารย์ จำนวนไม่น้อยที่สนับสนุนบุตรสาวตัวเองที่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยชั้นนำเข้าประกวดนางงามก็มีอยู่มากมายเช่นกัน การเปิดเผยโซเชียลมีเดีย มีความรู้ความสามารถ ได้ตำแหน่งเป็นเรื่องยอมรับได้และปกติขึ้นทุกวัน

5) การเป็นที่สนใจและยอมรับของเพศตรงข้ามโดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นชาย การแต่งตัว ออกแนวเปิดเผยเนื้อหนัง ชวนให้มองและสร้างจินตนาการในเรื่องสรีระ วัยรุ่นไทยมีเวลาว่างมาก เรียนหนังสือไม่ต้องทำงาน ไม่สนใจกิจกรรมภาคสังคม

6) วัยรุ่นไทยจึงใช้เวลาส่วนใหญ่เรื่องของตัวเอง แต่งตัว สนุกสนาน มีสังคมฟุ้งเฟ้อ เทียวเตร่ ฟุ่มเฟือย ชอบปาร์ตี้ และอื่น ๆ วัยรุ่นหญิงจึงมีเวลากับเรื่องเสื้อผ้าแฟชั่น การแต่งกายและการคบเพื่อนต่างเพศมาก

อำนาจ แต่งรอด (2540 : 20) กล่าวว่า การแต่งกายของคนย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามสมัยนิยม คนที่แต่งตัวไม่ถูกต้องตามสมัยนิยมก็อาจทำให้มีปัญหาทางบุคลิกภาพอยู่บ้าง เพราะทำอะไรไม่เหมือนคนอื่นเขา กล่าวโดยทั่วไป ผู้ใหญ่ที่มีอายุเลยวัยกลางคนไปแล้ว มีความจำเป็นจะต้องแต่งกายตามสมัยน้อย แต่เด็กวัยรุ่นเป็นวัยซึ่งมีความจำเป็นต้องทำอะไรให้เหมือนกับเพื่อน เด็กวัยรุ่นจึงเอาใจใส่ต่อสมัยนิยมมากเป็นพิเศษ ซึ่งมีรายละเอียดที่พึงพิจารณา ดังนี้

1) ความเปลี่ยนแปลงของสมัยนิยม ความนิยมซึ่งเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาในสมัยก่อนแบบของเครื่องแต่งกายอาจเปลี่ยนแปลงซ้ำเพราะการติดต่อสื่อสารยังไม่เจริญ แต่สมัยนี้ได้ออกแบบเครื่องแต่งกายใหม่ ๆ และแบบเหล่านี้ก็ได้รับการเผยแพร่อย่างกว้างขวางและรวดเร็วจากสื่อมวลชน แบบของการแต่งกายจึงเปลี่ยนแปลงเร็วขึ้นและมีแบบให้เลือกมากขึ้น ด้วยเหตุนี้คนในวัยหนุ่มสาวและวัยรุ่นชอบเปลี่ยนแปลงการแต่งกายและชอบแต่งตัวมากกว่าวัยอื่น สมัยนิยมของการแต่งกายสำหรับคนในวัยนี้จึงได้รับการเผยแพร่เป็นอย่างมาก

2) การนำสมัยนิยม คนที่มีฐานะและมีความคิดก้าวหน้าเกี่ยวกับการแต่งกาย มักเป็นผู้นำสมัยอยู่เป็นประจำ คนประเภทนี้มีจำนวนไม่มากนัก แต่เขาก็เป็นผู้นำซึ่งคนส่วนใหญ่มักจะเอาอย่างในภายหลัง

3) การไม่ตามสมัยนิยม การแต่งกายย่อมเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ ถึงแม้จะเป็นเพียงเปลือกนอก ก็มีอิทธิพลเหนือพฤติกรรมและความคิดของคนอยู่ไม่น้อย คนที่ไม่ยอมแต่งกายตามสมัยอาจวางตนในสังคมได้ยากเพราะทำอะไรไม่เหมือนคนอื่น เด็กวัยรุ่นซึ่งชอบรวมกลุ่มกันเป็นฝูงชนเป็นกลุ่ม มักจะทำอะไรเหมือน ๆ กัน การแต่งกายถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของรสนิยมวัยรุ่นและหนุ่มสาว ซึ่งคนในวัยนี้มีความจำเป็นต้องปฏิบัติตามเด็กวัยรุ่นจึงต้องยอมรับแบบของการแต่งกายตามสมัยนิยมให้ได้ เพราะวัยรุ่นย่อมอยากทำตามเพื่อนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

4) สมัยนิยมของคนที่มีวัยต่างกัน ถ้าผู้ปกครองต้องการให้เด็กแต่งกายเรียบ ๆ ตามแบบที่ตนชอบ และพยายามบังคับให้ทำตามนั้น ความขัดแย้งระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่อาจเกิดขึ้นได้ง่าย ถ้าเด็กยอมทำ

ตามผู้ปกครองก็จะมีปัญหาในการเข้าสังคมกับเพื่อนฝูง ถ้าจะขัดความประสงค์ของผู้ปกครองก็อยู่ในบ้านด้วยความอึดอัด

5) ความขัดแย้งซึ่งเกิดจากสมัยนิยม แบบของการแต่งกายเป็นจำนวนมาก มักจะเกิดจากการเลียนแบบในประเทศต่าง ๆ แบบเหล่านั้นอาจเหมาะสมกับสังคมหนึ่ง แต่เมื่อถูกเผยแพร่โดยสื่อมวลชนอย่างมาก คนในสังคมอื่นอาจยอมรับไปใช้โดยมิได้คำนึงว่าจะขัดแย้งหรือสอดคล้องกับวัฒนธรรมของตน

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า การแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับกาลเทศะในที่สาธารณะของคนในสังคมส่วนใหญ่ อาจเกิดจากการแต่งกายตามกระแสสมัยนิยมที่ไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรม ประเพณี และค่านิยมของกลุ่มสังคมของตน และการแต่งกายเปิดเผยสรีระตามตัวแบบที่เป็นสื่อสาธารณะซึ่งเป็นที่ยอมรับ เนื่องจากนำมาซึ่งรายได้และการประกอบอาชีพ เช่น ดารา นักร้อง นอกจากนี้ สังคมไทยได้รับค่านิยมตะวันตกที่เน้นสิทธิและความเท่าเทียม การแข่งขันและเอาชนะ จึงส่งผลให้ครอบครัวชาวไทยมีการอบรมเลี้ยงดูบุตรตามมาตรฐานค่านิยมตะวันตก โดยสนับสนุนและเร่งให้เด็กแสดงพฤติกรรมเกินวัยและธรรมชาติของเด็ก เด็กส่วนหนึ่งแต่งกายโดยเปิดเผยสรีระ ซึ่งเป็นที่ยอมรับได้และปกติขึ้นทุกวัน สำหรับวัยรุ่นไทยที่เรียนหนังสือโดยไม่ต้องทำงาน ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับตนเอง มีเวลากับการแต่งกาย สนใจแฟชั่น และแต่งกายตามกลุ่มเพื่อน เพื่อให้ตนเองเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม จึงอาจทำให้มีพฤติกรรมการแต่งกายผิดระเบียบและเกิดความขัดแย้งกับผู้ปกครอง

3.6 การวัดพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

ดวงพร ช่วงเปีย (2557 : 62) ศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร วัดพฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษาในกรณีเข้าชั้นเรียน เข้าห้องสอบ เข้าห้องสมุด และติดต่อหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัย โดยใช้แบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นมาตรวัดแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ ทุกครั้ง (5) ถึง ไม่เคยปฏิบัติ (0)

เกวลิน ทองเจริญ (2562 : 11) ศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ วัดพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาโดยใช้แบบวัดพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาที่สร้างขึ้นเอง แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยมากที่สุด (5) ถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด (1)

พรทิพย์ รินนาศักดิ์ (2552) ศึกษาสาเหตุและแนวทางแก้ไขพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ วัดการปฏิบัติตามระเบียบการแต่งกายไม่ถูกระเบียบของนักศึกษา โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง มีข้อความจำนวน 18 ข้อ แบบวัดมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scales) 5 ระดับ ตั้งแต่ มากที่สุด (5) ถึง น้อยที่สุด (1)

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบวัดได้ด้วยแบบสอบถามที่มีลักษณะแบบมาตราประเมินค่า (Rating scale) ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาจึงวัดพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา โดยใช้แบบสอบถามพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบซึ่งผู้ศึกษาสร้างขึ้นเอง มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ มากที่สุด (5) ถึง น้อยที่สุด (1)

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

4.1 ความหมายของวินัย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546 : 1077) กล่าวว่า วินัย หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผนข้อบังคับ ปฏิบัติตนตามกฎระเบียบที่สังคมยอมรับว่าดีหรือเหมาะสมนั่นเอง

พล แสงสว่าง (2527 : 1) กล่าวว่า วินัย หมายถึง การฝึกฝนจิตใจกิริยาท่าทางเจตคติ และสัญชาตญาณให้อยู่ในความควบคุมของความถูกต้องและเหตุผล เพื่อให้มีบุคลิกภาพและลักษณะนิสัยที่สมบูรณ์แบบวินัยเป็นกระบวนการอย่างหนึ่งของการศึกษาในการที่ปรับปรุงและส่งเสริมความประพฤติของบุคคลแม้วินัยอาจเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตนตามกฎหรือข้อบังคับแต่มิใช่เป็นการขู่เข็ญบังคับ หากแต่วินัยมุ่งที่จะให้บุคคลควบคุมตนเอง (Self-Control) มีวินัยในตนเอง (Self-Discipline)

นวลศิริ ปาโรหิตต์ (2534 : 11) กล่าวว่า วินัย หมายถึง ระเบียบข้อบังคับซึ่งให้เป็นหลักปฏิบัติสำหรับหมู่คณะ เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยรวมถึงการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ

ฉันทนา ภาคกงกช (2539 อ้างถึงในยุภา เกิดศิริ 2558 : 9) กล่าวว่า วินัย หมายถึง การที่บุคคลปฏิบัติตนให้เป็นไปตามกฎระเบียบ ข้อบังคับ แบบแผน ข้อตกลงที่สังคมกำหนดให้บุคคลปฏิบัติตามเพื่อให้บุคคลปฏิบัติตามเพื่อให้บุคคลอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติสุขผู้ทรงคุณวุฒิอีกส่วนหนึ่ง

จากความหมายของวินัยข้างต้น สรุปได้ว่า วินัย หมายถึง ระเบียบข้อบังคับซึ่งเป็นหลักปฏิบัติสำหรับการอยู่ร่วมกันในสังคม โดยเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับว่าดีหรือเหมาะสม นำไปสู่ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม เพื่อให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

4.2 ความหมายและลักษณะของความมีวินัยในตนเอง

4.2.1 ความหมายของความมีวินัยในตนเอง

ภัทรา นิคมานนท์ (2517 : 7) กล่าวว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่แสดงถึงความพยายามในการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนเองคาดหวังไว้

ปรีชา ธรรมมา (2546 : 59) กล่าวว่า วินัยในตนเอง หมายถึง การควบคุมพฤติกรรมของบุคคลด้วยความสามารถของตนเองได้เป็นผลสำเร็จตามเป้าหมายอันเป็นที่ยอมรับโดยงดเว้นหรือระงับยับยั้งการกระทำอันไม่เหมาะสมและนำตนไปสู่การกระทำอันเหมาะสม

บัณฑิตา ศักดิ์อุดม (2523 : 11) กล่าวว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมตนเองทั้งอารมณ์และพฤติกรรมให้เป็นไปตามที่ตนเองต้องการแม้จะมีสิ่งเร้าภายนอก เช่น บุคคลอื่น หรือสิ่งเร้าจากภายใน เช่น ความปรารถนาเป็นอุปสรรคขัดขวางก็ตามก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงไปตามที่ตนเองได้ตั้งใจไว้รวมถึงการรู้จักกาลเทศะไม่กระทำการใด ๆ อันก่อให้เกิดความยุ่งยากต่อตนเองและต่อผู้อื่น สนใจและเอาใจใส่ต่อสังคมปฏิบัติตามกฎของสังคม

สินีนาง สุทธจินดา (2543 : 16) กล่าวว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังไว้ โดยเกิดจากความสำนึกกว่าเป็น

ค่านิยมที่พึงงาม แต่ทั้งนี้จะต้องไม่กระทำการใด ๆ อันเป็นผลที่ทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนเองและบุคคลอื่นในอนาคตและจะต้องเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองเรื่องแก่ตนเองและบุคคลอื่น โดยไม่ขัดต่อระเบียบของสังคม

ยุภา เกิดศิริ (2558 : 6) ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังโดยการควบคุมที่บังเกิดจากแรงกระตุ้นจากภายใน และพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นจะต้องสอดคล้องกับกฎระเบียบอันดีงามของสังคม

พนัส หันนาคินทร์ (2542 : 32-51 อ้างถึงใน ชลลดา สอนศิริ, 2559 : 15) กล่าวว่า วินัยในตนเอง (Self-Discipline) หมายถึง กระบวนการหรือวิธีการที่บัญญัติขึ้นเพื่อควบคุมพฤติกรรมของตนเอง บังคับตนเองให้ปฏิบัติตามแนวทางที่เลือกกว่าดี ถ้านักเรียนมีวินัยในตนเองแล้วจะลดปัญหาด้านการปกครอง นักเรียนได้อย่างมาก โรงเรียนไม่จำเป็นต้องออกข้อบังคับระเบียบให้มาก การควบคุมและการคุมครองก็จะสะดวกสบาย เพราะตนเองต้องรู้ควบคุมพฤติกรรมตนเองให้บรรลุจุดมุ่งหมายปลายทาง ได้อย่างสุขสบาย รู้จักรับผิดชอบ ปฏิบัติตามหน้าที่ของตนเองที่มีความรับผิดชอบ

จากความหมายของความมีวินัยในตนเองข้างต้น สรุปได้ว่า ความมีวินัยในตนเอง (Self-Discipline) หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นผลสำเร็จตามเป้าหมายตามที่ตนเองคาดหวังไว้ โดยพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นจะต้องเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองเรื่องแก่ตนเองและบุคคลอื่น และสอดคล้องกับกฎระเบียบอันดีงามของสังคม

4.2.2 ลักษณะของความมีวินัยในตนเอง

กลุ่มส่งเสริมการเรียนการสอนและประเมินผล สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2551 : 2 อ้างถึงใน ยุภา เกิดศิริ 2558 : 46) กล่าวว่า ความมีวินัยในตนเองเป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ หมายถึง ลักษณะที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนอันเป็นคุณลักษณะที่สังคมต้องการในด้านคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม จิตสำนึกสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขทั้งในฐานะพลเมืองไทยและพลโลก ดังนั้นคุณลักษณะของผู้มีวินัยในตนเอง จึงเป็นความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรม โดยเกิดจากความรู้สึกมองเห็นคุณค่าในการปฏิบัติด้วยตนเอง มิได้เกิดจากอิทธิพลภายนอก เช่น ระเบียบคำสั่ง การบังคับ ถึงแม้จะมีอุปสรรคก็ยังไม่เปลี่ยนพฤติกรรมนั้น

ยุภาภรณ์ เจริญดี (2557 : 47) ยุภา เกิดศิริ (2558 : 6) และธีรเมธ เสาร์ทอง (2561 : 7) กล่าวว่า ความมีวินัยในตนเอง ประกอบด้วยคุณลักษณะ 6 ประการ ได้แก่

1) ความมีเหตุผล หมายถึง การใช้หลักเหตุผลในการตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ โดยพิจารณาจากปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นอย่างรอบคอบ

2) ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ความมั่นใจในความสามารถของตนเองว่าจะกระทำการต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและมีเหตุผล และเชื่อว่าการที่จะประสบความสำเร็จได้ตามที่ตั้งใจไว้เป็นผลมาจากความสามารถ ทักษะ หรือการกระทำของตนเอง

3) ความรับผิดชอบ หมายถึง ความมุ่งมั่นที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายและติดตามผลงานที่ได้กระทำเพื่อปรับปรุงแก้ไขงานนั้น ๆ ให้เป็นผลสำเร็จด้วยดีและยอมรับในสิ่งที่ตนทำลงไปทั้งด้านที่เป็นผลดีและผลเสีย

4) ความตั้งใจจริง หมายถึง ความสนใจมุ่งมั่นที่จะประกอบกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

5) ความเป็นผู้นำ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่แสดงถึงความเสียสละไม่คิดร้ายผู้อื่น มีเหตุผลไม่ลำเอียง ปราศจากอคติมีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ไม่เห็นแก่ตัว มีน้ำใจต่อผู้อื่น

6) ความอดทน หมายถึง ความสามารถของร่างกายความคิดและจิตใจที่จะทนต่อการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ได้

กัลยา สุวรรณรอด (2537 : 9) ได้ศึกษาองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียน สรุปผลการศึกษาพฤติกรรมของผู้มีวินัยในตนเองไว้ดังนี้

1) มีความรับผิดชอบ หมายถึง ลักษณะของบุคคลซึ่งแสดงออกโดยใช้ความสนใจ เอาใจใส่ตั้งใจจริงที่จะปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายด้วยความพากเพียรพยายาม เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้ รวมทั้งให้ความสำคัญที่จะกระทำตามคำพูดที่ได้เคยให้คำมั่นไว้ มีความซื่อสัตย์ เคารพต่อระเบียบ กฎเกณฑ์ รู้จักหน้าที่ที่มีต่อตนเองและผู้อื่น ตลอดจนยอมรับผลของการกระทำของตนด้วยความเต็มใจ แม้ว่าผลที่ปรากฏออกมาจะประสบความสำเร็จหรือไม่ก็ตาม และพร้อมที่จะมุ่งมั่นแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น

2) มีความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นหรือมั่นใจในความสามารถของตนเองซึ่งจะแสดงออกโดยการพูดหรือการตัดสินใจ และปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ได้โดยเชื่อมั่นว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง สมเหตุสมผล และมีความพร้อมที่จะเผชิญต่ออุปสรรคต่าง ๆ ที่ขัดขวางโดยไม่ย่อท้อ

3) มีความอดทน หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความเข้มแข็ง หนักแน่น ทนทาน ทั้งร่างกาย และจิตใจ สามารถยืนหยัดต่อสู้กับการกระทบกระทั่งของเหตุการณ์ หรืออุปสรรคต่าง ๆ ตลอดจนความยากลำบาก คำวิพากษ์วิจารณ์ที่ทำให้เจ็บแค้นได้โดยไม่แสดงอาการหวนไหวหรือย่อท้อ มีความสามารถควบคุมการกระทำของตนให้อยู่ในขอบเขตที่สังคมสามารถยอมรับได้ โดยการใช้สติปัญญาควบคุมตนเองให้อยู่ในอำนาจของเหตุผล

4) มีความซื่อสัตย์ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความประพฤติที่ยึดหลักแห่งคุณธรรม โดยจะแสดงออกมาด้วยความซื่อตรงทั้งทางกาย วาจา ใจ ต่อตนเองและผู้อื่น ปฏิบัติตนตามกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ มีความตรงต่อเวลา ละอายใจต่อบาป ไม่เอาเปรียบผู้อื่นหรือแสวงหาผลประโยชน์

5) มีความรักใคร่ปรองดองน้ำใจ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีการรู้จักควบคุมจิตใจและอารมณ์ให้อยู่ในกรอบ และระเบียบที่ตั้งงาม

6) ความเป็นผู้นำ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่แสดงออกถึงความสามารถที่จะชักจูงหรือใช้อิทธิพลต่อผู้อื่นในการร่วมกันดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของกลุ่มให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้เป็นผู้ที่ไม่มุ่งร้ายต่อผู้อื่น มีความเสียสละ มีเหตุผลปราศจากอคติ ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น พร้อมที่จะให้อภัยในความผิดพลาดของผู้อื่น และมีความเห็นอกเห็นใจ ต่อบุคคลรอบข้าง

จากความหมายของลักษณะของความมีวินัยในตนเองข้างต้น สรุปได้ว่า ความมีวินัยในตนเอง ประกอบด้วยคุณลักษณะ 6 ประการ ได้แก่ ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความเป็นผู้นำ ความซื่อสัตย์ ความตั้งใจ และความอดทน

1) ความรับผิดชอบ หมายถึง การแสดงออกในลักษณะที่มีความตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความพยายาม ละเอียดและรอบคอบ เพื่อให้งานบรรลุเป้าหมายที่กำหนดและทันเวลา ยอมรับผลของการกระทำของตนเองและพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขงานของตนเองให้ดียิ่งขึ้น

2) ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง สภาวะที่บุคคลมั่นใจในความสามารถของตนเองว่ากระทำการต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและประสบผลสำเร็จ โดยมีการวางแผน กล้าตัดสินใจในการทำงาน มีความตั้งใจในการทำอะไรสิ่งหนึ่ง กล้าเสนอความคิดเห็นและกล้าแสดงออก

3) ความเป็นผู้นำ หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการนำผู้อื่นประสานงานหรือเป็นหลักในการดำเนินกิจกรรมหรือการเปลี่ยนแปลงที่ก่อให้เกิดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความเสียสละ รู้จักให้อภัยผู้อื่น และสามารถจูงใจผู้อื่นปฏิบัติตามความต้องการหรือคำสั่งของตนเองได้

4) ความซื่อสัตย์ หมายถึง การประพฤติตนอย่างตรงไปตรงมาตามความเป็นจริงต่อตนเองและผู้อื่นทั้งกาย วาจา ใจ และมีเจตนาที่บริสุทธิ์ทั้งต่อตนเองและส่วนรวม

5) ความตั้งใจ หมายถึง การกระทำของบุคคลในลักษณะที่มีความเพียรพยายาม สนใจในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย มีความตรงต่อเวลาและกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมให้สำเร็จลุล่วงโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่าง ๆ

6) ความอดทน หมายถึง การปฏิบัติตนของบุคคลให้เป็นผู้ที่มีความเข้มแข็งและมั่นคงในอารมณ์ สามารถควบคุมอารมณ์ได้อย่างมีเหตุผล ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ยืนหยัดต่อสู้ปัญหา ไม่ท้อถอยหรือยอมแพ้ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ

4.4 ความสำคัญของความมีวินัยในตนเอง

เอกรวิทย์ ณ ถลาง (2541: 60) กล่าวว่า การมีวินัยในตนเองเป็นสิ่งที่ประเสริฐสุด เมื่อบุคคลสามารถควบคุมความประพฤติความคิด กายวาจาใจของตัวได้ดีแล้ว จึงจะถือว่าเป็นบุคคลที่มีวินัยในตนเอง ซึ่งสามารถจะสร้างให้บุคคลมีวินัยในระดับชาติได้

อุมาพร ตรังคสมบัติ (2548 : 24) กล่าวว่า พ่อแม่ทุกคนย่อมอยากให้ลูกมีชีวิตที่ดี และประสบความสำเร็จ แต่ชีวิตจะดีและประสบความสำเร็จได้นั้นจะต้องมีวินัย วินัยทำให้บุคคลพัฒนาไปอย่างเหมาะสม ใช้ศักยภาพของตนได้เต็มที่และดำรงอยู่ในหนทางที่ถูกต้อง ในทางจิตวิทยาพัฒนาการ (Developmental Psychology) การฝึกวินัยเป็นการหัดให้เด็กควบคุมความต้องการหรือแรงผลักดัน (Impulse) ในตนเองให้อยู่ในขอบเขตที่เหมาะสม และแสดงออกอย่างเหมาะสมหรือในวิธีที่ตนต้องการเสมอไป การฝึกวินัยเป็นการสอนให้เด็กรู้จักหรือประวิงความต้องการของตน และแสดงออกในเวลาสถานการณ์และวิธีการที่เหมาะสมกว่า ทั้งนี้ ทำไมคนเราจะต้องมีวินัยด้วย คำตอบก็คือ หากไม่มีวินัยก็จะเกิดความยุ่งเหยิงในหลายด้าน เช่น สังคมที่ไม่มีวินัยเป็นสังคมที่ยุ่งเหยิง เราเห็นตัวอย่างความยุ่งเหยิงและขาดระเบียบน้อยอยู่ทุกวัน เช่น ทิ้งขยะตามถนน ข้ามถนนในที่ซึ่งไม่ใช่ทางข้าม ขับรถโดยไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร วางของขายตามทางเท้า ทำงานแบบเช้าชามเย็นชาม โกงกินและรับสินบน ฯลฯ ครอบครัวที่ไม่มีวินัยก็เป็นครอบครัวที่ยุ่งเหยิง ครอบครัวแบบนี้หาความสุขได้ไม่ยากนักในสังคม ปัจจุบันสามภรรยาไม่ซื่อสัตย์ต่อกัน พ่อแม่ทะเลาะกันบ่อย ๆ จนลูกเกิดปัญหาไปด้วย ใช้ความรุนแรงกันในครอบครัวเพราะขาดวินัยในการควบคุมตนเอง ลูกชายหนีโรงเรียน

ส่วนลูกสาวก็ไปเที่ยวจนดึกไม่ยอมกลับบ้าน ฯลฯ ชีวิตไม่มีวินัยก็อาจเห็นความยุ่งเหยิงได้ทุกระยะตั้งแต่เล็กจนโต ตื่นสายไปโรงเรียนสาย ทำการบ้านไม่เสร็จ ต้องให้พ่อแม่เตือนทุกวัน ไม่รู้จักท่องหนังสือ เล่นวีดีโอเกม โตเป็นวัยรุ่นเพื่อนชวนให้ช้ำยาบ้า ชวนไปยกพวกตีกัน มั่วเซ็กซ์จนติดเอดส์ ฯลฯ บุคคลที่ไม่มีวินัยจะไม่สามารถพัฒนาไปสู่ศักยภาพสูงสุดที่ตนมีชีวิตจะไม่มีระเบียบ และเกิดปัญหามากมายทั้งกับตนเองครอบครัว ที่ทำงาน สังคมและประเทศชาติ ในทางตรงข้าม บุคคลที่มีวินัยจะดำรงตนอยู่ในกฎระเบียบที่เหมาะสม อดทนต่อความยากลำบาก ควบคุมตนเองได้พอดี สามารถพัฒนาตนเองและใช้ศักยภาพที่มีอยู่ได้อย่างเต็มที่ บุคคลแบบนี้จะประสบความสำเร็จสามารถสร้างสรรค์สิ่งดี ๆ ให้เกิดขึ้นในชีวิตของตนเอง ในครอบครัวรวมทั้งสังคมและประเทศชาติที่เขาอาศัยอยู่

ลินินา สุธจินดา (2543 : 35) กล่าวว่า วินัยนั้นจะช่วยกำหนดทิศทางให้สมาชิกในสังคมประพฤติปฏิบัติในแนวทางเดียวกัน เพื่อความสงบสุขเรียบร้อยของสังคมส่วนรวม ถ้าหากปราศจากวินัยแล้วการอยู่ร่วมกันในสังคมของแต่ละกลุ่มย่อยจะเกิดความวุ่นวายสับสน เพราะแต่ละคนมีความแตกต่างกันแต่ถ้าหากคนในสังคมมีวินัยในตนเอง ก็จะทำให้คนในสังคมมีเหตุมีผล มีความอดทน มั่นคงทางอารมณ์ และเป็นผู้มีจริยธรรม สังคมมีความสงบสุข ดังนั้นการพัฒนาวินัยในตนเองให้แก่เด็กนักเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญเพราะจะเป็นพื้นฐานของการดำรงชีวิตอย่างถูกต้องมีเหตุผลเลือกประพฤติในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมไทยอย่างมีความสุขและไม่สร้างปัญหาให้กับคนที่อาศัยอยู่

จากความสำคัญของความมีวินัยในตนเองข้างต้น สรุปได้ว่า ความมีวินัยในตนเองมีความสำคัญต่อบุคคลอย่างยิ่ง เป็นสิ่งที่จะทำให้บุคคลสามารถควบคุมความต้องการของตนเองและเลือกแสดงพฤติกรรมไปในทางที่เหมาะสม มีเหตุมีผล อดทนต่อความยากลำบาก มีความอดทน สามารถพัฒนาตนเองและใช้ศักยภาพที่มีอยู่ได้อย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะเป็นด้านชีวิตส่วนตัว ครอบครัว การเรียน การทำงาน และสังคมประเทศชาติ บุคคลผู้มีวินัยในตนเองจะสามารถสร้างสรรค์สิ่งดี ๆ ให้เกิดขึ้นได้

4.5 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

4.5.1 ทฤษฎีพัฒนาเหตุผลทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก (Moral Reasoning)

โคลเบอร์ก (Kohlberg อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2541 : 5) มีฐานความคิดจากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ ซึ่งเพียเจต์อธิบายว่า พัฒนาการทางจริยธรรมของมนุษย์เป็นไปตามขั้นตอนและขึ้นกับวัยโดยแบ่งเป็น 2 ชั้นใหญ่ ๆ คือ ชั้นแรก อายุระหว่าง 5-8 ปี เป็นชั้นยอมรับกฎเกณฑ์จากผู้มีอำนาจเหนือตน (Heteronomous) เช่น บิดามารดาครูและเด็กที่โตกว่า เด็กจะปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดและเชื่อว่ากฎเกณฑ์เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ชั้นที่สอง เป็นชั้นการยอมรับการเปลี่ยนแปลงของกฎเกณฑ์ (Autonomous) อายุตั้งแต่ 9 ปีขึ้นไป เด็กจะเริ่มมีความคิดว่ากฎเกณฑ์คือข้อตกลงระหว่างบุคคลและผู้ใช้กฎเกณฑ์จะต้องร่วมมือและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และกฎเกณฑ์อาจเปลี่ยนแปลงได้

ต่อมา โคลเบอร์ก ได้พัฒนาแนวคิดต่อเนื่องจากเพียเจต์โดยแบ่งพัฒนาการทางจริยธรรมออกเป็น 3 ระดับ แต่ละระดับแบ่งออกเป็น 2 ชั้น ได้แก่

ชั้นที่ 1 ชั้นการหลบหลีกการถูกลงโทษ (อายุ 2- 7 ปี) คือ การตัดสินใจ โดยมุ่งที่จะหลบหลีกไม่ให้ตนเองถูกลงโทษ

ขั้นที่ 2 ขั้นการแสวงหารางวัล (อายุ 7-10 ปี) คือ การตัดสินใจ โดยมีความมุ่งหมายที่จะได้ผลตอบแทนที่ตนพอใจหรือต้องการอยากจะได้

ขั้นที่ 3 ขั้นการทำตามที่ผู้อื่นเห็นชอบ (อายุ 10-13 ปี) คือ การตัดสินใจ โดยการคล้อยตามความเห็นชอบหรือการชักจูงของผู้อื่นโดยเฉพาะเพื่อน

ขั้นที่ 4 ขั้นการทำตามหน้าที่ทางสังคม (อายุ 13 -16 ปี) คือ การตัดสินใจ โดยถือว่าตนมีหน้าที่ที่จะทำสิ่งนั้นในฐานะที่ตนเป็นหน่วยหนึ่งของสังคมนั้น และสังคมนั้นคาดหวังที่จะให้ตนทำหน้าที่ตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ

ขั้นที่ 5 ขั้นการทำตามค่านิยมสัญญา (อายุ 16 ปีขึ้นไป) คือ การตัดสินใจโดยเห็นแก่ประโยชน์ของคนหมู่มาก ไม่ทำตนให้ขัดต่อสิทธิอันพึงมีพึงได้ของผู้อื่น บุคคลที่มีจริยธรรมในขั้นนี้จะสามารถควบคุมบังคับใจตนเองได้

ขั้นที่ 6 ขั้นการยึดอุดมคติสากล (ผู้ใหญ่) คือ การตัดสินใจเพื่ออุดมคติอันยิ่งใหญ่ที่เป็นหลักประจำใจของตน บุคคลที่มีจริยธรรมในขั้นนี้นับว่าเป็นผู้มีจริยธรรมในขั้นสูงสุด

จากทฤษฎีพัฒนาเหตุผลทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก ข้างต้น สรุปได้ว่า พัฒนาการทางจริยธรรมของมนุษย์เป็นไปตามขั้นตอนและขึ้นกับวัย บุคคลมีพัฒนาการทางจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง ในขั้นที่ 4 ขั้นการทำตามหน้าที่ทางสังคมช่วงอายุ 13-16 ปี โดยบุคคลจะตัดสินใจโดยถือว่าตนมีหน้าที่ที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ในฐานะที่เป็นสมาชิกของสังคม ทำตามกฎระเบียบต่าง ๆ ที่สังคมกำหนด เมื่ออายุ 16 ปีขึ้นไป บุคคลตัดสินใจโดยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน สามารถบังคับควบคุม บังคับใจตนเองได้

4.5.2 ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของเมาเรอร์

เมาเรอร์ (Mowrer อ้างอิงถึงใน ทศนียา แสนทิพย์, 2559 : 18) การเกิดวินัยในตนเองของบุคคลนั้น นักจิตวิทยาทั้งหลายเชื่อว่าต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่ระยะแรกเกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นมาสิ่งที่สำคัญคือความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับทารก หรือผู้เลี้ยงดูอันจะเป็นทางนำไปสู่ความสามารถในการให้รางวัลตนเอง หรือความสามารถควบคุมตนเองหรือเมื่อโตขึ้น ซึ่งเมาเรอร์ได้อธิบายว่า ทารกหรือเด็กจะต้องเรียนรู้จากผู้เลี้ยงดูตนเองโดยที่การเรียนรู้นี้จะเกิดในสภาพอันเหมาะสมเท่านั้นการเรียนรู้ของเด็กทารกหรือเด็กนี้จะเกิดขึ้นหลายระดับและมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1) บุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้ของทารกหรือเด็ก คือ บิดามารดา หรือผู้เลี้ยงดู ซึ่งเป็นผู้มาบำบัดความต้องการของทารก เช่น ทิวก็ได้ดื่มนม ร้อนก็ได้อาบน้ำ ยุ้งกัด้ก็มีผู้ปาดให้ ฯลฯ เมื่อทารกได้รับการบำบัดความต้องการก็จะรู้สึกสบายพอใจ และมีความสุข ความรู้สึกของทารกนี้จะรุนแรงมาก และตรึงอยู่ในสำนึกของทารกไปจนเติบโตขึ้น การที่ทารกได้รับการบำบัดความต้องการจนรู้สึกสบายพอใจและมีความสุขนั้นสิ่งที่เกิดควบคู่กับเหตุการณ์อยู่เสมอทุกครั้งก็คือการปรากฏตัวของบิดา มารดาหรือผู้เลี้ยงดูในขณะที่มาปรนนิบัติเด็กการบำบัดความต้องการของตนกับบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูเป็นสิ่งที่ควบคู่กันเสมอในการรับรู้ของเด็ก จึงถ่ายทอดมายังบิดามารดา ทำให้การปรากฏตัวของบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูนั้นก็คือบุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้เริ่มแรกของทารกหรือเด็ก ก็คือ ผู้เลี้ยงดูเด็กหรือทารก ซึ่งเป็นบิดามารดาหรือผู้อื่นก็ได้

2) ความรักและความผูกพันของเด็ก นำไปสู่การปฏิบัติตามคำอบรมสั่งสอนหรือการเลียนแบบ ผู้ที่ตนรักและพอใจ กล่าวคือ จากความรักและพอใจของเด็กที่มีต่อบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูจึงทำให้เมื่อบิดามารดา หรือผู้เลี้ยงดูมีการอบรมสั่งสอนเด็ก หรือมีการกระทำหรือพูดจาอย่างไรเด็กก็จะเกิดการทำตามหรือเลียนแบบคำพูดหรือการกระทำตามที่บิดามารดาหรือผู้ดูแลสั่งสอน หรือตามที่ได้รับบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูกระทำ ซึ่งการกระทำของเด็กเช่นนี้จะทำให้เขาเกิดความสุขความพอใจได้เอง อันเป็นลักษณะการให้รางวัลและชมเชยตนเอง โดยบุคคลไม่ได้หวังผลจากภายนอกการเลียนแบบผู้เลี้ยงดูตนเองจะทำให้ทั้งทางที่ดีและไม่ดีเท่ากันตรงเท่าที่ลักษณะนั้นเป็นลักษณะของผู้ที่ตนรักและพอใจ เช่น ถ้าเด็กเห็นผู้เลี้ยงดูสูบบุหรี่เสมอ เมื่อเด็กสูบบุหรี่บ้างก็จะเกิดความสุขและพอใจ เพราะเป็นลักษณะของผู้ที่ตนรัก และพอใจมาก่อนความสามารถในการให้รางวัลตนเองนี้ เมอเรอร์เชื่อว่าเป็นลักษณะที่แสดงถึงการบรรลุวุฒิภาวะทางจิตของบุคคลนั้นโดยจะเกิดขึ้นในเด็กปกติที่มีอายุประมาณ 8-10 ขวบ และจะพัฒนาต่อไปจนสมบูรณ์เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ฉะนั้นผู้ที่บรรลุวุฒิภาวะทางจิตอย่างสมบูรณ์จึงจะเป็นผู้ที่มีความสามารถที่จะควบคุมตนให้ปฏิบัติตนอย่างมีเหตุผลในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ในการโต้ตอบเมื่อเกิดความคับข้องใจเมื่อเกิดความกลัวในการมีความรักและการมีอารมณ์ต่าง ๆ ฯลฯ ส่วนผู้ที่ขาดวินัยในตนเองหรือขาดการควบคุมตนเองก็เพราะไม่ได้ผ่านการเรียนรู้ตั้งแต่วัยทารกจึงกลายเป็นบุคคลที่ขาดความยับยั้งชั่งใจในการกระทำและกลายเป็นผู้ทำผิดกฎหมายของบ้านเมืองอยู่เสมอในรายที่รุนแรงอาจกลายเป็นอาชญากรหรือรังแกโอกาสที่จะแก้ไข

จากทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของเมอเรอร์ ข้างต้น สรุปได้ว่า วินัยในตนเอง เป็นการฝึกฝนควบคุมความประพฤติของบุคคล ซึ่งจะต้องเริ่มต้นจากการเลี้ยงดูในวัยทารกอย่างมีความสุข ความอบอุ่นที่ได้รับผ่านการอบรมสั่งสอน หรือการเลียนแบบที่ดี จึงสามารถพัฒนาเป็นลักษณะที่เด่นชัดในจิตสำนึก ของบุคคลนั้น ช่วยให้สามารถควบคุมตนเองและปฏิบัติตนตามระเบียบวินัยเพื่อประโยชน์สุขของส่วนรวม

4.5.3 ทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมหรือความมีวินัยในตนเองของเพคและเฮวิกเฮิสต์

เพคและเฮวิกเฮิสต์ (Peck and Havighurst อ้างอิงถึงใน จงกลณี ศิริสวัสดิ์, 2560 : 31) อธิบายว่าการควบคุมของอีโก้ (Ego-Control) และการควบคุมของซูเปอร์อีโก้ (Super Ego-Control) ร่วมกัน ช่วยให้เกิดความต้องการแสดงพฤติกรรมเพื่อผู้อื่นอย่างสมเหตุสมผล นักทฤษฎีทั้งสองเห็นว่าพลังควบคุมของอีโก้และซูเปอร์อีโก้ในบุคคลจะมีมากหรือน้อยก็ได้ และบุคคลแต่ละคนจะมีพลังควบคุมของอีโก้และซูเปอร์อีโก้ในระดับที่ไม่เท่ากัน อันเนื่องมาจากการได้รับความรู้ทางจริยศึกษาที่ทำให้ทราบถึงผลที่จะเกิดจากการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในแต่ละบุคคลจะมีระดับไม่เท่ากัน ซึ่งจะส่งผลไปยังความมีวินัยในตนเองหรือการควบคุมของอีโก้ และซูเปอร์อีโก้ที่ต่างระดับกันดังนั้น นักทฤษฎีทั้งสองจึงจำแนกลักษณะของบุคคลออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้ คือ

1) พวกเขาปราศจากจริยธรรม (Amoral Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโก้และซูเปอร์อีโก้ที่น้อยมาก โดยบุคคลจะเป็นผู้ที่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางและเห็นแก่ตัวฝ่ายเดียว โดยที่ไม่เรียนรู้ที่จะให้แก่ผู้อื่นเป็นผู้ที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ และจะกระทำการต่าง ๆ อย่างไม่ไตร่ตรอง บุคคลประเภทนี้ถูกควบคุมโดยความเห็นแก่ตัวของตนเอง และเป็นผู้ที่ขาดความมีวินัยในตนเองหรือมีน้อยมาก

2) พวกเขาเอาแต่ได้ (Expedient Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโก้ที่น้อยแต่พลังควบคุมซูเปอร์อีโก้มีมากขึ้นแต่ก็ยังจัดอยู่ในประเภทปานกลางค่อนข้างน้อย บุคคลประเภทนี้ยังจะยึด

ตนเองเป็นศูนย์กลางและกระทำทุกอย่างเพื่อความพอใจ และผลได้ของตนเองเป็นคนที่ไม่จริงใจจะยอมอยู่ใต้อำนาจการควบคุมของผู้ที่มีอำนาจถ้าจะทำให้เขาได้รับผลที่ต้องการได้เป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองน้อยลักษณะนี้จะปรากฏตั้งแต่วัยเด็กตอนต้น และในคนบางประเภทจะติดตัวไปจนตลอดชีวิต

3) พวกคล้อยตาม (Conforming Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโก้มีน้อยเหมือนคน 2 ประเภทแรกแต่มีพลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้มีมากกว่า คือ อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมากคนพวกนี้จะยึดพวกพ้องเป็นหลัก และคล้อยตามผู้อื่นโดยไม่ต้องไตร่ตรองบุคคลประเภทนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของสังคมและกลุ่มเป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองปานกลางแต่ไม่แน่นอน

4) พวกตั้งใจจริงแต่ขาดเหตุผล (Irrational Conscientious Person) หมายถึงบุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโก้ในระดับปานกลางแต่มีพลังควบคุมซูเปอร์อีโก้มีมากจะเป็นผู้ที่ยอมรับกฎเกณฑ์และค่านิยมทางสังคมเข้าไปเป็นลักษณะของตนเองจะเป็นผู้ที่ทำตามกฎเกณฑ์และกฎหมายอย่างยึดมั่นและมีศรัทธาเป็นผู้ที่ถูกควบคุมโดยค่านิยม และปทัสถานของสังคมเป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองค่อนข้างมากแต่ยังไม่สมบูรณ์บุคคลประเภทนี้จะทำตามกฎอย่างเคร่งครัดโดยเห็นว่ากฎเกณฑ์นั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์แม้จะเกิดผลเสียหายแก่ผู้อื่น ก็ไม่สนใจบุคคลประเภทนี้จะปทัสถานของสังคมเป็นหลักของชุมชน เพราะมีความมั่นคงในความเชื่อและการกระทำคนอื่นเห็นได้ง่าย แต่การขาดความยืดหยุ่นอย่างมีเหตุผลของคนประเภทนี้จึงยังเป็นบุคคลที่ไม่สมบูรณ์ทางจริยธรรม

5) พวกเห็นแก่ผู้อื่นอย่างมีเหตุผล (Rational Altruistic Person) คือ บุคคลที่มีพลังควบคุมอีโก้มีมาก และพลังควบคุมซูเปอร์อีโก้ก็มากด้วยจนเกิดสมดุลระหว่างการปฏิบัติตนตามกฎเกณฑ์ของสังคม และความสมเหตุสมผล โดยเห็นแก่ผู้อื่นทั่วไปเป็นหลักบุคคลประเภทนี้มีความสามารถควบคุมตนเองอย่างมีเหตุผลมิได้ตกอยู่ในอิทธิพลของกลุ่มในสังคม หรืออยู่ในอิทธิพลของกฎเกณฑ์อย่างปราศจากเหตุผลเป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองสูงมากจะเป็นผู้ที่ตระหนักถึงผลของการกระทำของตนต่อผู้อื่นก่อนจะทำอะไรต้องพิจารณาอย่างมีเหตุผลเพื่อผู้อื่นพร้อมที่จะร่วมมือกับสังคมมีความรับผิดชอบและให้ความเคารพต่อเพื่อนมนุษย์โดยทั่วไป มีความต้องการที่จะเสียสละและเห็นแก่ประโยชน์ส่วนร่วม บุคคลประเภทนี้มีไม่มากนักในแต่ละสังคมแต่นักทฤษฎีทั้งสองเชื่อว่าเป็นบุคลิกภาพที่พัฒนาถึงขีดสูงสุดของมนุษย์

จากทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมหรือความมีวินัยในตนเองของเพคและเฮวิกเฮิสต์ ข้างต้นสรุปได้ว่า พื้นฐานของการควบคุมตนเองในแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน จึงส่งผลต่อการพัฒนาจริยธรรมซึ่งรวมถึงความมีวินัยในตนเอง

4.6 การวัดความมีวินัยในตนเอง

ประจักษ์พร เกียรติศิริ (2558 : 58) ศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบวัดความมีวินัยในตนเองสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี โดยได้พัฒนาแบบวัดความมีวินัยในตนเองจากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และจากการวิเคราะห์คุณลักษณะความมีวินัยในตนเองจากนักวิชาการจำนวน 2 ฉบับ รวมจำนวน 70 ข้อ ได้แก่ ฉบับที่ 1 แบบวัดความมีวินัยในตนเองฉบับข้อความเป็นลักษณะของคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ ตั้งแต่มากที่สุด (3) ถึง น้อยที่สุด (1) และฉบับที่ 2 แบบวัดความมีวินัยในตนเองชนิดสถานการณ์ ซึ่งลักษณะของคำถามเป็นสถานการณ์ที่เป็น

เรื่องราว ข้อละ 1 สถานการณ์ โดยมีตัวเลือก 3 ตัวเลือกในแต่ละข้อคำถาม การให้คะแนนเป็น 1, 2 และ 3 คะแนน

ทัศนียา แสนทิพย์ (2558 : 47) ศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนนิคมสร้างตนเอง จังหวัดระยอง 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 1 โดยสร้างแบบสอบถามความมีวินัยในตนเองของนักเรียน 6 ด้าน รวมจำนวน 45 ข้อ ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ จำนวน 10 ข้อ ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง จำนวน 8 ข้อ ด้านความเป็นผู้นำ จำนวน 7 ข้อ ด้านความอดทน จำนวน 8 ข้อ ด้านความซื่อสัตย์ จำนวน 6 ข้อ และด้านการรักษาระเบียบใจ จำนวน 6 ข้อ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 4 ระดับ (Rating scale) แบ่งเป็น บ่อยที่สุด (3) บ่อย (2) นาน ๆ ครั้ง (1) และ ไม่เคย (2)

ธีรเมธ เสาร์ทอง (2561 : 35) ศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสตึก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 วัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โดยใช้แบบสอบถามความมีวินัยในตนเองซึ่งสร้างขึ้นเอง มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scales) 5 ระดับ ตั้งแต่ มากที่สุด (5) ถึง น้อยที่สุด (1)

บัวลอย มจรุสวรรณ (2560 : 84) ศึกษาเรื่องพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก วัดความมีวินัยในการเรียนโดยใช้แบบสอบถามความมีวินัยในตนเองซึ่งสร้างขึ้นเอง มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ มีการปฏิบัติตนมากที่สุด (5) ถึง มีการปฏิบัติตนน้อยที่สุด (1) แบบสอบถามมีจำนวน 58 ข้อ

จากการวัดความมีวินัยในตนเองข้างต้น สรุปได้ว่า ความมีวินัยในตนเองวัดโดยใช้แบบสอบถามที่มีลักษณะแบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) และแบบสอบถามที่มีลักษณะข้อคำถามเป็นสถานการณ์ที่เป็นเรื่องราว สำหรับการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้ศึกษาวัดความมีวินัยในตนเองโดยใช้แบบสอบถามความมีวินัยในตนเองซึ่งผู้ศึกษาสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ มากที่สุด (5) ถึง น้อยที่สุด (1) เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามได้โดยใช้เวลาไม่มาก

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของตัวแบบ

5.1 ความหมาย ประเภท และความสำคัญของตัวแบบ

5.1.1 ความหมายของตัวแบบ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 6) กล่าวว่า ตัวแบบ หมายถึง สิ่งที่เป็นแบบอย่างที่ทำให้บุคคลสามารถเลียนแบบและเห็นแนวในการเปรียบเทียบพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2541 : 6) กล่าวว่า ตัวแบบ หมายถึง สิ่งที่เป็นแบบอย่างที่ทำให้บุคคลสามารถเลียนแบบ เพื่อการปรับพฤติกรรมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้นหรือลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และเพิ่มพฤติกรรมใหม่ ๆ

ลัดดา ปุกกอง (2557: 6) กล่าวว่า ตัวแบบ หมายถึง วิธีการที่ผู้ดำเนินการทำให้ผู้เข้ากลุ่มมีส่วนร่วมในกิจกรรมได้รับรู้พฤติกรรมของตัวแบบ โดยการสังเกต เลียนแบบ และได้รับฟังความคิดเห็น ความรู้สึก ต่อพฤติกรรมลดความวิตกกังวลของตัวแบบแล้วประมวลเป็นข้อมูลการแสดงพฤติกรรมของตน

จากความหมายของตัวแบบข้างต้น สรุปได้ว่า ตัวแบบ หมายถึง สิ่งที่เป็นแบบอย่างได้รับการคัดเลือกแล้วว่าเป็นตัวอย่างที่สามารถใช้เป็นแบบอย่างของการกระทำให้แก่ผู้อื่นสังเกตได้ และบุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้จากการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบต่าง ๆ ที่อยู่ในสังคมรวมทั้งเรียนรู้จากผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตนเอง

5.1.2 ประเภทของตัวแบบ

แบนดูรา (Bandura, 1986 อ้างถึงใน ปิยะนุช เพชรศิริ, 2550 : 45) ตัวแบบแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1) ตัวแบบที่มีชีวิตจริง (Live Model) คือ ตัวแบบที่บุคคลสามารถสังเกต และมีปฏิสัมพันธ์ได้โดยตรงสามารถแปรเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกได้ตามสถานการณ์ และน่าสนใจกว่าตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ในการรับรู้ของคนบางคนแต่การเสนอตัวแบบวิธีนี้ไม่สามารถทำนายหรือสามารถควบคุมสถานการณ์อย่างที่ต้องการได้ และยังมีข้อจำกัดเพราะสิ่งที่จะเรียนรู้มีมากกว่าเวลาและโอกาสของผู้สังเกตแต่ละคนจะอำนวย การเสนอตัวแบบเป็นวิธีการที่ทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ โดยการสังเกตพฤติกรรมและผลกรรมของตัวแบบ ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความคิด ทศนคติ หรือพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกับลักษณะของตัวแบบที่น่าเสนอตามที่กำหนดไว้ เช่น บิดา มารดา ญาติ พี่น้อง เพื่อน ดารานักร้อง เป็นต้น

2) ตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbolic Model) การเสนอตัวแบบประเภทนี้เป็นการเสนอโดยผ่านสื่อต่าง ๆ ได้แก่ ภาพยนตร์ สไลด์ แถบบันทึกเสียง วีดิทัศน์ โทรทัศน์ การ์ตูน สถานการณ์จำลอง หรือหลายรูปแบบของสัญลักษณ์รวมกันเป็นตัวแบบอันหนึ่ง การเสนอตัวแบบด้วยวิธีเหล่านี้สามารถเตรียมเรื่องราวของตัวแบบไว้ล่วงหน้าได้ทำให้มีผลดีในการที่จะเน้นจุดสำคัญของการแสดงพฤติกรรม และยังสามารถควบคุมผลของกรรมของตัวแบบได้อีกทั้งยังสามารถใช้ได้กับกลุ่มจำนวนมาก และสามารถเก็บไว้ใช้ในการเสนอตัวแบบครั้งต่อไปด้วย

นิภาวรรณ หมีทอง (2551 : 27) แบ่งตัวแบบออกเป็น 2 ประเภท คือ

1) ตัวแบบที่มีชีวิตจริง (Live Model) หมายถึง ตัวแบบที่มีชีวิตซึ่งผู้สังเกตสามารถปฏิสัมพันธ์ หรือสังเกตโดยตรงไม่ต้องผ่านสื่อ หรือสัญลักษณ์อื่น

2) ตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbolic Model) หมายถึง ตัวแบบที่เสนอผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น วิดีโอ โทรทัศน์ หรือหนังสือนวนิยาย เป็นต้น

ลดาวลัย แยมณาชา (2559 : 29) แบ่งตัวแบบออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1) ตัวแบบที่มีชีวิตจริง (Live Model) หมายถึง ตัวแบบที่ผู้สังเกตสามารถสังเกตและสามารถมีปฏิสัมพันธ์ได้โดยตรง ได้แก่ บุคคลในครอบครัว เพื่อน ดารานักร้อง หรือบุคคลทั่วไป

2) ตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbolic Model) หมายถึง เป็นการสังเกตตัวแบบผ่านสื่อหรือสัญลักษณ์ ได้แก่ โทรทัศน์ วิดีโอ หนังสือพิมพ์หรือสื่อออนไลน์ต่าง ๆ เป็นต้น

จากประเภทของตัวแบบข้างต้น สรุปได้ว่า ตัวแบบ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ตัวแบบที่มีชีวิตจริงซึ่งบุคคลสังเกตหรือมีปฏิสัมพันธ์ได้โดยตรง และตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ ซึ่งบุคคลสังเกตผ่านการสื่อต่าง ๆ

5.1.3 ความสำคัญของตัวแบบ

สุนิสา แสงอนันต์ (2548 : 16) กล่าวว่า ตัวแบบมีความสำคัญที่จะดึงดูดความสนใจของผู้สังเกตหรือผู้ต้องการจะเลียนแบบ หากตัวแบบนั้นเป็นตัวแบบที่สามารถแสดงพฤติกรรมที่ต้องการให้ผู้สังเกต

สามารถเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม เป็นตัวแบบที่มีชื่อเสียง มีความน่าเชื่อถือ และเป็นตัวแบบที่ได้รับการคัดเลือกแล้วว่าเป็นแบบอย่างที่ดีและเหมาะสม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เลียนแบบมั่นใจที่จะเลียนแบบตัวแบบนั้นมากขึ้น

แบนดูรา (Bandura, 1966 อ้างถึงใน วิลาสินี หทัยพิทักษ์) กล่าวว่า การเรียนรู้โดยการสังเกต ตัวแบบ เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม ซึ่งผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อกันและกัน และมีความสำคัญเท่า ๆ กัน พฤติกรรมของคนเราส่วนมากจะเป็นการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบ จากตัวแบบ สำหรับตัวแบบไม่จำเป็นต้องเป็นตัวแบบที่มีชีวิตเท่านั้น แต่อาจเป็นตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์

ลิตดา ปุกกอง (2557 : 23) กล่าวถึง ความสำคัญของตัวแบบ มีดังนี้

1) สร้างพฤติกรรม (Acquisition Effects) หมายถึง การที่บุคคลเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เคยเรียนรู้มาก่อนจากตัวแบบ เช่น พฤติกรรมการพูด พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับทักษะบางอย่าง เช่น ทักษะในการเล่นกีฬา ทักษะการแสดง

2) เสริมพฤติกรรมที่มีอยู่ (Facilitation Effects) หมายถึง การที่บุคคลเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบเพิ่มขึ้นจากพฤติกรรมที่ตนเคยเรียนรู้มาแล้วในอดีต เช่น บุคคลที่แปรงฟันวันละ 1 ครั้ง หลังอาหาร เมื่อได้เห็นตัวแบบแปรงฟันทุกครั้งหลังอาหารก็ทำตามพฤติกรรมของตัวแบบ

3) ลดพฤติกรรม (Disinhibition) หมายถึง การที่บุคคลลดพฤติกรรมของตนเองลงอันเป็นผลมาจากการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบถ้าตัวแบบเคยมีพฤติกรรมระดับเดียวกับผู้สังเกตแล้ว สามารถลดได้ตามลำดับ ก็จะมีผลให้ผู้สังเกตเลียนแบบพฤติกรรมนั้นมากขึ้น เช่น ในตอนแรก บุคคลไม่กล้าอยู่ในที่มืดเลย ต่อมาเมื่อเห็นตัวแบบซึ่งมีพฤติกรรมไม่กล้าอยู่ในที่มืดคล้ายตนค่อย ๆ ลดพฤติกรรมความกลัวที่มีตลงและไม่มีผลกระทบที่ไม่น่าพึงพอใจเกิดขึ้น บุคคลก็อาจจะเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบนั้น

จากความสำคัญของตัวแบบข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมของบุคคลส่วนมากเกิดจากการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบจากตัวแบบ ตัวแบบจึงมีความสำคัญต่อบุคคลอย่างยิ่ง ตัวแบบจะดึงดูดความสนใจของผู้สังเกต หากตัวแบบนั้นเป็นตัวแบบที่สามารถแสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสม บุคคลผู้สังเกตก็จะเรียนรู้และแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมเช่นกัน

5.2 ความหมายอิทธิพลของตัวแบบ

ชัยพร เอกชัย (2557 : 4) ศึกษาพฤติกรรมการสูบบุหรี่และการติดสารนิโคติน ของพนักงานรักษาความปลอดภัย ได้ให้ความหมายของอิทธิพลของตัวแบบ ว่าหมายถึง การแสดงออกถึงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของตัวแบบที่เป็นบุคคล เช่น บิดา มารดา เพื่อน หรือบุคคลที่นักเรียนนับถือ และตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ เช่น ภาพยนต์ โทรทัศน์ หรือสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ ซึ่งมีผลทำให้นักศึกษารับรู้ถึงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ และเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษามีพฤติกรรมการสูบบุหรี่

บุญสม ศรีภักดิ์ และชัยศักดิ์ คล้ายแดง (2555 : 5) ศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ได้ให้ความหมายของอิทธิพลของตัวแบบ ว่าหมายถึง อิทธิพลที่มีผลในการแต่งกายชุดนักเรียน จำแนกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านกลุ่มเพื่อน ด้านสื่อ ด้านดารานักร้อง และด้านแนวโน้มแฟชั่น

ศศิพิชญ์ นิลไพรัช (2553 : 7) ศึกษาการศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายไม่เหมาะสมของวัยรุ่นหญิงตอนปลาย กรุงเทพมหานคร ได้ให้ความหมายของอิทธิพลของตัวแบบว่าหมายถึง พฤติกรรมหรือการกระทำที่ส่งผลกระทบต่อทัศนคติ และชี้แนะให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมการแต่งกายตามตัวแบบ ได้แก่ อิทธิพลของเพื่อน และอิทธิพลของสื่อ

1) อิทธิพลของเพื่อน หมายถึง การอยู่ใกล้ชิดกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมการแต่งกาย ซึ่งมีอิทธิพลต่อการชักจูงก่อให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบจากตัวแบบและการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองเพื่อให้เข้ากับกลุ่มเพื่อนสนิท

2) อิทธิพลของสื่อ หมายถึง การนำเสนอข่าวสารของสื่อแขนงต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ ภาพยนตร์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เกี่ยวกับการแต่งกาย โดยเฉพาะการนำเสนอข่าวสารการแต่งกายของดาราหรือผู้มีชื่อเสียงซึ่งมีอิทธิพลต่อการชักจูงก่อให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบและหล่อหลอม ปลุกฝังทางความคิดตามเนื้อหาที่สื่อนำเสนอแก่วัยรุ่น

จากความหมายข้างต้น นำมาสรุปความหมายในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้ว่า อิทธิพลของตัวแบบ หมายถึง การกระทำที่ส่งผลกระทบต่อทัศนคติ และชี้แนะให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษา ซึ่งเกิดได้จากตัวแบบที่มีชีวิตจริง คือ เพื่อน ดารานักร้อง และตัวแบบที่มีสัญลักษณ์ คือ สื่อต่าง ๆ และแนวโน้มแฟชั่น

5.3 แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของตัวแบบ

5.3.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา

แบนดูรา (Bandura, 1986 อ้างถึงใน ปิยะนุช เพชรศิริ, 2550 : 42) กล่าวว่า พฤติกรรมของมนุษย์ส่วนใหญ่เป็นการเรียนรู้จากการสังเกต (Observational Learning) หรือการเลียนแบบจากตัวแบบ (Modeling) ซึ่งการเสนอตัวแบบพัฒนามาจากแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) เพื่อใช้ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม โดยพื้นฐานของทฤษฎีเชื่อว่า พฤติกรรมของบุคคลเป็นการมีปฏิสัมพันธ์ในลักษณะที่กำหนดซึ่งกันและกัน ระหว่างพฤติกรรมปัญญาและองค์ประกอบภายในตัวบุคคล และสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว พฤติกรรมส่วนมากของมนุษย์นั้นเกิดจากการเรียนรู้ที่แบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ

1) การเรียนรู้จากผลกรรมโดยประสบการณ์ตรง (Direct Experience) เป็นผลมาจากการที่บุคคลได้รับผลกรรมทางบวกและผลกรรมทางลบจากการกระทำ คือเมื่อบุคคลเผชิญกับเหตุการณ์ก็จะตอบสนองต่อเหตุการณ์นั้นการตอบสนองบางอย่างทำให้ประสบความสำเร็จ ขณะที่บางอย่างไม่ประสบความสำเร็จจึงก่อให้เกิดการลงโทษ ซึ่งบุคคลจะคงรูปแบบการตอบสนองที่ประสบความสำเร็จไว้ และเลิกปฏิบัติหรือละทิ้งรูปแบบการตอบสนองที่ไม่ประสบความสำเร็จไปแสดงว่าบุคคลได้ใช้ความสามารถทางปัญญา (Cognitive Capacities) ในการพิจารณาก่อนแสดงพฤติกรรม

2) การเรียนรู้จากการสังเกต (Observational Learning) เป็นการเรียนรู้อีกชนิดหนึ่งที่เกิดขึ้นจากการได้เห็นผู้อื่นแสดงพฤติกรรมหรือจากการบอกเล่าหรือจากข้อมูล ประกอบด้วยกระบวนการที่สำคัญ 4 ประการ ดังนี้

2.1) กระบวนการสนใจ (Attention Processes) เป็นกระบวนการที่บุคคลตั้งใจและสนใจจะสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบ บุคคลจะรับรู้ได้มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับปัจจัยที่เหตุการณ์ที่เป็นตัวแบบ ซึ่งควรประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 องค์ประกอบคือ องค์ประกอบของตัวแบบจะต้องมีความเหมาะสมและ

มีผลต่อระดับและอัตราของการเรียนรู้เพื่อทำให้บุคคลมีความตั้งใจที่จะสังเกต ตัวแบบจึงควรมีความเด่นชัด ดึงความสนใจ มีอิทธิพลต่ออารมณ์ ทำให้ผู้สังเกตมีความพึงพอใจ พฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงออกต้องไม่มีความซับซ้อนมากสามารถโน้มน้าวจิตใจได้ และมีคุณสมบัติที่ผู้สังเกตด้วย นอกจากนั้นลักษณะของตัวแบบควรมีความคล้ายคลึงกับผู้สังเกตในด้านอายุ เพศ เชื้อชาติ ทักษะ และความสามารถ เพราะจะทำให้ผู้สังเกตเกิดความรูสึกว่าเขาเองก็น่าจะทำได้เช่นกัน (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2536)

2.2) กระบวนการเก็บจำ (Retention Processes) เป็นกระบวนการที่บุคคลเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบไว้ในโครงสร้างทางปัญญา ประสิทธิภาพของการเก็บจำยังขึ้นอยู่กับการจัดระบบทางโครงสร้างทางปัญญา การชักซ้อมลักษณะของตัวแบบที่สังเกตในความคิดของตนเอง และชักซ้อมด้วยการกระทำ นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับปัจจัยของผู้สังเกต ได้แก่ ความสามารถทางปัญญา และโครงสร้างทางปัญญาด้วย

2.3) กระบวนการกระทำ (Production Processes) เป็นกระบวนการที่บุคคลแปลงสัญลักษณ์ที่เก็บไว้ในรูปของความจำออกมาเป็นการกระทำ ซึ่งกระบวนการกระทำนี้จะมีประสิทธิภาพเพียงใดขึ้นอยู่กับการระลึกภาพจากปัญญา โดยบุคคลจะระลึกภาพแบบแผนพฤติกรรมที่เก็บไว้ในปัญญาออกมาแล้วแสดงพฤติกรรมเลียนแบบ ถ้าบุคคลระลึกภาพจากปัญญาได้แม่นยำก็มีโอกาสกระทำพฤติกรรมตามตัวแบบได้ถูกต้อง

2.4) กระบวนการจูงใจ (Motivation Processes) เป็นกระบวนการเสริมแรงที่ช่วยให้บุคคลกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง การแสดงออกของพฤติกรรมผ่านการเรียนรู้จากการสังเกตได้มีความเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ ได้แก่ แรงจูงใจภายนอก เช่น เงินสิ่งของ รางวัล ความรูสึกที่พอใจ การยกย่องชมเชย แรงจูงใจผลจากการเห็นผู้อื่นได้รับการเสริมแรงหรือลงโทษ หมายถึง แรงจูงใจที่บุคคลให้กับตนเองอาจเป็นสิ่งของที่จับต้องได้หรือการประเมินตนเอง โดยบุคคลจะมีมาตรฐานสำหรับการกระทำสิ่งต่าง ๆ เป็นแรงจูงใจให้ตนเองทำหรือละเว้นการกระทำนั้น ๆ ตามตัวแบบ ซึ่งบุคคลจะแสดงพฤติกรรมเหมือนพฤติกรรมของตัวแบบถ้าหากผลการกระทำนั้นบังเกิดผลดีต่อตัวเอง และจะไม่แสดงพฤติกรรมนั้นถ้าผลการกระทำนั้นบังเกิดผลไม่ดีต่อตนเองการเกิดพฤติกรรมส่วนใหญ่มาจากการเรียนรู้จากการสังเกตเพราะถ้าบุคคลเรียนรู้จากการมีประสบการณ์ตรงเท่านั้นจะทำให้พัฒนาการทางสติปัญญา และทางสังคม มีความจำกัดมากเพราะมีข้อจำกัดเกี่ยวกับเวลาและบางพฤติกรรมจะเกิดการผิดพลาดได้มาก นอกจากนี้การเรียนรู้จากการสังเกตใช้ได้เหมาะสมในกรณีที่จำนวนผู้รับสารมีจำนวนมาก การแสดงแบบอาจมีหลายลักษณะ เช่น บุคคลอื่นกระทำพฤติกรรม โทรทัศน์ ภาพยนตร์ วิทยู เอกสาร นั่นคือการแสดงแบบอาจเป็นการแสดงการกระทำ (Physical Demonstration) การแสดงแบบโดยภาพ (Pictorial Representation) หรือการบรรยาย การพูด (Verbal Description) ซึ่งการใช้ตัวแบบลักษณะใด ขึ้นอยู่กับลักษณะผู้สังเกตและเนื้อหาข้อมูลที่จะเสนอ เช่น ใช้การบรรยาย การพูด หรือข้อความเอกสาร (Verbal Modeling) จะเหมาะสมกับการเรียนรู้ภาษาและเนื้อหาข้อมูลเชิงมนทัศน์มากกว่า

จากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ แบนดูรา สรุปได้ว่า พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้จากการสังเกตหรือการเลียนแบบจากตัวแบบ มนุษย์เรียนรู้ได้จากการเรียนรู้จากผลกรรมโดยประสบการณ์ตรง เป็นผลมาจากการที่บุคคลได้รับผลทางบวกและทางลบจากการกระทำ และการเรียนรู้จากการสังเกต โดย

การเรียนรู้จากการสังเกตประกอบด้วยกระบวนการทั้ง 4 ที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างสมบูรณ์ ได้แก่ การเกิดความสนใจในตัวแบบที่มีความเด่นชัดและมีความคล้ายคลึงกับผู้สังเกต การเก็บจำข้อมูลจากการสังเกต การกระทำจากการนำข้อมูลที่เก็บจำแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมตามตัวแบบ และได้รับการจูงใจอย่างเหมาะสมและเพียงพอ

5.3.2 ทฤษฎีการควบคุมพฤติกรรมของแคมเบล

แคมเบล (Campbell, 1961 อ้างถึงใน ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์, 2542 : 23-24) ได้เสนอทฤษฎีการควบคุมพฤติกรรม โดยกล่าวถึงหลักการเปรียบเทียบความสำคัญหรือหลักการคล้ายตาม (Principle of Relation Weighting Conformity) ว่าในสภาพการณ์ที่เกิดความขัดแย้งระหว่างข้อมูลที่คุณได้รับกับข้อมูลจากสังคม ถ้าบุคคลให้ความสำคัญต่อข้อมูลจากสังคมมากหรือมีความภาคภูมิใจในตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ ก็จะมีพฤติกรรมการคล้ายตามสูง แต่หากบุคคลมีความภาคภูมิใจในตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง พฤติกรรมการคล้ายตามก็จะลดลง แคมเบล ได้กล่าวถึง หลักในการคล้ายตามว่าประกอบด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ทำให้พฤติกรรมคล้ายตามของแต่ละบุคคลแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้คือ

- 1) การเรียนรู้และความสามารถของบุคคล
- 2) การรับรู้ของบุคคล
- 3) การเรียนรู้จากการสังเกตของบุคคล
- 4) การใช้แรงเสริมการตอบสนองการเลียนแบบ
- 5) การปฏิบัติตามการแนะนำด้วยวาจา

นอกจากนี้ แคมเบล ยังได้กล่าวถึง การเรียนรู้จากการสังเกต ไว้ดังต่อไปนี้

- 1) ผู้สังเกตตัวแบบหรือบุคคลที่เป็นแบบอย่างปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมใดแล้ว ได้รับการเสริมแรงหรือรอดพ้นจากการลงโทษ ผู้สังเกตนั้นจะคล้ายตามตัวแบบมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่ตัวแบบได้รับการเสริมแรงมากขึ้น ผู้ที่สังเกตก็จะมีพฤติกรรมคล้ายตามสูงขึ้น
- 2) ตัวแบบที่เคยได้รับการเสริมแรงหรือรางวัลจากการกระทำหรือพฤติกรรมในอดีตจะทำให้ผู้สังเกตคล้ายตามการกระทำหรือพฤติกรรมตัวแบบนั้น แม้ว่าการกระทำหรือพฤติกรรมในปัจจุบันจะไม่ได้รับการเสริมแรงหรือรางวัล
- 3) ตัวแบบใหม่ที่เหมือนตัวแบบเก่าที่เคยได้รับรางวัลมาแล้วจะทำให้ผู้สังเกตคล้ายตามตัวแบบใหม่มากยิ่งขึ้น

จากทฤษฎีการควบคุมพฤติกรรมของแคมเบลข้างต้น สรุปได้ว่า บุคคลที่ให้ความสำคัญต่อข้อมูลจากสังคมมาก หรือมีความภาคภูมิใจในตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ จะมีพฤติกรรมการคล้ายตามสูง แต่หากบุคคลมีความภาคภูมิใจในตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง จะมีพฤติกรรมการคล้ายตามน้อย และการคล้ายตามนั้นขึ้นอยู่กับ การสังเกตตัวแบบ โดยตัวแบบที่บุคคลจากคล้ายตามนั้นเป็นตัวแบบที่ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมแล้วได้รับการเสริมแรงหรือไม่ถูกลงโทษ ตัวแบบที่เคยได้รับการเสริมแรงหรือได้รับรางวัลจากการกระทำในอดีต และตัวแบบใหม่ที่เหมือนตัวแบบเก่าที่เคยได้รับรางวัลมาแล้ว

5.4 การวัดอิทธิพลของตัวแบบ

บุญสม ศรีภักดิ์ และชัยศักดิ์ คล้ายแดง (2555 : 16) ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ วัดอิทธิพลของตัวแบบต่อการแต่งกายชุดนักเรียน 4 ด้าน คือ ด้านกลุ่มเพื่อน ด้านสื่อ ด้านดารานักร้อง ด้านแนวโน้มแฟชั่น แบบสอบถามมีข้อความทั้งสิ้น 16 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5) เห็นด้วย (4) ไม่แน่ใจ (3) ไม่เห็นด้วย (2) และ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)

วิไลลักษณ์ ลังกา (2554 : 111) ศึกษาอิทธิพลและปัจจัยภายในต่อการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วัดอิทธิพลต่อการเรียนรู้ทางตรงจากการเป็นแบบอย่างทางการเรียนรู้ของผู้ปกครอง โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นจากแนวคิดการเรียนรู้จากตัวแบบของแบนดูรา (Bandur, 1966 : 51-66) ประกอบด้วยข้อความ 10 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด (5) ถึง ไม่จริงเลย (0) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .793

จากการวัดอิทธิพลของตัวแบบข้างต้น สรุปได้ว่า อิทธิพลของตัวแบบวัดโดยใช้แบบสอบถามที่มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาจึงวัดอิทธิพลของตัวแบบโดยนำแบบสอบถามปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักเรียน ของ บุญสม ศรีภักดิ์ และชัยศักดิ์ คล้ายแดง (2555) มาปรับข้อความให้เหมาะสมกับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบบสอบถามมีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5) ถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ

6.1 เพศกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรเพศกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ พบว่างานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรดังกล่าวยังมีจำนวนไม่มากนัก โดยผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นของ ดวงพร ช่วงเปีย (2557) ศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักเรียนมัธยมศึกษาในภูมิภาคตะวันตก ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศหญิงมีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักเรียนมากกว่าเพศชาย

นอกจากนี้ ยังพบงานวิจัยที่มีความใกล้เคียงกับตัวแปรในงานวิจัยนี้ คืองานวิจัยของ ภูริพงษ์ นิยมโอ (2556) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายที่สุภาพของนิสิตระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ผลการศึกษาพบว่า เพศต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายของนิสิตแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศหญิงมีพฤติกรรมการแต่งกายที่สุภาพมากกว่าเพศชาย และงานวิจัยของ ณรงค์ ดวงกระจ่าง (2545) ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ ผู้ปกครอง และนักเรียน ที่มีต่อระเบียบการแต่งกายและความประพฤติของนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อระเบียบการแต่งกายแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศหญิง มีความคิดเห็นที่ดีต่อระเบียบการแต่งกายมากกว่าเพศชาย

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า เพศเป็นตัวแปรที่อาจมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ ผู้ศึกษาจึงนำตัวแปรเพศมาทำการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ โดยตั้งสมมติฐานว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน

6.2 ชั้นปีกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรชั้นปีกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ พบว่า งานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรดังกล่าวยังมีจำนวนไม่มากนัก โดยผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นของ ดวงพร ช่วงเปีย (2557) ศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในภูมิภาคตะวันตก ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาสูงกว่าชั้นปีอื่น ๆ

นอกจากนี้ ยังพบงานวิจัยที่มีความใกล้เคียงกับตัวแปรในงานวิจัยนี้ คืองานวิจัยของ ภูริพงษ์ นิ้มโอ (2556) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายที่สุภาพของนิสิตระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ผลการศึกษาพบว่า ชั้นปีต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายของนิสิตแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่ศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการแต่งกายที่สุภาพมากกว่าชั้นปีอื่น ๆ

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า ชั้นปีเป็นตัวแปรที่อาจมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ ผู้ศึกษาจึงนำตัวแปรชั้นปีมาทำการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ โดยตั้งสมมติฐานว่า นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน

6.3 รายได้ของครอบครัวกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรรายได้ของครอบครัวกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ พบว่า งานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรดังกล่าวยังมีจำนวนไม่มากนัก โดยผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นของ ดวงพร ช่วงเปีย (2557) ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในภูมิภาคตะวันตก ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในภูมิภาคตะวันตกไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้ ยังพบงานวิจัยที่มีความใกล้เคียงกับตัวแปรในงานวิจัยนี้ คืองานวิจัยของ สิ้นนภา ภู่อ่าง (2544) ที่ศึกษาการเปิดรับข่าวสาร ทศนคติ และการแต่งกายตามแฟชั่นของวัยรุ่นในกรุงเทพฯ ผลการวิจัยพบว่า รายได้ครอบครัวต่างกันมีการแต่งกายตามแฟชั่นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยรายได้ของครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง (15,00-20,000 บาท) และ ผกาพันธ์ อินต๊ะแก้ว (2543) ศึกษาพฤติกรรมการบริโภคเครื่องแต่งกายของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการบริโภคเครื่องแต่งกายที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยรายได้ของครอบครัวส่วนใหญ่อยู่ที่ 5,001-10,000 บาท

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า รายได้ของครอบครัวเป็นตัวแปรที่อาจมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาสนใจตัวแปรรายได้ของครอบครัวมาทำการศึกษา โดยตั้งสมมติฐานว่า นักศึกษาที่มีต่อรายได้ของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาแตกต่างกัน

6.4 ความมีวินัยในตนเองกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรความมีวินัยในตนเองกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบยังไม่พบว่าม้งานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรดังกล่าว ทั้งนี้ผู้ศึกษาเห็นว่าความมีวินัยในตนเองอาจมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ เพราะความมีวินัยในตนเองจะช่วยให้บุคคลมีเหตุมีผล และเลือกแสดงพฤติกรรมในทางที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่น ดังที่ สินีนาฏ สุทธิจินดา (2543 : 35) กล่าวว่าวินัยนั้นจะช่วยกำหนดทิศทางให้สมาชิกในสังคมประพฤติปฏิบัติในแนวทางเดียวกัน เพื่อความสงบสุขเรียบร้อยของสังคมส่วนรวม ถ้าหากปราศจากวินัยแล้วการอยู่ร่วมกันในสังคมของแต่ละกลุ่มย่อยจะเกิดความวุ่นวายสับสน เพราะแต่ละคนมีความแตกต่างกันแต่ถ้าหากคนในสังคมมีวินัยในตนเองก็จะทำให้คนในสังคมมีเหตุมีผล มีความอดทน มั่นคงทางอารมณ์ และเป็นผู้มีจริยธรรม สังคมมีความสุข ดังนั้นการศึกษาในครั้งนี้ผู้ศึกษาจึงนำตัวแปรความมีวินัยในตนเองมาทำการศึกษา โดยตั้งสมมติฐานว่าความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

6.5 อิทธิพลของตัวแบบกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรอิทธิพลของตัวแบบกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ ไม่พบงานวิจัยที่ทำการศึกษาก่อนหน้านี้ โดยผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นของ พัฒนานุสรณ์ สถาพรวงศ์ (2544 : 67) ที่ศึกษาผลของสื่อมวลชนที่มีต่อพฤติกรรมการเลียนแบบการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า นักเรียนที่ศึกษาอยู่นอกเขตเทศบาลเมืองเห็นว่าสื่อมวลชนมีผลต่อการเลียนแบบการแต่งกายโดยรวม และมีผลต่อกระบวนการใส่ใจและกระบวนการจงใจในการมีพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายของนักเรียนที่ศึกษาอยู่นอกเขตเทศบาล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ซูซาน บูน และ คริสติน โลมอร์ (Susan Boon & Christine Lomore อ้างถึงใน วิราวรรณ ฤกษ์สุวรรณ 2560 : 14) ที่ศึกษาอิทธิพลจากความชื่นชอบบุคคลที่มีชื่อเสียงที่มีต่อวัยรุ่นพบว่า กลุ่มวัยรุ่นส่วนมากมักเลียนแบบการแต่งกายและพฤติกรรมของบุคคลที่มีชื่อเสียงที่ตนชื่นชอบ เช่น การแสดง การเล่นกีฬา การทานอาหารมังสวิรัต และการเสพยาเสพติด

ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจตัวแปรอิทธิพลของตัวแบบ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ อยู่ในช่วงวัยรุ่นที่มีต้องการความรวมกลุ่มกับเพื่อน ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าเมื่อเพื่อนกระทำการสิ่งใดจะส่งผลให้วัยรุ่นปฏิบัติตาม นอกจากนี้ แบนดูรา (Bandura, 1986 อ้างถึงใน ปิยะนุช เพชรศิริ, 2550 : 42) กล่าวว่า พฤติกรรมของมนุษย์ส่วนใหญ่เป็นการเรียนรู้จากการสังเกตหรือการเลียนแบบจากตัวแบบ ดังนั้นอิทธิพลจากตัวแบบอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา ผู้ศึกษาจึงนำตัวแปรอิทธิพลของตัวแบบมาทำการศึกษา โดยตั้งสมมติฐานว่าอิทธิพลของตัวแบบมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง ความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพลของตัวแบบ กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2564 จำนวน 5,887 คน (ข้อมูลจากสำนักทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ณ วันที่ 17 กรกฎาคม 2564)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ นักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2564 จำนวน 380 คน ได้มาจากการเปิดตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของยามานะ (Taro Yamane, 1967 : 886-887 อ้างถึงใน ชูศรี วงศ์รัตน์, 2558 : 61-62) โดยกำหนดระดับความเชื่อมั่น 95% ระดับความคลาดเคลื่อน 5% และใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างในลักษณะการเลือกตามสะดวก (Convenience sampling) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2558 : 59-60) จากประชากรทั้งหมด

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามจำนวน 4 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามอิทธิพลของตัวแบบ
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ

2.1 วิธีการสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลเป็นแบบสอบถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นเอง ได้แก่ เพศ ชั้นปี และรายได้ของครอบครัว มีลักษณะเป็นแบบให้เลือกตอบและเติมข้อความในช่องว่าง

ตารางที่ 3-1 ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล	
<p>คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ☒ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความ หรือเติมข้อความในช่องว่าง ตามความเป็นจริงของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต</p>	
<p>(0) เพศ</p> <p style="text-align: center;">☐ ชาย ☐ หญิง</p>	
<p>(00) ชั้นปี</p> <p style="text-align: center;">☐ ชั้นปีที่ 1 ☐ ชั้นปีที่ 2</p> <p style="text-align: center;">☐ ชั้นปีที่ 3 ☐ ชั้นปีที่ 4</p>	
<p>(000) รายได้ของครอบครัว บาท ต่อเดือน</p>	

ตอนที่ 2 แบบสอบถามอิทธิพลของตัวแบบ

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาวัดอิทธิพลของตัวแบบ โดยนำแบบสอบถามปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ของ บุญสม ศรีภักดิ์ คล้ายแดง (2555) มาปรับข้อความให้เหมาะสมกับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5) ถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าแสดงว่าได้รับอิทธิพลของตัวแบบมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

ตารางที่ 3-2 ตัวอย่างแบบสอบถามอิทธิพลของตัวแบบ

แบบสอบถามอิทธิพลของตัวแบบ						
ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ด้านกลุ่มเพื่อน						
(0)	นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อนกลุ่มเดียวกัน					
(0)	นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อนคณะ เดียวกัน					

ตัวอย่างแบบสอบถามอิทธิพลของตัวแบบ (ต่อ)

แบบสอบถามอิทธิพลของตัวแบบ (ต่อ)						
ข้อที่	ข้อความ	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
ด้านสื่อ						
(00)	นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกาย ชุดนักศึกษาจากสื่อโทรทัศน์					
(00)	นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกาย ชุดนักศึกษาจากสื่อ Internet					
ด้านดารานักร้อง						
(0)	การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่น ชื่อดัง สร้างแรงจูงใจในการแต่งกาย ของวัยรุ่นในปัจจุบัน และส่งผลต่อ การแต่งกายชุดนักศึกษา					
(00)	การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อ ดัง ทำให้ดึงดูดความสนใจ ต่อเพื่อน ต่างเพศได้ และส่งผลต่อการแต่งกาย ชุดนักศึกษา					
ด้านแนวโน้มแฟชั่น						
(0)	แฟชั่นต่างประเทศ ดูแปลกตา ไม่เหมือนใคร มีเอกลักษณ์ สร้าง แรงจูงใจและต้องการยึดเป็นแบบอย่าง ในการแต่งกายชุดนักศึกษา					
(00)	เสื้อผ้าแฟชั่นในปัจจุบันเน้นสรีระ ร่างกาย ทำให้ดูโดดเด่น จึงยึดเป็น แบบอย่างในการแต่งกายชุดนักศึกษา					

เกณฑ์การให้คะแนน

แบบสอบถามอิทธิพลของตัวแบบทุกข้อเป็นข้อคำถามที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้คะแนน	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้คะแนน	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน	1	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

กำหนดช่วงอันตรภาคชั้นจากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ, 2553: 23)

$$\text{ค่าอันตรภาคชั้น} = \frac{(\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด})}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$\text{ค่าอันตรภาคชั้น} = \frac{5 - 1}{3}$$

$$= 1.33$$

จะได้ระดับของอิทธิพลของตัวแบบ ดังนี้

คะแนน	3.68 – 5.00	หมายถึง	อิทธิพลของตัวแบบอยู่ในระดับมาก
คะแนน	2.34 – 3.67	หมายถึง	อิทธิพลของตัวแบบอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนน	1.00 – 2.33	หมายถึง	อิทธิพลของตัวแบบอยู่ในระดับต่ำ

ตอนที่ 3 และตอนที่ 4 แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง และแบบสอบถามพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

ผู้ศึกษาได้สร้างแบบสอบถามพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษา ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง และพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2) กำหนดนิยามปฏิบัติการของความมีวินัยในตนเอง และพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

3) สร้างแบบสอบถามที่ครอบคลุมนิยามปฏิบัติการที่กำหนดไว้ในข้อที่ 2 โดยลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบด้วย

3.1) แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง จำนวน 58 ข้อ

3.2) แบบสอบถามพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำนวน 23 ข้อ

4) นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นในข้อ 3 เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาโครงการพิเศษ เพื่อตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะ แล้วจึงนำมาปรับปรุงแก้ไข

5) นำแบบสอบถามที่ผ่านการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการพิเศษในข้อที่ 4 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของข้อคำถามในแต่ละข้อ ความครอบคลุมและสอดคล้องตามนิยามปฏิบัติการที่กำหนด จากนั้นจึงนำมาคัดเลือก

ข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Congruence) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (อ้างอิงชูศรี วงศ์รัตน์, 2558 : 59-60) และปรับปรุงข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ได้ผลดังนี้

5.1) แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง จำนวน 58 ข้อ

5.2) แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำนวน 23 ข้อ

6) นำแบบสอบถามในข้อ 5 เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาโครงการพิเศษ เพื่อพิจารณาตรวจสอบความสมบูรณ์อีกครั้ง จากนั้นจึงนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้วิธีการหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ (Item-total Correlation) จากสูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) และคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกใช้ได้ (ค่า r_{xy}) คือมีค่าตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป (อ้างอิงชูศรี วงศ์รัตน์) ได้ผลดังนี้

6.1) แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง จำนวน 55 ข้อ

มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง .02 ถึง .758 คัดเลือกไว้ จำนวน 40 ข้อ

6.2) แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบ จำนวน 23 ข้อ

มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง .02 ถึง .793 คัดเลือกไว้ จำนวน 13 ข้อ

7) หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามแต่ละฉบับที่คัดเลือกไว้แล้วในข้อ 6 โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ผลดังนี้

7.1) แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษา มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .875

7.2) แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .939

8) จัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ที่ได้จากข้อ 7 เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

ตารางที่ 3-3 ตัวอย่างแบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง

แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง						
ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	ไม่จริงเลย
ความรับผิดชอบ						
(0)	นักศึกษาพยายามทำงานที่อาจารย์มอบหมายให้สำเร็จทันเวลาที่กำหนด					
(00)	หากผลการเรียนของนักศึกษาไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้ นักศึกษาจะยอมรับ และพร้อมที่จะปรับปรุงเพื่อให้ผลการเรียนดีขึ้นในภาคการศึกษาต่อไป					
ความเชื่อมั่นในตนเอง						
(0)	นักศึกษากล้าคิด และตัดสินใจทำงานโดยไม่กลัวการผิดพลาด					
(00)	ก่อนจะทำอะไร นักศึกษาจะวางแผนไว้ล่วงหน้า					

ตัวอย่างแบบสอบถามความวินัยในตนเอง (ต่อ)

แบบสอบถามความวินัยในตนเอง						
ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	ไม่จริง เลย
ความเป็นผู้นำ						
(0)	นักศึกษาเสนอแนวคิด และวิธีการใหม่ ๆ เพื่อใช้ทำงานกลุ่ม					
(00)	นักศึกษายินดีเสียสละเวลามากกว่าเพื่อในการทำงาน กลุ่มให้สำเร็จ และผลงานออกมาดีที่สุดในที่สุด					
ความอดทน						
(0)	นักศึกษาไม่ร้องไห้และเสียใจ เมื่อทำงานผิดพลาด					
(00)	นักศึกษาพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ ไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใดก็ตาม					
ความซื่อสัตย์						
(0)	นักศึกษาไม่พอใจการกระทำของเพื่อนที่ลอกการบ้าน หรือข้อสอบกัน					
(00)	นักศึกษารู้สึกผิด ถ้าหยิบของผู้อื่น โดยไม่ได้รับอนุญาต					
การรักขาระเบียบใจ						
(0)	ยุคปัจจุบันการแสดงความรักในทิสสาธารณะ ถือเป็นเรื่อง ปกติ					
(00)	นักศึกษามีความคิดเห็นว่าหญิงไทยควรรักนวลสงวนตัว					

เกณฑ์การให้คะแนน

แบบสอบถามความวินัยในตนเองทุกข้อเป็นข้อคำถามที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
ไม่จริงเลย	ให้คะแนน	1	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

กำหนดช่วงอันตรายภาคชั้นจากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553: 23)

$$\text{ค่าอันตรายภาคชั้น} = \frac{(\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด})}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$\text{ค่าอันตรายภาคชั้น} = \frac{5 - 1}{3}$$

$$= 1.33$$

จะได้ระดับของวินัยในตนเอง ดังนี้

คะแนน 3.68 – 5.00 หมายถึง มีวินัยในตนเองระดับสูง

คะแนน 2.34 – 3.67 หมายถึง มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง

คะแนน 1.00 – 2.33 หมายถึง มีวินัยในตนเองระดับต่ำ

ตารางที่ 3-4 ตัวอย่างแบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบ

แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบ						
ข้อที่	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	น้อยครั้ง	ไม่เคย
(0)	นักศึกษาแต่งชุดลำลองเข้าชั้นเรียน					
(00)	นักศึกษาสวมเสื้อโดยปล่อยชายเสื้ออยู่นอกกางเกงหรือกระโปรง					

เกณฑ์การให้คะแนน

1) ข้อความที่มีความหมายทางบวก ได้แก่ ข้อ 7, 8, 9 และ 10 ให้คะแนนดังนี้

เป็นประจำ	ให้คะแนน	5	คะแนน
บ่อยครั้ง	ให้คะแนน	4	คะแนน
บางครั้ง	ให้คะแนน	3	คะแนน
น้อยครั้ง	ให้คะแนน	2	คะแนน
ไม่เคย	ให้คะแนน	1	คะแนน

2) ข้อความที่มีความหมายทางลบ ได้แก่ ข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 11, 12 และ 13 ให้คะแนนดังนี้

ไม่เคย	ให้คะแนน	1	คะแนน
น้อยครั้ง	ให้คะแนน	2	คะแนน
บางครั้ง	ให้คะแนน	3	คะแนน
บ่อยครั้ง	ให้คะแนน	4	คะแนน
เป็นประจำ	ให้คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

กำหนดช่วงอันตรภาคชั้นจากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553: 23)

$$\begin{aligned} \text{ค่าอันตรภาคชั้น} &= \frac{(\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด})}{\text{จำนวนชั้น}} \\ \text{ค่าอันตรภาคชั้น} &= \frac{5 - 1}{3} \\ &= 1.33 \end{aligned}$$

จะได้ระดับของพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา ดังนี้

คะแนน	3.68 – 5.00	หมายถึง	มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบระดับมาก
คะแนน	2.34 – 3.67	หมายถึง	มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบระดับปานกลาง
คะแนน	1.00 – 2.33	หมายถึง	มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบระดับน้อย

ตารางที่ 3-5 ตารางสรุปจำนวนข้อคำถามในแต่ละขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ

แบบสอบถาม	จำนวนข้อคำถามที่สร้างขึ้น	จำนวนข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องผ่านเกณฑ์ (IOC \geq 0.5)	จำนวนข้อคำถามที่ผ่านการทดลองใช้ และมีค่าอำนาจจำแนกใช้ได้ ($r_{xy} \geq$ 0.2)	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ
ความมีวินัยในตนเอง	58	55	40	.875
พฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ	23	23	13	.939

จากตารางที่ 3-4 สรุปจำนวนข้อคำถามในแต่ละขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ พบว่า แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง จำนวนข้อคำถามที่สร้างขึ้นมี 58 ข้อ จำนวนข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องผ่านเกณฑ์มี 55 ข้อ จำนวนข้อคำถามที่ผ่านการทดลองใช้ และมีค่าอำนาจจำแนกใช้ได้มี 40 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ .875 ส่วนแบบสอบถามพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบจำนวนข้อคำถามที่สร้างขึ้นมี 23 ข้อ จำนวนข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องผ่านเกณฑ์มี 23 ข้อ จำนวนข้อคำถามที่ผ่านการทดลองใช้ และมีค่าอำนาจจำแนกใช้ได้มี 13 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ .939

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษาค้นคว้า โดยมีขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้ศึกษาติดต่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากอธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต เพื่อขอทำการศึกษาค้นคว้ากับกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ผู้ศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทางระบบออนไลน์โดยใช้กูเกิ้ลฟอร์ม (Google Forms) โดยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าและขอความอนุเคราะห์ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถาม จำนวน 380 ชุด

3.3 เมื่อได้แบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้ศึกษาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับ พบว่าแบบสอบถามสมบูรณ์ทุกฉบับ จึงได้นำแบบสอบถามไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปเพื่อวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกตาม เพศ ชั้นปี และรายได้ของครอบครัว และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพลของตัวแบบ กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

4.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่

- 1) ความถี่ (Frequency)
- 2) ร้อยละ (Percentage)
- 3) ค่าเฉลี่ย (Mean)
- 4) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4.2.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

1) สถิติ t-test แบบเป็นอิสระต่อกัน (t-test for Independent Sample) สำหรับทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของกลุ่ม 2 กลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (ชูศรี วงศ์รัตน์, 59-60) ในการทดสอบสมมติฐานของการศึกษาค้นคว้าข้อที่ 1

สูตรที่ 1 Pooled Variance กรณีความแปรปรวนของสองกลุ่มเท่ากัน

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2}\right)}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

สูตรที่ 2 Separated Variance กรณีความแปรปรวนของสองกลุ่มไม่เท่ากัน

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{\left(\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}\right)^2}{\frac{\left(\frac{s_1^2}{n_1}\right)^2}{(n_1-1)} + \frac{\left(\frac{s_2^2}{n_2}\right)^2}{(n_2-1)}}$$

2) สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA or F-test) สำหรับทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของกลุ่มมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป (ชูศรี วงศ์รัตน์, 59-60) ในการทดสอบสมมติฐานของการศึกษาค้นคว้าข้อที่ 2 และข้อที่ 3

$$F = \frac{MS_B}{MS_w}$$

$$df = k-1 \text{ และ } N-k$$

3) สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) สำหรับวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (ชูศรี วงศ์รัตน์, 59-60) ในการทดสอบสมมติฐานของการศึกษาค้นคว้าข้อที่ 4 และข้อที่ 5

$$r_{xy} = \frac{N \sum xy - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

บทที่ 4

ผลการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 380 คน โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 4 ตอน มีเนื้อหาครอบคลุมเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ความมีวินัยในตนเอง อิทธิพลของตัวแบบ และพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อให้การแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้ศึกษาได้ใช้สัญลักษณ์และคำย่อที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

n	หมายถึง	กลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
SD	หมายถึง	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	หมายถึง	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t-test
F	หมายถึง	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F-test
df	หมายถึง	ชั้นความเป็นอิสระ
SS	หมายถึง	ผลรวมของผลต่างกำลังสอง (Sum of Square)
MS	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยกำลังสอง (Mean Square)
p	หมายถึง	ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ
***	หมายถึง	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูล ผู้ศึกษาได้นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าในรูปแบบของตารางประกอบคำบรรยาย โดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ชั้นปี และรายได้ของครอบครัว
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ ความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพลจากตัวแบบ
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปี และรายได้ของครอบครัว ปรากฏผลดังตารางที่ 4-1 ถึง ตารางที่ 4-3

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

ตารางที่ 4-1 จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	187	49.21
หญิง	193	50.79
รวม	380	100.00

จากตารางที่ 4-1 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศหญิง จำนวน 193 คน คิดเป็นร้อยละ 50.79 และเป็นเพศชาย จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 49.21

1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้นปี

ตารางที่ 4-2 จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้นปี

ชั้นปี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	76	20.00
2	131	34.47
3	81	21.32
4	92	24.21
รวม	380	100.00

จากตารางที่ 4-2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นชั้นปีที่ 2 จำนวน 131 คนคิดเป็นร้อยละ 34.47 รองลงมาเป็นชั้นปีที่ 4 จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 24.21 ชั้นปีที่ 3 จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 21.32 และชั้นปีที่ 1 จำนวน 76 คิดเป็นร้อยละ 20.00 ตามลำดับ

1.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้ของครอบครัว

ตารางที่ 4-3 จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงรายได้ของครอบครัว

รายได้ของครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 15,000 บาท	59	15.53
15,000-30,000 บาท	77	20.26
30,001-50,000 บาท	86	22.63
50,001-70,000 บาท	106	27.90
มากกว่า 70,000 บาท ขึ้นไป	52	13.68
รวม	380	100.00

จากตารางที่ 4-3 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นรายได้ของครอบครัว 50,000-70,000 บาท จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 27.90 รองลงมาเป็นรายได้ของครอบครัว 30,000-50,000 บาท จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 22.63 รายได้ของครอบครัว 15,000-30,000 บาท จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 20.26 รายได้ของครอบครัวน้อยกว่า 15,000 บาท จำนวน 59 คน ร้อยละ 15.53 และรายได้ของครอบครัวมากกว่า 70,000 บาท ขึ้นไป จำนวน 52 คนคิดเป็นร้อยละ 13.68 ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับอิทธิพลจากตัวแบบ ความมีวินัยในตนเอง และพฤติกรรม การแต่งกายตามระเบียบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลอิทธิพลจากตัวแบบ ความมีวินัยในตนเอง และพฤติกรรมแต่งกายตามระเบียบ ปรากฏผลดังตารางที่ 4-4 ถึง ตารางที่ 4-6

2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอิทธิพลจากตัวแบบ จำแนก เป็นรายชื่อ ปรากฏผลดังตารางที่ 4-4

ตารางที่ 4-4 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอิทธิพลจากตัวแบบ จำแนกเป็นรายชื่อ

อิทธิพลจากตัวแบบ	\bar{X}	SD	ระดับ
1. นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษา จากเพื่อนกลุ่มเดียวกัน	4.23	.60	มาก
2. นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษา จากเพื่อนคณะเดียวกัน	4.37	1.04	มาก
3. นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษา จากเพื่อนต่างคณะ	4.06	1.02	มาก
4. นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษา จากเพื่อนต่างมหาวิทยาลัย	3.52	1.00	ปานกลาง
5. นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษา จากสื่อโทรทัศน์ วิทยุ	3.11	1.00	ปานกลาง
6. นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษา จากสื่อสิ่งพิมพ์นิตยสาร ป้ายโฆษณา	2.39	1.20	ปานกลาง
7. นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษา จากสื่อ Social Network	2.47	1.20	ปานกลาง
8. นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษา จากสื่อ Internet	3.28	1.20	ปานกลาง

ตารางที่ 4-4 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอิทธิพลจากตัวแบบ จำแนกเป็นรายข้อ (ต่อ)

อิทธิพลจากตัวแบบ	\bar{X}	SD	ระดับ
9. การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อดังสร้าง แรงจูงใจในการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน และ ส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา	3.35	1.06	ปานกลาง
10. การแต่งกายของนักร้องต่างชาติสร้างแรงจูงใจในการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา	3.43	1.03	ปานกลาง
11. การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อดังสร้างความมั่นใจในการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา	3.49	.91	ปานกลาง
12. การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อดัง ทำให้ดึงดูดความสนใจ ต่อเพื่อนต่างเพศได้และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา	3.56	.70	ปานกลาง
13. การแต่งกายตามแฟชั่นทำให้ดูทันสมัยสร้างแรงจูงใจ และต้องการยึดเป็นแบบอย่างในการแต่งกายชุดนักศึกษา	3.63	1.00	ปานกลาง
14. กระแสของแฟชั่นทำให้เกิดการแข่งขันทางการแต่งกายนักศึกษา จึงต้องปรับเปลี่ยนการแต่งกายให้ทันต่อกระแสโดยรวมไปถึงการแต่งกาย ชุดนักศึกษาด้วย	3.67	.84	ปานกลาง
15. แฟชั่นต่างประเทศ ดูแปลกตาไม่เหมือนใคร มีเอกลักษณ์สร้างแรงจูงใจและต้องการยึดเป็น แบบอย่างในการแต่งกายชุดนักศึกษา	3.66	.90	ปานกลาง
16. เสื้อผ้าแฟชั่นในปัจจุบันเน้นสร้ร่างกายทำให้ดูโดดเด่น จึงยึดเป็นแบบอย่างในการแต่งกายชุดนักศึกษา	3.63	.91	ปานกลาง
รวม	3.49	.60	ปานกลาง

จากตารางที่ 4-4 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอิทธิพลจากตัวแบบ จำแนกเป็นรายข้อพบว่า อิทธิพลจากตัวแบบ ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 16 ข้อ ข้อคำถามส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (2.34 - 3.67) มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง .60-1.20 โดยพบว่ามีค่าเฉลี่ยในข้อ 2 นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษา จากเพื่อนคณะเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.37) และข้อ 6 นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อสิ่งพิมพ์นิตยสาร ป้ายโฆษณา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (2.39) เมื่อพิจารณาอิทธิพลจากตัวแบบโดยรวม พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 แสดงว่านักศึกษาได้รับอิทธิพลจากตัวแบบอยู่ในระดับปานกลาง

2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความมีวินัยในตนเอง จำแนกเป็นรายข้อ
ปรากฏผลดังตารางที่ 4-5

ตารางที่ 4-5 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความมีวินัยในตนเอง จำแนกเป็นรายข้อ

ความมีวินัยในตนเอง	\bar{X}	SD	ระดับ
1. นักศึกษาพยายามทำงานที่อาจารย์มอบหมายให้สำเร็จ ทันเวลาที่กำหนด	4.22	.52	สูง
2. หากผลการเรียนของนักศึกษาไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้ นักศึกษายอมรับ และพร้อมที่จะปรับปรุงเพื่อให้ผลการ เรียนดีขึ้นในภาคการศึกษาต่อไป	4.22	.52	สูง
3. นักศึกษาเชื่อมั่นว่าตนเองจะสามารถประสบความสำเร็จ ในการเรียนได้ตามที่มุ่งหวังไว้	4.00	.64	สูง
4. นักศึกษามั่นใจว่าตนเองสามารถทำตามแผนที่กำหนดได้ สำเร็จ	4.03	.63	สูง
5. นักศึกษากล้าตัดสินใจทำสิ่งต่างๆอย่างไม่มีรีรอ	4.22	.52	สูง
6. เมื่อมีการทำงานกลุ่ม นักศึกษาจะชักชวนในกรณีที่สมาชิก กลุ่มทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง	4.12	.70	สูง
7. นักศึกษากล้าเสนอความคิดเห็นในที่ประชุมด้วยความมั่นใจ	4.10	.70	สูง
8. ในการประชุม นักศึกษามักแสดงความคิดเห็นที่เป็น ประโยชน์ในการทำงาน	4.02	.80	สูง
9. นักศึกษาสามารถประสานงานกับผู้อื่นได้ดีเป็นผลให้งาน ต่างๆสำเร็จตามวัตถุประสงค์	4.00	.73	สูง
10. นักศึกษาชักชวนเพื่อนให้ศึกษาหาความรู้จากแหล่งข้อมูลที่ เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่เรียน	4.02	.72	สูง
11. เมื่อพบข่าวสารที่เป็นประโยชน์ด้านการเรียนนักศึกษานำมาบอกเพื่อน ๆ	4.06	.72	สูง
12. นักศึกษายินดีให้เพื่อนยืมอุปกรณ์การเรียน เมื่อเพื่อนลืมนำมา	4.10	.70	สูง
13. นักศึกษามีความสามารถในการโน้มน้าวจิตใจเพื่อนให้ ร่วมมือกันทำงานได้	4.14	.71	สูง
14. นักศึกษาสามารถทำให้เพื่อน ๆ เกิดความเชื่อมั่นในการ ทำงานได้	4.04	.74	สูง
15. นักศึกษาสามารถจูงใจให้ผู้อื่นปฏิบัติตามแผนที่วางไว้จน เป็นผลสำเร็จ	4.05	.70	สูง

ตารางที่ 4-5 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความมีวินัยในตนเอง จำแนกเป็นรายข้อ (ต่อ)

ความมีวินัยในตนเอง	\bar{X}	SD	ระดับ
16. นักศึกษาทำงานที่อาจารย์มอบหมายด้วยตนเอง	4.03	.70	สูง
17. นักศึกษาพูดและปฏิบัติตามคำพูดเสมอ	4.15	.60	สูง
18. นักศึกษามีความจริงใจต่อผู้อื่นทั้งวาจาและจิตใจ	4.09	.70	สูง
19. นักศึกษาคิดและสื่อสารเป็นคำพูดหรือกิริยาท่าทางตรง กับที่คิด เช่น ไม่ชอบการกระทำของเพื่อนก็บอกว่า ตนเองกำลังรู้สึกไม่ชอบใจ หรือไม่สบายใจในการกระทำของเพื่อน	4.18	.70	สูง
20. เมื่อนักศึกษาเก็บทรัพย์สินใด ๆ ได้ นักศึกษาจะส่งมอบให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือมหาวิทยาลัยเพื่อติดตามนำคืนเจ้าของโดยทันที	4.02	.80	สูง
21. นักศึกษารู้สึกผิด หากหยิบของของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต	4.23	.70	สูง
22. เมื่อนักศึกษาทำของของเพื่อนหรือของส่วนรวมเสียหาย นักศึกษาจะรับผิดชอบ	4.23	.61	สูง
23. เมื่อเพื่อนทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนักศึกษาคงเตือนด้วยจิตใจที่หวังดีอย่างแท้จริง	4.23	.70	สูง
24. นักศึกษาไม่เหม่อลอย ในระหว่างที่อาจารย์สอน	4.16	.64	สูง
25. นักศึกษาเป็นผู้เรียนที่มีความตั้งใจเรียน	3.98	.80	สูง
26. นักศึกษาจะไม่ไปเที่ยวเล่น หากนักศึกษายังทำงานที่อาจารย์มอบหมายไม่สำเร็จ	4.06	.70	สูง
27. นักศึกษารู้สึกไม่สบายใจ หากต้องขาดเรียนหรือไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อน	4.03	.80	สูง
28. นักศึกษาเข้าเรียนตรงเวลา	4.13	.70	สูง
29. เมื่อมีการนัดหมาย นักศึกษาจะถึงที่หมายก่อนเวลา	4.15	.70	สูง
30. นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จ	4.12	.70	สูง
31. เมื่อมีปัญหาและอุปสรรค นักศึกษาคิดว่าเป็นโอกาสในการพิสูจน์ความสามารถของตนเอง	4.14	.70	สูง
32. เมื่อมีผู้แสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้ง นักศึกษาจะรับฟังจนจบก่อนที่จะอธิบายด้วยเหตุและผล	4.09	.70	สูง
33. นักศึกษาไม่ใช้อารมณ์ในการตัดสินการกระทำของผู้อื่น	4.21	.70	สูง

ตารางที่ 4-5 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความมีวินัยในตนเอง จำแนกเป็นรายข้อ (ต่อ)

ความมีวินัยในตนเอง	\bar{X}	SD	ระดับ
34. นักศึกษาไม่ใช่ผู้ที่มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย	4.12	.64	สูง
35. นักศึกษายินดีรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น แม้ว่าความคิดเห็นนั้นจะไม่ตรงกับนักศึกษา	4.02	.80	สูง
36. นักศึกษาเป็นผู้เรียนที่มีความตั้งใจเรียน	4.23	.60	สูง
37. นักศึกษาไม่รู้สึกโกรธหรือไม่พอใจ เมื่อความคิดเห็นของนักศึกษาไม่ได้รับการยอมรับจากที่ประชุม	4.14	.70	สูง
38. เมื่อวิธีการที่นักศึกษาเลือกทำไม่ถูกต้อง นักศึกษาสามารถเริ่มต้นใหม่ได้อีกครั้ง	4.13	.70	สูง
39. นักศึกษาไม่ท้อถอยหรือยอมแพ้ เมื่อมีปัญหาและอุปสรรคในการเรียน	4.18	.64	สูง
40. การทำงานอย่างหนักเอาเบาสู้ จะทำให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในชีวิต	4.17	.07	สูง
รวม	3.90	.35	สูง

จากตารางที่ 4-5 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความมีวินัยในตนเอง จำแนกเป็นรายข้อ พบว่าความมีวินัยในตนเอง ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 40 ข้อ ข้อคำถามทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (3.67-5.00) มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง .52 - .80 โดยพบว่าค่าเฉลี่ย ข้อที่ 21 นักศึกษารู้สึกผิด หากหยิบของของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.23) และข้อที่ 25 นักศึกษาเป็นผู้เรียนที่มีความตั้งใจเรียนมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (3.98) เมื่อพิจารณาการเผชิญความเครียดของนักศึกษาโดยรวม พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 แสดงว่านักศึกษามีวินัยในตนเองอยู่ในระดับสูง

2.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมกรแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกเป็นรายข้อ ปรากฏผลดังตารางที่ 4-6

ตารางที่ 4-6 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมกรแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาจำแนกเป็นรายข้อ

พฤติกรรมกรแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา	\bar{X}	SD	ระดับ
1. นักศึกษาแต่งชุดลาลองเข้าชั้นเรียน	4.34	1.99	มาก
2. นักศึกษาสวมเสื้อโดยปล่อยชายเสื้ออยู่นอกกางเกง หรือกระโปรง	4.10	1.00	มาก
3. นักศึกษาสวมกางเกงหรือกระโปรงยีนส์มาเข้าเรียนในชั้นเรียน	4.14	1.04	มาก

ตารางที่ 4-6 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาจำแนกเป็นรายข้อ (ต่อ)

พฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา	\bar{X}	SD	ระดับ
4. นักศึกษาสวมชุดกีฬาเข้าชั้นเรียนโดยที่ในวันนั้นไม่มีเรียน วิชาพละหรือวิชาที่เกี่ยวข้องกับกีฬา	4.09	1.05	มาก
5. นักศึกษาสวมรองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน	4.11	.948	มาก
6. นักศึกษาทำสีผมตามแฟชั่น	3.68	1.03	มาก
7. นักศึกษาแต่งกายชุดนักศึกษาตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยในวันที่มีพิธีการโอกาสต่าง ๆ	4.78	.646	มาก
8. นักศึกษาให้ความสำคัญกับการแต่งกาย ในวันที่มีงานพิธีการ	4.80	.578	มาก
9. นักศึกษาจัดแต่งทรงผมเรียบร้อยในวันที่มีงานพิธีการ	4.75	.661	มาก
10. นักศึกษาแต่งกายตามระเบียบมหาวิทยาลัยในวันที่มีการสอบ	4.75	.629	มาก
11. ในวันที่มีการสอบปลายภาคเรียน นักศึกษาสวมชุด ปฏิบัติการหรือเสื้อซ้อปเข้ามาในห้องสอบ	4.23	1.18	มาก
12. นักศึกษาแต่งชุดลำลอง ในการเข้าห้องสมุด และติดต่อหน่วยงานต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัย	3.95	1.00	มาก
13. นักศึกษาสวมกระโปรง หรือกางเกงยีนส์ ในการติดต่อหน่วยงานต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัย	3.99	1.00	มาก
รวม	4.32	.59	มาก

จากตารางที่ 4-6 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกเป็นรายข้อ พบว่าพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 13 ข้อ คำถามทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (3.68–5.00) มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง .629-1.20 โดยข้อ 8 นักศึกษาให้ความสำคัญกับการแต่งกายในวันที่มีงานพิธีการ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.80) และข้อ 6 นักศึกษาทำสีผมตามแฟชั่นมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (3.68) เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาโดยรวม พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 แสดงว่านักศึกษามีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบอยู่ในระดับมาก

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกตามเพศ ปรากฏดังตารางที่ 4-7

ตารางที่ 4-7 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกตามเพศ

เพศ	n	\bar{X}	SD	df	t	P
ชาย	187	4.32	.56	378	.150	.881
หญิง	193	4.31	.56			
รวม	380					

จากตารางที่ 4-7 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 2 นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกตามชั้นปี ปรากฏดังตารางที่ 4-8

ตารางที่ 4-8 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกตามชั้นปี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	3	6.227	2.0766	6.854***	.000
ภายในกลุ่ม	376	113.870	.303		
รวม	379	120.097			

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตารางที่ 4-8 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกตามชั้นปี พบว่า นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จึงนำไปทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธี Games-Howell ปรากฏผลตามตารางที่ 4-9

ตารางที่ 4-9 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกตามชั้นปี

ชั้นปี	\bar{X}	4	1	3	2
		4.12	4.30	4.35	4.46
4	4.12	-	0.18	0.23	0.34***
1	4.30	-	-	0.05	0.16
3	4.35	-	-	-	0.11
2	4.46	-	-	-	-

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตารางที่ 4-9 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา จำแนกตามชั้นปี พบว่า นักศึกษาที่มีชั้นปี 2 มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของศึกษามากกว่าชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .001 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3 นักศึกษาที่มีรายได้ครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกตามรายได้ครอบครัว ปรากฏดังตารางที่ 10

ตารางที่ 4-10 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกตามรายได้ของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	4	32.389	8.097	34.620***	.000
ภายในกลุ่ม	375	87.708	.234		
รวม	379	120.097			

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตารางที่ 4-10 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกตามรายได้ของครอบครัว พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จึงนำไปทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธี Games-Howell ปรากฏผลตามตารางที่ 4-11

ตารางที่ 4-11 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ จำแนกตามรายได้ของครอบครัว

รายได้ของครอบครัว (บาท)	\bar{x}	น้อยกว่า 15,000	15,000- 30,000	มากกว่า 70,000 ขึ้นไป	30,001- 50,000	50,001- 70,000
		3.71	4.20	4.45	4.52	4.53
น้อยกว่า 15,000	3.71	-	0.49***	0.74***		0.82***
	4.20				0.81***	
15,000-30,000	4.45	-	-	0.26	0.33	0.33***
มากกว่า 70,000 ขึ้นไป	4.52	-	-	-	0.07	0.08
30,001-50,000		-	-	-	-	0.01
50,001-70,000	4.53	-	-	-	-	-

***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตารางที่ 4-11 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบนักศึกษา จำแนกตามรายได้ของครอบครัว พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวมากกว่า 50,000-70,000 บาท มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบมากกว่านักศึกษากลุ่มที่มีรายได้ของครอบครัวกลุ่มที่มีรายได้ต่ำกว่า 30,000 บาท (มีรายได้ของครอบครัว 15,000-30,000 บาท และน้อยกว่า 15,000 บาท) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และนักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวมากกว่า 30,000-50,000 บาท และรายได้ของครอบครัวมากกว่า 70,000 บาท มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบมากกว่านักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวน้อยกว่า 15,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 4 ความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเองกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา ปรากฏดังตารางที่ 4-12

ตารางที่ 4-12 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเองกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

ตัวแปร	พฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา
ความมีวินัยในตนเอง	.221***

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตารางที่ 4-12 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเองกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา พบว่า ความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .221 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 5 อิทธิพลจากตัวแบบมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลจากตัวแบบกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา ปรากฏดังตารางที่ 4-13

ตารางที่ 4-13 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลจากตัวแบบกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

ตัวแปร	พฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา
อิทธิพลจากตัวแบบ	-.052

จากตารางที่ 4-13 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลจากตัวแบบกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา พบว่าอิทธิพลจากตัวแบบไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 4-14 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานของการศึกษา	ทดสอบสมมติฐาน	
	ยอมรับ	ปฏิเสธ
1. นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน		✓
2. นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน	✓	
3. นักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน	✓	
4. ความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา	✓	
5. อิทธิพลจากตัวแบบมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา		✓

จากตารางที่ 4-14 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน จำนวน 5 ข้อ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นไปตามสมมติฐาน จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ สมมติฐานข้อที่ 2 สมมติฐานข้อที่ 3 และสมมติฐานข้อที่ 4 โดยพบว่า นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน และมีรายได้ของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาแตกต่างกัน และความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา ส่วนผลการวิเคราะห์ที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน มีจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ สมมติฐานข้อที่ 1 และสมมติฐานข้อที่ 5 โดยพบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาไม่แตกต่างกัน และอิทธิพลจากตัวแบบไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้า เรื่องความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพลของตัวแบบกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ผู้ศึกษาได้ทำการสรุปอภิปราย และให้ข้อเสนอแนะตามลำดับดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

- 1.1 เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา
- 1.2 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกตาม เพศ ชั้นปี และรายได้ของครอบครัว
- 1.3 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพลของตัวแบบ กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

2. สมมติฐานของการค้นคว้า

- 2.1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน
- 2.2 นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน
- 2.3 นักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน
- 2.4 ความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา
- 2.5 อิทธิพลของตัวแบบมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

3. ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2564 จำนวน 5,887 คน (ข้อมูลจากสำนักทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ณ วันที่ 17 กรกฎาคม 2564)

3.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ นักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2564 จำนวน 380 คน ได้มาจากการเปิดตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของยามานะ (Taro Yamane, 1967 : 886-887 อ้างถึงใน ชูศรี วงศ์รัตน์, 2558 : 61-62) โดยกำหนดระดับความเชื่อมั่น 95% ระดับความคลาดเคลื่อน 5% และใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างในลักษณะการเลือกตามสะดวก (Convenience sampling) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2558 : 59-60) จากประชากรทั้งหมด

3.3 ตัวแปรที่ศึกษา

3.3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- 1) เพศ แบ่งเป็น
 - 1.1 เพศชาย
 - 1.2 เพศหญิง
- 2) ชั้นปี
 - 2.1) ชั้นปีที่ 1
 - 2.2) ชั้นปีที่ 2
 - 2.3) ชั้นปีที่ 3
 - 2.4) ชั้นปีที่ 4
- 3) รายได้ของครอบครัว แบ่งเป็น
 - 3.1) น้อยกว่า 15,000 บาท
 - 3.2) 15,000-30,000 บาท
 - 3.3) 30,001-50,000 บาท
 - 3.4) 50,001-70,000 บาท
 - 3.5) มากกว่า 70,000 บาท ขึ้นไป
- 4) อิทธิพลของตัวแบบ
- 5) ความมีวินัยในตนเอง

3.3.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

4. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามจำนวน 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่	1	แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี รายได้ของครอบครัว
ตอนที่	2	แบบสอบถามอิทธิพลของตัวแบบ
ตอนที่	3	แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง
ตอนที่	4	แบบสอบถามพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

5. สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการวิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถาม เรื่องความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพลของตัวแบบกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ได้ผลดังนี้

5.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

5.1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ พบว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง จำนวน 193 คน คิดเป็นร้อยละ 50.79 และเป็นเพศชาย จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 49.21

5.1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามชั้นปี พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นชั้นปีที่ 2 จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 34.47 รองลงมาเป็นชั้นปีที่ 4 จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 24.21 ชั้นปีที่ 3 จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 21.32 และชั้นปีที่ 1 จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 ตามลำดับ

5.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับอิทธิพลจากตัวแบบ ความมีวินัยในตนเอง และพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

5.2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอิทธิพลของตัวแบบ จำแนกเป็นรายข้อ พบว่า อิทธิพลจากตัวแบบ ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 16 ข้อ ข้อคำถามส่วนใหญ่ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (2.34 - 3.67) มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง .60-1.20 โดยพบว่า มีค่าเฉลี่ยในข้อ 2 นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษา จากเพื่อนคณะเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.37) และ ข้อ 6 นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อสิ่งพิมพ์นิตยสาร ป้ายโฆษณา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (2.39) เมื่อพิจารณาอิทธิพลจากตัวแบบ โดยรวมพบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 แสดงว่าอิทธิพลจากตัวแบบอยู่ในระดับปานกลาง

5.2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความมีวินัยในตนเอง จำแนกเป็นรายข้อ พบว่าความมีวินัยในตนเอง ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 40 ข้อ ข้อคำถามทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (3.67-5.00) มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง .52-.80 โดยพบว่าค่าเฉลี่ย ข้อที่ 21 นักศึกษารู้สึกผิด หากหยิบของของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.23) และข้อที่ 25 นักศึกษาเป็นผู้เรียนที่มีความตั้งใจเรียนมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (3.98) เมื่อพิจารณาการเผชิญความเครียดของนักศึกษาโดยรวม พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 แสดงว่ามีความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับมาก

5.2.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา จำแนกเป็นรายข้อ พบว่าพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 13 ข้อคำถามทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (3.68-5.00) มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง .629-1.20 โดยข้อ 8 นักศึกษาให้ความสำคัญกับการแต่งกาย ในวันที่มีงานพิธีการมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.80) และข้อ 6 นักศึกษาทำสีผมตามแฟชั่นมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (3.68) เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาโดยรวม พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 แสดงว่ามีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบอยู่ในระดับมาก

5.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน ได้ดังนี้

5.3.1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้ง

5.3.2 นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบว่า นักศึกษาที่มีชั้นปี 2 มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามากกว่าชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .001 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

5.3.3 นักศึกษาที่มีรายได้ครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบผลที่สำคัญ คือนักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวน้อยกว่า 15,000 บาท มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบน้อยกว่านักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวตั้งแต่ 15,000 บาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

5.3.4 ความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .221 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.3.5 อิทธิพลจากตัวแบบไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

6. อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาค้นคว้า เรื่องความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพลของตัวแบบกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้

6.1 นักศึกษามีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 จากระดับคะแนนเต็ม 5.00 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ดวงพร ช่วงเปีย (2557) ที่ศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในภูมิภาคตะวันตก พบว่า พฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 82.07)

การที่นักศึกษามีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบนักศึกษอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องจากการมหาวิทยาลัยมีกฎระเบียบในด้านการแต่งกายให้นักศึกษาปฏิบัติตาม มีการประชาสัมพันธ์ด้านการแต่งกายตามระเบียบให้นักศึกษารับทราบผ่านช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ ซึ่งทำให้นักศึกษาตื่นตัวและอยากปฏิบัติตาม อีกทั้งในแต่ละรายวิชามีคะแนนจิตพิสัยให้กับนักศึกษาที่แต่งกายตามระเบียบนักศึกษา ดังที่ ฐิริพงษ์ นิมโอะ (2556) กล่าวว่า หากมหาวิทยาลัยดำเนินการตามกฎระเบียบเคร่งครัดเช่น เมื่อเข้าห้องสอบ ก็น่าจะยกระดับพฤติกรรมการแต่งกายที่สุภาพของนิสิตให้สูงขึ้นได้ นอกจากนี้ หากมหาวิทยาลัยใช้วิธีการประชาสัมพันธ์ของความร่วมมือไปยังนักศึกษา เพื่อภาพลักษณ์ที่ดีของมหาวิทยาลัย พร้อมทั้งจัดกิจกรรมการณรงค์การแต่งกายที่สุภาพในมหาวิทยาลัยอย่างต่อเนื่อง โดยอาจจัดกิจกรรมการประกวด การจัดกิจกรรมเชิดชูเกียรติแก่คณะต่าง ๆ ที่รณรงค์การแต่งกายของนักศึกษา หรือติดตามให้คะแนนพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา ก็อาจจะยกระดับพฤติกรรมการแต่งกายที่สุภาพของนักศึกษาให้สูงขึ้นได้ สอดคล้องกับการศึกษาของ ศศิพิชญ์ นิลไพรัช (2553) ที่กล่าวถึงพฤติกรรมการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่นหญิงตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความตื่นตัวต่อการรับข่าวสารทางสังคมมากกว่าวัยอื่น ๆ ถ้าเนื้อหาของข่าวสารนั้นมีประโยชน์มีความรู้ ก็จะสร้างทัศนคติที่ดี สื่อนั้นก็มียุทธพลในแง่บวกและส่งเสริมพัฒนาการด้วย และในทางกลับกันหากเนื้อหาที่แสดงถึงความก้าวร้าว ยั่วเยาะทางอารมณ์แล้ว สื่อนั้นก็ไม่มีประโยชน์ต่อบุคคลแล้ว ยิ่งก่อให้เกิดผลเสียต่อวัยรุ่นและสังคมอีกด้วย

6.2 นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ดวงพร ช่วงเปีย (2557) ที่ศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏในภูมิภาคตะวันตก ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การที่นักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาไม่แตกต่าง เนื่องจากนักศึกษาไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิงต่างก็อยู่ในสังคมแวดล้อมภายในมหาวิทยาลัยเดียวกัน โดยมหาวิทยาลัยมีระเบียบการแต่งกายซึ่งนักศึกษาทุกคนต้องปฏิบัติตามเหมือนกัน เพื่อให้สามารถศึกษาภายในมหาวิทยาลัยได้อย่างราบรื่น ดังที่มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต (2530) ได้กำหนดระเบียบวินัยมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ว่าด้วย วินัย มารยาท และความประพฤติของนักศึกษามหาวิทยาลัย เกษมบัณฑิตโดยนักศึกษาต้องเคารพและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ระเบียบข้อที่ 5 นักศึกษาต้องแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับ ว่าด้วยการแต่งกายของมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต โดยเคร่งครัดสำหรับนักศึกษาภาคสมทบต้องแต่งกายสุภาพเรียบร้อย นักศึกษาหญิงห้ามสวมกางเกง หากมีเครื่องแบบอนุญาตให้แต่งเครื่องแบบได้ และในเวลาปิดทำการ นักศึกษาที่ประสงค์เข้ามาในบริเวณมหาวิทยาลัยต้องแต่งกายสุภาพเรียบร้อย

นอกจากนี้ กรณีที่นักศึกษาฝ่าฝืนระเบียบการแต่งกาย (มหาวิทยาลัยมีบทลงโทษหนักเบาตามควรแก่กรณีเป็นรายบุคคล ระเบียบมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ว่าด้วย วินัย มารยาท และความประพฤติของ นักศึกษาเกษมบัณฑิต โดยเห็นเป็นการสมควรที่จะกำหนดระเบียบ ว่าด้วยข้อบังคับ มารยาทและความประพฤติของนักศึกษา ไว้ดังต่อไปนี้

1. ระเบียบนี้เรียกว่า " ระเบียบมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ว่าด้วยข้อบังคับมารยาทและ ความประพฤติของนักศึกษา
2. ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับกับนักศึกษาทั้งภาคปกติและภาคค่ำตั้งแต่ปีการศึกษา 2530 เป็นต้นไป
3. ระเบียบคำสั่ง หรือประกาศอื่นใดที่ขัดแย้งกับระเบียบนี้ให้เป็นอันยกเลิกและใช้ระเบียบนี้แทนวินัยมารยาทและ ความประพฤติของนักศึกษา
4. นักศึกษาต้องเคารพและปฏิบัติตามข้อกำหนด ระเบียบ ว่าด้วย คำสั่งหรือประกาศของมหาวิทยาลัยฯ โดยเคร่งครัด
5. นักศึกษาต้องแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับ ว่าด้วยการแต่งกายของมหาวิทยาลัยฯ โดยเคร่งครัด สำหรับนักศึกษาภาคสมทบต้องแต่งกายสุภาพเรียบร้อย นักศึกษาหญิงห้ามสวมกางเกง หากมีเครื่องแบบอนุญาตให้แต่งเครื่องแบบได้ และ ในเวลาปิดทำการนักศึกษาที่ประสงค์จะเข้ามาในบริเวณวิทยาลัยต้องแต่งกายให้สุภาพเรียบร้อย
6. นักศึกษาต้องประพฤติตนเป็นสุภาพชน ไม่ประพฤติสิ่งที่อาจนำความเสื่อมเสียมาสู่มหาวิทยาลัยฯ ทั้งภายในและ ภายนอกมหาวิทยาลัยฯ
7. นักศึกษาต้องเป็นผู้มีวัฒนธรรมอันดีงาม ประพฤติตนแบบสุภาพชน มีกิริยามารยาทเรียบร้อย และเคารพต่อ บรรดาอาจารย์ แยกผู้มีเกียรติของมหาวิทยาลัยฯ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของมหาวิทยาลัยฯ

8. นักศึกษาต้องเข้าเรียนทุกครั้งตามตารางสอน หากขาดเรียนเกินร้อยละ 20 ของเวลาเรียนทั้งหมด จะถูกตัดสิทธิ์ ในวิชานั้น ๆ

9. นักศึกษาต้องส่งใบลาทุกครั้งทั้งลากิจและลาป่วย หากลาป่วยเกิน 3 วัน ต้องมีใบรับรองแพทย์โดยส่งที่อาจารย์ ที่ปรึกษา

10. ในชั้นเรียน

10.1 นักศึกษาต้องเคารพ เชื่อฟังคำสั่ง คำตักเตือนของอาจารย์ผู้สอน

10.2 นักศึกษาต้องไม่สูบบุหรี่ รับประทานขนมและเครื่องดื่ม หรือพูดคุยกัน หรือแสดงกิริยาวาจา อันไม่ควร

10.3 นักศึกษาจะเดินเข้าหรือออกจากห้องเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากอาจารย์ผู้บรรยายไม่ได้

11. ในการสอบทุกครั้ง นักศึกษาจะต้องปฏิบัติตามข้อบังคับในการสอบโดยเคร่งครัด

12. ห้ามนักศึกษาเสพสุรา เครื่องทองของเมาหรือสิ่งเสพติดที่ต้องห้ามตามกฎหมายทุกประเภท และห้ามนำเข้ามา ในบริเวณมหาวิทยาลัยฯ โดยเด็ดขาด

13. ห้ามนักศึกษาเล่นการพนันหรือมีส่วนเกี่ยวข้องไม่ว่ากรณีใด (ในการเล่นการพนัน หรือมีอุปกรณ์ สำหรับเล่น การพนันไว้ในครอบครองเป็นอันขาด

14. นักศึกษาต้องไม่กระทำให้เป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัวจนเป็นที่เสียหายไม่ว่ากรณีใด ๆ แก่ตนเองหรือมหาวิทยาลัยฯ

15. นักศึกษาไม่พกพาอาวุธ หรือสิ่งที่สามารถใช้เป็นอาวุธได้ หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุดังกล่าว

16. นักศึกษาต้องรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย เกียรติ และความสามัคคีในหมู่คณะและรักษาไว้ ซึ่งระเบียบแบบแผน วินัย ตลอดจนความสงบเรียบร้อย ความเจริญและเกียรติคุณของมหาวิทยาลัยฯ

17. นักศึกษาผู้ใดก่อเหตุ หรือเกี่ยวข้องพัวพันเป็นคดีถึงพนักงานฝ่ายปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องรายงาน พฤติการณ์ต่อมหาวิทยาลัยฯ

18. นักศึกษาต้องไม่ทำความเสียหายแก่ทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยฯ และรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย และ แบบแผนอันดีงามของห้องเรียน ห้องสอบ ห้องสมุด

19. การปฏิบัติกิจกรรมใด ๆ เป็นหมู่คณะในนามของนักศึกษา ชมรม องค์การนักศึกษาหรือในนามวิทยาลัย จะต้อง ได้รับความเห็นชอบจากมหาวิทยาลัยฯ ก่อน

ดังต่อไปนี้ (ก) ตักเตือน สั่งสอน หรือแจ้งให้ผู้ปกครองทราบเป็นลายลักษณ์อักษร (ข) ทำทัณฑ์บนไว้ (ค) ตัดคะแนนความประพฤติ นักศึกษาทุกคนจะมีคะแนนความประพฤติคนละ 100 คะแนน ถ้า นักศึกษาผู้ใดถูกตัดเกินกว่า 20 คะแนนตัดสิทธิ์สอบสำหรับภาคการเรียนนั้น ๆ (ง) ตัดสิทธิ์สอบประจำภาค (จ) พักการเรียนอย่างน้อยหนึ่งภาคเรียน และ (ฉ) ลบชื่อออกจากทะเบียนนักศึกษา ดังนั้นจึงทำให้นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมแต่งกายตามระเบียบไม่แตกต่างกัน

6.3 นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ .001 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ดวงพร ช่วงเปีย (2557) ที่ศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในภูมิภาคตะวันตก ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาระดับการศึกษาที่ต่างกัันมีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาแตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยที่มีความใกล้เคียงกับการศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ การศึกษาของ ศวิตา ธรรมพิทักษ์ (2550) ที่ศึกษาการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกายตามกฎของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นิสิตนักศึกษาระดับชั้นปีการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมในการแต่งกายตามกฎของมหาวิทยาลัยแตกต่างกัน และงานวิจัยของ ภูริพงษ์ นิ้มโอ (2556) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายที่สุภาพของนิสิตระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ผลการศึกษาพบว่า ระดับการศึกษาที่ต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายที่สุภาพของนิสิตแตกต่างกัน

การที่นักศึกษาชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน อาจเนื่องจากในแต่ละชั้นปี นักศึกษามีการปรับตัว มีเป้าหมายในการเรียนและมีรายวิชาที่บังคับในแต่งกายตามระเบียบนักศึกษาที่แตกต่างกัน ดังที่ ศวิตา ธรรมพิทักษ์ (2550) กล่าวว่า นักศึกษาในระดับชั้นปีที่สูงกว่า เป็นผู้ได้เข้ามาศึกษามานานมากกว่าจะมีพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎมานานมากกว่า ทำให้ทราบถึงกฎการแต่งกายของมหาวิทยาลัยมานานมากกว่า จึงมีพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎมหาวิทยาลัยมากกว่ารุ่นน้องที่เพิ่งเข้ามาศึกษา เนื่องจากรุ่นน้องต้องมีการปรับตัวจากมัธยม ทำให้บางคนไม่สามารถที่จะปรับตัวได้อย่างรวดเร็ว นักศึกษาที่มีชั้นปี 2 มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามากกว่าชั้นปีที่ 4 ดังนั้นจึงทำให้นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน

6.4 นักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่มีความใกล้เคียงกับการศึกษาในครั้งนี้ ของ ผกาพันธ์ อินตะแก้ว (2543) ที่ศึกษาพฤติกรรมการบริโภคเครื่องแต่งกายของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการบริโภคเครื่องแต่งกายที่แตกต่างกัน

การที่นักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน อาจเนื่องจากปัจจุบันการศึกษาในมหาวิทยาลัยมีชุดเครื่องแบบที่ใช้ในการศึกษาและการทำกิจกรรมหลายชุด เช่น ชุดนักศึกษาสำหรับเข้าเรียนในรายวิชาทั่วไป ชุดพลศึกษาสำหรับในกลุ่มวิชาพลานามัย ชุดปฏิบัติการสำหรับรายวิชาปฏิบัติการ เป็นต้น จึงทำให้ครอบครัวที่มีรายได้สูงมีโอกาสหาซื้อชุดเครื่องแบบนักศึกษาได้มากกว่าครอบครัวที่มีรายได้น้อย ดังที่ ศศิพิชญ์ นิลไพรัช (2553) กล่าวว่า นักศึกษาที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำวันในระดับที่สูงและเกินความจำเป็นต่อการดำรงชีพและการใช้จ่ายเพื่อการศึกษาส่งผลให้วัยรุ่นหญิงตอนปลายมีเงินเพียงพอต่อการเลือกซื้อเสื้อผ้ามากกว่านักศึกษาที่มีรายได้น้อย นอกจากนี้ ฟอกซ์ (Fox, 1934 อ้างถึงใน ศศิพิชญ์ นิลไพรัช, 2553) พบว่า การทำกิจกรรมของเด็กขึ้นอยู่กับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงจะใช้เวลาว่างและทำกิจกรรมที่น่าสนใจมากกว่าเด็กที่มาจากฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ดังนั้นจึงทำให้นักศึกษาที่มีรายได้ครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน

6.5 ความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญ .001 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่มีความใกล้เคียงกับการศึกษาในครั้งนี้ คืองานวิจัยของ

สถิตาพร คำสด (2547) ที่ได้ศึกษา การศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนิสิต อยู่ในระดับสูง สอดคล้องกับ วัลลภา วงศ์ศักดิ์รินทร์ (2553) ที่ได้ศึกษาการศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร อยู่ในระดับมาก

การที่ความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา อาจเนื่องจากผู้ที่มีวินัยในตนเองจะมีความสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนอันดีงามของสังคมได้ โดยไม่ต้องมีผู้บังคับหรือควบคุม ดังนั้น นักศึกษาที่มีระดับความมีวินัยในตนเองสูงจึงมีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบมาก ส่วนนักศึกษาที่มีระดับความมีวินัยในตนเองต่ำ จึงมีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบน้อย ดังที่ พันธ์ หันนาकिनทร์ (2542 : 32-51 อ้างถึงใน ชลลดา สอนศิริ, 2559 : 15) กล่าวว่า วินัยในตนเอง (Self-discipline) เป็นกระบวนการหรือวิธีการที่บัญญัติขึ้นเพื่อควบคุมพฤติกรรมของตนเองบังคับตนเองให้ปฏิบัติตามแนวทางที่เลือกที่ดี ถ้านักเรียนมีวินัยในตนเองแล้ว จะลดปัญหาด้านการปกครองนักเรียนได้อย่างมาก โรงเรียนไม่จำเป็นต้องออกข้อบังคับระเบียบให้มาก การควบคุมและการคุ้มครองก็จะสะดวกสบาย เพราะตนเองต้องรู้ควบคุมพฤติกรรมตนเองให้บรรลุจุดมุ่งหมายปลายทางได้อย่างสุขสบาย รู้จักรับผิดชอบ ปฏิบัติตามหน้าที่ของตนเองที่มีความรับผิดชอบ สอดคล้องกับ ยุภา เกิดศิริ (2558 : 6) ที่กล่าวว่า ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวัง โดยการควบคุมนั้น เกิดจากแรงกระตุ้นจากภายใน และพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นจะต้องสอดคล้องกับกฎระเบียบอันดีงามของสังคม

6.6 อิทธิพลของตัวแบบไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยที่มีความใกล้เคียงกับการศึกษาในครั้งนี้คืองานวิจัยของ พัฒนานุสรณ์ สถาพรวงศ์ (2544) ที่ศึกษาผลของสื่อมวลชนที่มีต่อพฤติกรรมการเล่นแบบการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า สื่อมวลชนมีผลต่อพฤติกรรมการเล่นแบบการแต่งกายของนักเรียนโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การที่อิทธิพลของตัวแบบไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา อาจเนื่องจากนักศึกษามีความภูมิใจในตนเองและเชื่อมั่นในตนเองสูง อิทธิพลของตัวแบบจึงไม่ทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมคล้อยตามหรือไม่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา ดังที่ แคมเบล (Campbell, 1961 อ้างถึงใน ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์, 2542 : 23-24) กล่าวถึงหลักการเปรียบเทียบความสำคัญหรือหลักการคล้อยตาม (Principle of Relation Weighting Conformity) ว่าในสภาพการณ์ที่เกิดความขัดแย้งระหว่างข้อมูลที่บุคคลได้รับกับข้อมูลจากสังคม ถ้าบุคคลให้ความสำคัญต่อข้อมูลจากสังคมมากหรือมีความภาคภูมิใจในตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ ก็จะมีพฤติกรรมคล้อยตามสูง แต่หากบุคคลมีความภาคภูมิใจในตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง พฤติกรรมคล้อยตามก็จะลดลง นอกจากนี้ ด้วยนักศึกษาอยู่ในช่วงวัยรุ่น ต้องการความเป็นอิสระ ต้องการเป็นตัวของตัวเอง ดังที่ รจนา เพ็ชรดี (2545 : 15) กล่าวว่า วัยรุ่นต้องการความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเองไม่ต้องอยู่ใต้คำสั่งใคร เพราะ

วัยรุ่นเชื่อว่าลักษณะที่เป็นเครื่องหมายของความเป็นผู้ใหญ่คือความเป็นอิสระจากผู้ที่มีอำนาจเหนือตน ดังนั้น จึงทำให้อิทธิพลของตัวแบบไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

7. ข้อเสนอแนะ

7.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาค้นคว้าไปใช้

7.1.1 จากการศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบแตกต่างกัน โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 ดังนั้น จึงควรรณรงค์ให้นักศึกษาแต่งกายตามระเบียบในทุกชั้นปี โดยอาจจัดกิจกรรมส่งเสริมการแต่งกายตามระเบียบและมีการมอบรางวัลให้กับนักศึกษาที่แต่งกายตามระเบียบจำแนกเป็นรายชั้นปี

7.1.2 จากการศึกษา พบว่า ความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ ดังนั้น จึงควรมีการจัดกิจกรรมเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองให้กับนักศึกษา เช่น กิจกรรมเสริมสร้างเด็กดีมีวินัย กิจกรรมการสร้างวินัยเชิงบวก กิจกรรมกีฬา เป็นต้น เพื่อให้ศึกษามีวินัยในตนเองนำไปสู่การมีพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบมากขึ้น

7.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

7.2.1 ควรศึกษาตัวแปรด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบ เช่น สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษาด้วยกัน เพื่อน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทศนคติเกี่ยวกับการแต่งกายตามกฎ ความรู้เกี่ยวกับการแต่งกายตามกฎ ซึ่งอาจทำให้ได้ข้อมูลที่สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาเพิ่มมากขึ้น

7.2.2 การศึกษาครั้งต่อไปเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยเก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม ซึ่งอาจจะทำให้ได้รับข้อมูลในเชิงลึกไม่มากเท่าที่ควร ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไปอาจทำการศึกษาวิจัยในรูปแบบอื่น เช่น การวิจัยเชิงคุณภาพ การวิจัยเชิงทดลอง

บรรณานุกรม

- กัญญารินทร์ วัฒนเรืองนันท์ (2558). อิทธิพลของ Beauty Influencers ที่มีต่อพฤติกรรมการซื้อเครื่องสำอาง ของผู้บริโภค กลุ่มวัยทำงานตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการการสื่อสาร คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กัลยา ศรีปาน. (2542). ศึกษาคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนบุญเลิศอนุสรณ์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- เกวลิน ทองเจริญ. (2562). ศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงวิทยาลัยเทคโนโลยี อรรถวิทย์พัฒนวิชาการ. งานวิจัย. วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ : กรุงเทพมหานคร.
- จันทร์ฉาย มณีวงษ์. (2559). การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุพรรณบุรี. งานวิจัย. วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี : สุพรรณบุรี.
- ฉันทนา ภาคบงกชและคณะ.(2539). การสำรวจลักษณะทางวินัยที่พึงประสงค์ในสังคมไทย. รายงานการวิจัยฉบับที่ 56. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชัยพร เอกชัย. (2557). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต. โครงการงานพิเศษทางจิตวิทยา. คณะจิตวิทยา. มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- ไชยันต์ ไชยพร. (2556). เครื่องแบบนักเรียนนักศึกษา. วันที่ค้นข้อมูล 22 พฤษภาคม 2564 เข้าถึงได้จาก <https://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/651116>.
- ณัฐวัฒน์ คณารักษ์สมบัติ.(2562). อิทธิพลของสื่อที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. ปีที่ 10 (ฉบับที่ 1).
- ณรงค์ ดวงกระจ่าง. (2545). ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ ผู้ปกครอง และนักเรียน ที่มีต่อระเบียบการแต่งกาย และความประพฤติของนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร. สถาบันราชภัฏจันทรเกษม : กรุงเทพฯ.
- ดวงเดือน พันธมนานา. (2527). “จิตวิทยาการปลูกฝังวินัยแห่งตน” แน่แนว 18 (9).
- ดวงพร ช่วงเปีย. (2557). การศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในภูมิภาค ตะวันตก. วิทยานิพนธ์. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ทัศนียา แสนทิพย์. (2559). การศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนนิคมสร้างตนเอง จังหวัด ระยอง 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยองเขต 1. งานนิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ทิตินา แคมมณี. (2548). ศาสตร์การสอน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีรเมธ เสาร์ทอง (2561). ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่1-3 โรงเรียนสตึก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยบูรพา.

- นวลศิริ เปาโรหิตย์. (2534). *ศิลปะการสร้างวินัยที่ชนะใจลูก*. กรุงเทพมหานคร: การพิมพ์.
- นิยะดา ชุมพะวงค์. (2530). *พฤติกรรมศาสตร์ทางธุรกิจ*. กรุงเทพฯ : บางกอกการพิมพ์.พรพิมล จันท์พลับ. (2538). พัฒนาการวัยรุ่น. พระนครศรีอยุธยา : วัฒนาพร.
- บัณฑิตา ศักดิ์อุดม. (2523). *ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความมีวินัยในตนเองตาม การรับรู้ของนักเรียน*. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บัวลอย มธุรสวรรค์. (2560). *พฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก*. วิทยานิพนธ์ (ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว). มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปีปีซี นิวส์ ไทย. (2562). *ชุดนักเรียนช่วยเรื่องความประพฤติ แต่อาจสะท้อนพฤติกรรม*. วันที่ค้นข้อมูล 22 พฤษภาคม 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.bbc.com/thai/thailand-46811317>.
- ประณต คำฉิม. (2549). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปวีณสุดา บุษยานินทร์ (2556). *สาเหตุที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษา ศูนย์การจัดการศึกษาพิเศษ (จอมทอง)*. (รายงานผลวิจัย) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา.
- ปิยะนุช พรหมประเสริฐ. (2556). *ศึกษาสาเหตุที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์*. วิทยานิพนธ์ (การจัดการทรัพยากรมนุษย์). เพชรบูรณ์ : วิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2542). *การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและ จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พล แสงสว่าง. (2529). *พฤติกรรมศาสตร์เบื้องต้น*.กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช. สูงอายุผ้าตัดต่อกระจก. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย : กรุงเทพฯ.
- พรพิมล เจียมนาคินท์. (2539). *พัฒนาการวัยรุ่น*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ
- พรทิพย์ รินนาศักดิ์. (2555). *สาเหตุและแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ*. (รายงานผลวิจัย) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีกรุงเทพ.
- เพ็ญจันทร์ สุธีพิเชษฐกุล. (2534). *ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการเปิดรับสื่อความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมในการรณรงค์เพื่อการไม่สูบบุหรี่* : ศึกษาเฉพาะกรณีข้าราชการกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต. คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- แพรวพรรณ อุดมศรี. (2553). *ปัจจัยทางการสื่อสารที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการแต่งชุดเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต. สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- ไพบูลย์ เทวรักษ์. (2526). *จิตวิทยาการศึกษาพฤติกรรมภายในและภายนอก*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภัทรา นิคมมานนท์. (2532). *การประเมินผลและการสร้างแบบทดสอบ*. กรุงเทพมหานคร : คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครู จันทเกษม. (อัดสำเนา).
- มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต. (2559). *การแต่งกายชุดนักศึกษา แบบเด็กเกษม ดูดี ถูกใจ ถูกระเบียบ*. Facebook. <https://www.facebook.com/kbu.ac.th>.

- ยุพาภรณ์ เจริญดี. (2557). *การศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา.
- ยุภา เกิดศิริ. (2558). *การพัฒนาแบบวัดความมีวินัยในตนเองสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิจัยและประเมินผล.
- ระวีพร ธรรมสอน. (2548). *ผลของการเสริมแรงพฤติกรรมแบบดีอาร์ไอ ต่อการลดพฤติกรรมแย่งสิ่งของของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา*. สารนิพนธ์หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ. ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนวบัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วชิราภรณ์ พรหมแสนห์. (2551). *อิทธิพลของสื่อต่อการแต่งกายของวัยรุ่น กรณีศึกษา : นักเรียน สถาบันสอนภาษาอังกฤษ Recovery Language School (ลีลม)*. วิทยานิพนธ์ (สาขาวิชาการบริหารการสื่อสาร). มหาวิทยาลัยเกริก.
- วัชรีย์ ฐวธรรม. (2528). *ทักษะการปลูกฝังวินัย*. กรุงเทพมหานคร : ทิพย์อักษร.
- วิรารวรรณ ฤกษ์สุวรรณี. (2560). *Russian Roulette ความรุนแรงและการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมผ่านสื่อ ภาพยนตร์ฮอลลีวูดเรื่อง The Deer Hunter (1978)*. ภาคนิพนธ์นี้การศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชารัสเซียศึกษา. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิไลลักษณ์ ลังกา. (2554). *การศึกษาอิทธิพลทางสังคมและปัจจัยภายในต่อการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศวิตา ธรรมพิทักษ์. (2550). *การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ (นิเทศศาสตร์พัฒนาการ). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศศิพิชญ์ นิลไพรัช. (2553). *การศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายไม่เหมาะสมของวัยรุ่นหญิงตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2550). *ทฤษฎีและเทคนิคการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม*. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สินีนาน สุทธจินดา. (2543). *การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพัฒนศึกษา โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุชา จันทน์เอม. (2520). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ.
- สุพรรณ ศรีสุขโข. (2550). *การพัฒนาตนเองในสังคมที่เปลี่ยนแปลง : ทัศนะของวัยรุ่นหญิงในกรุงเทพมหานคร*. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์/กรุงเทพฯ.
- สุรพงษ์ โสธนะเสถียร. (2533). *แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้ทัศนคติและพฤติกรรม*. วันที่ค้นข้อมูล 10 เมษายน 2552. เข้าถึงได้จาก <http://www.novabizz.com/NovaAce/Attitude.htm>

- สุรางค์ เชื้อฉวีชชากร. (2556). *เอกสารประกอบการสอนวิชา PNS 1101 การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์, พัฒนาการของวัยรุ่น (Adolescent Development), วิทยาลัยพยาบาลและสุขภาพ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*. จาก <http://www.elnurse.ssru.ac.th/>.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2548). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานส่งเสริมวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2537). *การสร้างวินัย : คู่มือแนวทางปฏิบัติ กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติราชบัณฑิตยสถาน 2542*.
- อำนวยการ. (2540). *การเปิดรับข่าวสารการประหยัดประโยชน์จากข่าวสารกับการซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยต่างประเทศในภาวะวิกฤตเศรษฐกิจของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุมาพร ตรังคมบัติ. (2548). *สร้างวินัยให้ลูกคุณ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : ชันต์การพิมพ์.
- เอกวิทย์ ณ ถลาง. (2541). *ความอยู่รอดของสังคมไทยกับการพัฒนาวินัยและส่งเสริมวิถีชีวิต ประชาธิปไตย*. พิมพ์ครั้งที่ 3 . กรุงเทพมหานคร.
- Ausubel, David P. (1956). *Ego Development and the Personality*. 3 rd., New York, Grune and Stration, Inc.
- Bandura, A. (1977). *Social learning theory: A social cognitive theory*. New Jersey: Prentice – Hall.
- Bandura, A. (1986). *Social foundations of thought and action: A social cognitive theory*. New York: Prentice – Hall.
- Rogers, E.M., & Shoemaker, F.F. (1976). *Communication of innovations: A cross – cultural approach*. New York: The Free.
- Sheviakov, G.V and R Fritz. (1955). *Discipline for Today's Children and Youth*. Washington, D.C., National Education.
- Kohlberg, L. (1976). *Moral stage and moralization: The cognitive development and behavior: Theory research and social issues*. New York: Holt, Reinhart and Winston.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

รองศาสตราจารย์ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง

อาจารย์พิเศษคณะจิตวิทยา

รองศาสตราจารย์ประณต คำฉิม

อาจารย์ประจำสาขาวิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจษฎา อังกาบสี

ผู้อำนวยการสำนักบุคลากร มหาวิทยาลัย

เกษมบัณฑิต และรองคณบดีฝ่ายบริหาร

คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

ภาคผนวก ข เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินศึกษาค้นคว้า

จดหมายขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน..... คณะจิตวิทยา
 ที่..... จว.151 (1) /2563 วันที่..... 22 พฤษภาคม 2564
 เรื่อง..... ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เรียน รองศาสตราจารย์ประณต คำฉิม

ด้วย นางสาวซูฮัยลา มาหะมิง รหัสนักศึกษา 61-08014-02121 นักศึกษาคณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ได้ลงทะเบียนเรียนรายวิชา จว.441 โครงการพิเศษทางจิตวิทยา 1 ในปีการศึกษา 2563 รายวิชาดังกล่าวนี้กำหนดให้นักศึกษาได้มีประสบการณ์ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องที่เป็นประเด็นทางจิตวิทยา มีคุณค่า และเป็นประโยชน์ ทั้งต่อตัวนักศึกษา กลุ่มบุคคล และสังคม ทั้งนี้ นางสาวซูฮัยลา มาหะมิง ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษาค้นคว้า เรื่อง ความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพลของตัวแบบ กับพฤติกรรม การแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต โดยมี อาจารย์ณภาพร อยู่ถาวร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการฯ

เพื่อให้เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความถูกต้อง เทียบตรง เหมาะสมกับการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า รายละเอียดปรากฏดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้ หากท่านต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นางสาวซูฮัยลา มาหะมิง ทางโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 065-362-0351

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ณภาพร อยู่ถาวร

(อาจารย์ณภาพร อยู่ถาวร)

อาจารย์ที่ปรึกษา

โครงการพิเศษทางจิตวิทยา

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน คณะจิตวิทยา
 ที่ จว.151.(2)/2563 วันที่ 22 พฤษภาคม 2564
 เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจษฎา อังกาบสี

ด้วย นางสาวชอุทัยลา มาหะมิง รหัสนักศึกษา 61-08014-02121 นักศึกษาคณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ได้ลงทะเบียนเรียนรายวิชา จว.441 โครงการพิเศษทางจิตวิทยา 1 ในปีการศึกษา 2563 รายวิชาดังกล่าวนี้กำหนดให้นักศึกษาได้มีประสบการณ์ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องที่เป็นประเด็นทางจิตวิทยา มีคุณค่า และเป็นประโยชน์ ทั้งต่อตัวนักศึกษา กลุ่มบุคคล และสังคม ทั้งนี้ นางสาวชอุทัยลา มาหะมิง ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษาค้นคว้า เรื่อง ความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพลของตัวแบบ กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต โดยมี อาจารย์นภาพร อยู่ถาวร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการฯ

เพื่อให้เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความถูกต้องเที่ยงตรง เหมาะสมกับการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า รายละเอียดปรากฏดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้ หากท่านต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นางสาวชอุทัยลา มาหะมิง ทางโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 065-362-0351

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

นภาพร อยู่ถาวร
 (อาจารย์นภาพร อยู่ถาวร)
 อาจารย์ที่ปรึกษา
 โครงการพิเศษทางจิตวิทยา

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต KASEM BUNDIT UNIVERSITY

ที่ มกบ. 0215/จว.151 (363)

21 พฤษภาคม 2564

เรื่อง ขอเชิญบุคลากรในสังกัดของท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
เรียน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ด้วย นางสาวชอุทัย มาหะมิง รหัสนักศึกษา 61-08014-02121 นักศึกษาคณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ได้ลงทะเบียนเรียนรายวิชา จว.441 โครงการพิเศษทางจิตวิทยา 1 ในปีการศึกษา 2563 รายวิชาดังกล่าวนี้กำหนดให้นักศึกษาได้มีประสบการณ์ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องที่เป็นประเด็นทางจิตวิทยา โดย นางสาวชอุทัย มาหะมิง ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษาค้นคว้า เรื่อง ความมีวินัยในตนเอง และ อิทธิพลของตัวแบบ กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต โดยมี อาจารย์ณภาพร อยู่ถาวร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการฯ

เพื่อให้เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความถูกต้องเที่ยงตรง เหมาะสมกับการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง บุคลากรในสังกัดของท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า รายละเอียดปรากฏดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้ หากท่านต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นางสาวชอุทัย มาหะมิง ทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ หมายเลข 065-362-0351

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบพระคุณอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรศุกกุล)
รองอธิการบดีฝ่ายกิจการพิเศษ
ในฐานะคณบดีคณะจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา "พัฒนาคน พัฒนาคณะด้วยศาสตร์และจรรยาบรรณวิชาชีพเพื่อสร้างสรรค์สังคมในอุดมคติอย่างยั่งยืน"
สถานที่ตั้ง : อาคารเกษมสรวงศ์ ชั้น 2 หมายเลขโทรศัพท์ 02-302-2777 ต่อ 1328
E-mail : psychology@kbu.ac.th

วิทยาเขตคันนายาว : 1761 ถนนคันนายาว เขตคันนายาว กรุงเทพฯ 10250 โทรศัพท์ 0-2320-2777 โทรสาร 0-2321-4444
PATANAKARN CAMPUS : 1761 PATANAKARN ROAD, SUAN LUANG, BANGKOK 10250 TEL. 0-2320-2777 FAX 0-2321-4444

วิทยาเขตรังสิต : 77 ถนนรังสิต-นครนายก ถนนรังสิต กรุงเทพฯ 10510 โทรศัพท์ 0-2904-2222 โทรสาร 0-2904-2200
ROMKLAO CAMPUS : 77 ROMKLAO ROAD, MINBURI, BANGKOK 10510 TEL. 0-2904-2222 FAX 0-2904-2200

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
KASEM BUNDIR UNIVERSITY

ที่ มกบ. 0215/จว.152 (363)

21 พฤษภาคม 2564

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.มนทิรา จารุเพ็ง

ด้วย นางสาวชอุทัยลา มาหะมิง รหัสนักศึกษา 61-08014-02121 นักศึกษาคณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ได้ลงทะเบียนเรียนรายวิชา จว.441 วิชาเฉพาะทางจิตวิทยา 1 ในปีการศึกษา 2563 รายวิชาดังกล่าวนี้กำหนดให้นักศึกษามีประสบการณ์ในการศึกษาค้นคว้า เรื่องที่เป็นประเด็นทางจิตวิทยา โดย นางสาวชอุทัยลา มาหะมิง ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษาค้นคว้า เรื่อง ความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพลของตัวแบบ กับพฤติกรรมที่แสดงตามระเบียบของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต โดยมี อาจารย์ณภาพร อยู่ถาวร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการฯ

เพื่อให้เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความถูกต้องเที่ยงตรง เหมาะสมกับการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า รายละเอียดปรากฏดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้ หากท่านต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นางสาวชอุทัยลา มาหะมิง ทางโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 065-362-0351

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบพระคุณอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรศุภกุล)
รองอธิการบดีฝ่ายกิจการพิเศษ
ในฐานะคณบดีคณะจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา "พัฒนาคน พัฒนาคณะด้วยศาสตร์และจรรยาบรรณวิชาชีพเพื่อสร้างสรรค์สังคมในอุดมคติอย่างยั่งยืน"
สถานที่ตั้ง : อาคารเกษมสวรรค์ ชั้น 2 หมายเลขโทรศัพท์ 02-302-2777 ต่อ 1328
E-mail : psychology.kasem@gmail.com

วิทยาเขตพัฒนาการ : 1761 ถนนพัฒนาการ เขตสวนหลวง กรุงเทพฯ 10250 โทรศัพท์ 0-2320-2777 โทรสาร 0-2321-4444
PATANAKARN CAMPUS : 1761 PATANAKARN ROAD, SUAN LUANG, BANGKOK 10250 TEL. 0-2320-2777 FAX 0-2321-4444

วิทยาเขตร่มเกล้า : 77 ถนนร่มเกล้า เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510 โทรศัพท์ 0-2904-2222 โทรสาร 0-2904-2200
ROMKLAO CAMPUS : 77 ROMKLAO ROAD, MINBURI, BANGKOK 10510 TEL. 0-2904-2222 FAX 0-2904-2200

ภาคผนวก ค

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือใช้ในการศึกษา

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เรื่อง ความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพล
ของตัวแบบ กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ตารางที่ 1
การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม	ICO	การพิจารณา	การนำไปใช้
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
1	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
2	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
3	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
4	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
5	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
6	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
7	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
8	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
9	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
10	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
11	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
12	+1	+1	0	2	0.66	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
13	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
14	+1	+1	0	2	0.66	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
15	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
16	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
17	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
18	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
19	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
20	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
21	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
22	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
23	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้

หมายเหตุ ข้อที่ผ่านเกณฑ์ คือ มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2558 : 59-60)

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เรื่อง ความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพล
 ของตัวแบบ กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ตารางที่ 2
 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม	ICO	การพิจารณา	การนำไปใช้
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
1	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
2	+1	+1	-1	1	0.33	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
3	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
4	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
5	+1	+1	0	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
6	+1	+1	0	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
7	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
8	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
9	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
10	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
11	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
12	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
13	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
14	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
15	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
16	+1	+1	-1	1	0.33	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
17	+1	+1	-1	1	0.33	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
18	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
19	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
20	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
21	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
22	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
23	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้

หมายเหตุ ข้อที่ผ่านเกณฑ์ คือ มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2558 : 59-60)

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เรื่อง ความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพล
 ของตัวแบบ กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ตารางที่ 2
 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง (ต่อ)

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม	ICO	การพิจารณา	การนำไปใช้
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
24	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
25	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
26	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
27	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
28	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
29	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
30	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
31	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
32	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
33	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
34	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
35	+1	+1	+1	2	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
36	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
37	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
38	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
39	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้

หมายเหตุ ข้อที่ผ่านเกณฑ์ คือ มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2558 : 59-60)

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เรื่อง ความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพล
ของตัวแบบ กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ตารางที่ 2
การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง (ต่อ)

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม	ICO	การพิจารณา	การนำไปใช้
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
40	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
41	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
42	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
43	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
44	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
45	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
46	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
47	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
48	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
49	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
50	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
51	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
52	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
53	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
54	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้

หมายเหตุ ข้อที่ผ่านเกณฑ์ คือ มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2558 : 59-60)

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เรื่อง ความมีวินัยในตนเอง และอิทธิพล
ของตัวแบบ กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ตารางที่ 2
การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง (ต่อ)

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม	ICO	การพิจารณา	การนำไปใช้
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
55	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
56	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
57	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
58	+1	+1	+1	3	1	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้

หมายเหตุ ข้อที่ผ่านเกณฑ์ คือ มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2558 : 59-60)

ภาคผนวก ง

ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ตาราง 1 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบสอบถามพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

ข้อ	คำถาม	ค่า r	การพิจารณา	การนำไปใช้
1	นักศึกษาแต่งชุดนักศึกษาตามระเบียบในการเข้าชั้นเรียน	-.256	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
2	นักศึกษาแต่งชุดลำลองเข้าชั้นเรียน	.675	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
3	นักศึกษาสวมชุดปฏิบัติการ หรือเสื้อซ้อปเข้าเรียน ในวันที่ไม่มีวิชาเรียนในห้องปฏิบัติการ	.183	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
4	นักศึกษาสวมเสื้อโดยปล่อยชายเสื้ออยู่นอกกางเกง หรือกระโปรง	.650	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
5	นักศึกษาสวมกางเกงหรือกระโปรงยีนส์มาเข้าเรียน ในชั้นเรียน	.649	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
6	นักศึกษาสวมชุดกีฬาเข้าชั้นเรียนโดยที่ในวันนั้นไม่มีเรียน วิชาพลศึกษาหรือวิชาที่เกี่ยวข้องกับกีฬา	.292	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
7	นักศึกษาสวมรองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน	.667	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
8	นักศึกษาคาดเข็มขัดหนังสือดำที่หัวเข็มขัดมิตรา เครื่องหมายมหาวิทยาลัย	.175	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
9	นักศึกษาทำสีผมตามแฟชั่น	.445	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
10	นักศึกษาสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแบบสุภาพไม่มีลวดลาย เข้าชั้นเรียน	-.052	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
11	นักศึกษาชายผูกเนคไทของมหาวิทยาลัย และนักศึกษาหญิงกลัดเข็มตรามหาวิทยาลัย บนอกด้านขวา	.034	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
12	นักศึกษาชักชวนเพื่อนให้แต่งกายชุดนักศึกษาตาม กฎระเบียบของมหาวิทยาลัยในวันที่มีพิธีการ	.059	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
13	นักศึกษาแต่งกายชุดนักศึกษาตามกฎระเบียบของ มหาวิทยาลัยในวันที่มีพิธีการโอกาสต่าง ๆ	.521	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
14	นักศึกษาให้ความสำคัญกับการแต่งกาย ในวันที่มีงานพิธีการ	.394	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
15	นักศึกษาจัดแต่งทรงผมเรียบร้อยในวันที่มีงานพิธีการ	.376	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
16	นักศึกษาสวมรองเท้าหนังสีดำหุ้มส้นหรือรองเท้าส้นสูงสี ดำในวันที่มีงานพิธีการ	.253	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
17	นักศึกษาแต่งกายตามระเบียบมหาวิทยาลัยในวันที่มีการ สอบ	.230	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง

ตารางที่ 1 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบสอบถามพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา (ต่อ)

ข้อ	คำถาม	ค่า r	การพิจารณา	การนำไปใช้
18	ในวันที่มีการสอบปลายภาคเรียน นักศึกษาสวมชุดปฏิบัติการณ์หรือเสื้อซิปเข้ามาในห้องสอบ	.400	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
19	นักศึกษาทำผมทรงสุภาพเพื่อเข้าห้องสอบ	-.074	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
20	นักศึกษาไม่เคยปฏิบัติตนผิดระเบียบด้านการแต่งกายในการเข้าห้องสอบ	.055	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
21	นักศึกษาแต่งชุดลำลอง ในการเข้าห้องสมุด และ หรือ ติดต่อหน่วยงานต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัย	.793	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
22	นักศึกษาสวมกระโปรง หรือกางเกงยีนส์ ในการติดต่อหน่วยงานต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัย	.718	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
23	นักศึกษาแต่งกายตามสะดวกในการเข้าพบอาจารย์	-.029	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง

หมายเหตุ ข้อที่ผ่านเกณฑ์ คือ มีค่า r ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป

ตาราง 2 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง

ข้อ	คำถาม	ค่า r	การพิจารณา	การนำไปใช้
1	นักศึกษาพยายามทำงานที่อาจารย์มอบหมายให้สำเร็จ ทันเวลาที่กำหนด	.465	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
2	นักศึกษาทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความละเอียด รอบคอบ	.370	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
3	นักศึกษาทำงานเพียงแคให้ได้ส่งงานตรงเวลา หรือไม่ก็ ทำงานแบบขอผ่าน ๆ ไป	.075	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
4	เมื่อนักศึกษาถูกตำหนิจากการแต่งกายผิดระเบียบ นักศึกษา จะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น	.396	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
5	เมื่อนักศึกษาทำงานบางอย่างไม่สำเร็จนักศึกษายอมรับ ความผิดพลาดของตนเองโดยไม่โทษว่าเป็นความผิด ของผู้อื่น	.183	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
6	หากอาจารย์มีข้อเสนอแนะให้นักศึกษาปรับปรุงแก้ไขงาน นักศึกษาจะทำตามเพื่อให้งานมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น	.109	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
7	หากผลการเรียนของนักศึกษาไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้ นักศึกษาจะยอมรับ และพร้อมที่จะปรับปรุงเพื่อให้ผลการ เรียนดีขึ้นในภาคการศึกษาต่อไป	.396	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
8	นักศึกษาตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของ งานที่ได้รับมอบหมาย ก่อนนำส่งอาจารย์ทุกครั้ง	.273	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
9	หากงานที่ส่งอาจารย์มีส่วนที่ต้องแก้ไขปรับปรุง นักศึกษา จะรีบแก้ไขและส่งอาจารย์ใหม่	.259	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
10	หากอาจารย์มีข้อสงสัยในการกระทำบางอย่างของนักศึกษา นักศึกษากล้าที่จะชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยเหตุผลจนเป็นที่ ประจักษ์ชัด	.388	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
11	นักศึกษาเชื่อมั่นว่าตนเองจะสามารถประสบความสำเร็จ ในการเรียนได้ตามที่มุ่งหวังไว้	.603	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
12	นักศึกษามั่นใจว่าตนเองสามารถทำตามแผนที่กำหนดได้ สำเร็จ	.400	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
13	นักศึกษากล้าตัดสินใจทำสิ่งต่าง ๆ อย่างไม่มีรีรอ	.484	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
14	นักศึกษามุ่งมั่นในการเรียนโดยตั้งเป้าหมายให้ได้ผลการ เรียนในระดับสูง	.303	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง

ตาราง 2 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง (ต่อ)

ข้อ	คำถาม	ค่า r	การพิจารณา	การนำไปใช้
15	เมื่อมีการทำงานกลุ่ม นักศึกษาจะทักท้วงในกรณีที่สมาชิกกลุ่มทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง	.404	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
16	นักศึกษากล้าเสนอความคิดเห็นในที่ประชุมด้วยความมั่นใจ	.449	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
17	ในการประชุม นักศึกษามักแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ในการทำงาน	.517	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
18	นักศึกษาสามารถประสานงานกับผู้อื่นได้ดีเป็นผลให้งานต่าง ๆ สำเร็จตามวัตถุประสงค์	.701	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
19	นักศึกษาชักชวนเพื่อนให้ศึกษาหาความรู้จากแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่เรียน	.578	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
20	เมื่อพบข่าวสารที่เป็นประโยชน์ด้านการเรียนนักศึกษาจะนำมาบอกเพื่อน ๆ	.417	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
21	นักศึกษาเลือกที่จะทำงานที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวมก่อนงานส่วนตัว	.266	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
22	นักศึกษาพร้อมที่จะให้อภัยเพื่อน เมื่อเพื่อนทำงานกลุ่มผิดพลาดโดยไม่ได้ตั้งใจ	.188	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
23	นักศึกษาระมัดระวังคำพูด เพื่อไม่ให้กระทบต่อความรู้สึกของผู้อื่น	.370	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
24	นักศึกษายินดีให้เพื่อนยืมอุปกรณ์การเรียนเมื่อเพื่อนลืมนำมา	.400	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
25	นักศึกษามีความสามารถในการโน้มน้าวจิตใจเพื่อนให้ร่วมมือกันทำงานได้	.579	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
26	นักศึกษาสามารถทำให้เพื่อน ๆ เกิดความเชื่อมั่นในการทำงานได้	.542	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
27	นักศึกษาสามารถจูงใจให้ผู้อื่นปฏิบัติตามแผนที่วางไว้จนเป็นผลสำเร็จ	.495	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
28	นักศึกษาทำงานที่อาจารย์มอบหมายด้วยตนเอง	.422	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
29	นักศึกษาพูดและปฏิบัติตามคำพูดเสมอ	.422	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
30	นักศึกษามีความจริงใจต่อผู้อื่นทั้งวาจาและจิตใจ	.665	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง

ตาราง 2 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง (ต่อ)

ข้อ	คำถาม	ค่า r	การพิจารณา	การนำไปใช้
31	เมื่อนักศึกษาได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่แจกสิ่งของให้เพื่อน ๆ นักศึกษาจะแจกของให้เพื่อนจนครบตามจำนวน แม้ไม่มีอาจารย์มาตรวจสอบ	.630	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
32	เมื่อนักศึกษาเก็บทรัพย์สินใด ๆ ได้ นักศึกษาจะส่งมอบให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือมหาวิทยาลัยเพื่อติดตามนำคืนเจ้าของโดยทันที	.325	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง
33	นักศึกษารู้สึกผิด หากหยิบของของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต	.478	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
34	เมื่อนักศึกษาทำของของเพื่อนหรือของส่วนรวมเสียหาย นักศึกษาจะรับผิดชอบ	.522	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
35	เมื่อเพื่อนทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนักศึกษาคงเตือนด้วยจิตใจที่หวังดีอย่างแท้จริง	.385	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
36	นักศึกษาไม่เหม่อลอย ในระหว่างที่อาจารย์สอน	.525	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
37	นักศึกษาเป็นผู้เรียนที่มีความตั้งใจเรียน	.695	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
38	นักศึกษาจะไม่ไปเที่ยวเล่น หากนักศึกษายังทำงานที่อาจารย์มอบหมายไม่สำเร็จ	.573	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้
39	นักศึกษารู้สึกไม่สบายใจ หากต้องขาดเรียนหรือไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อน	.515	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
40	นักศึกษาเข้าเรียนตรงเวลา	.708	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
41	เมื่อมีการนัดหมาย นักศึกษาจะถึงที่หมายก่อนเวลา	.446	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
42	นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จ	.426	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
43	เมื่อนักศึกษาได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่แจกสิ่งของให้เพื่อน ๆ นักศึกษาจะแจกของให้เพื่อนจนครบตามจำนวน แม้ไม่มีอาจารย์มาตรวจสอบ	.423	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
44	นักศึกษาไม่รู้สึกรู้สึท้อแท้ เมื่องานยังไม่สำเร็จตามเป้าหมาย	.390	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง

ตาราง 2 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง (ต่อ)

ข้อ	คำถาม	ค่า r	การพิจารณา	การนำไปใช้
45	เมื่อมีปัญหาและอุปสรรค นักศึกษาคิดว่าเป็นโอกาสในการพิสูจน์ความสามารถของตนเอง	.594	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
46	เมื่อมีผู้แสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้ง นักศึกษาจะรับฟังจนจบก่อนที่จะอธิบายด้วยเหตุและผล	.488	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
47	นักศึกษาไม่ใช้อารมณ์ในการตัดสินใจกระทำของผู้อื่น	.633	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
48	นักศึกษาไม่ใช่ผู้ที่มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย	.420	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
49	นักศึกษายินดีรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น แม้ว่าความคิดเห็นนั้นจะไม่ตรงกับนักศึกษา	.393	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
50	นักศึกษาเป็นผู้เรียนที่มีความตั้งใจเรียน	.758	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
51	นักศึกษาไม่รู้สึกรอคหรือไม่พอใจ เมื่อความคิดเห็นของนักศึกษาไม่ได้รับการยอมรับจากที่ประชุม	.411	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
52	เมื่อวิธีการที่นักศึกษาเลือกทำไม่ถูกต้อง นักศึกษาสามารถเริ่มต้นใหม่ได้อีกครั้ง	.558	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
53	นักศึกษาไม่ท้อถอยหรือยอมแพ้ เมื่อมีปัญหาและอุปสรรคในการเรียน	.628	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
54	การทำงานอย่างหนักเอา เบาสู้จะทำให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในชีวิต	.499	ผ่านเกณฑ์	ใช้เก็บข้อมูลจริง
55	นักศึกษาไม่เสียใจเมื่อทำงานผิดพลาด	.383	ไม่ผ่านเกณฑ์	ตัดทิ้ง

หมายเหตุ ข้อที่ผ่านเกณฑ์ คือ มีค่า r ตั้งแต่ .39 ขึ้นไป

ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ตาราง 3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแต่ละฉบับ

แบบสอบถาม	ค่าความเชื่อมั่น
พฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา	.875
ความมีวินัยในตนเอง	.939

ภาคผนวก จ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

- แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล
- แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง
- แบบสอบถามพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา
- แบบสอบถามอิทธิพลของตัวแบบ

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ทำแบบทดสอบถามในการศึกษาเรื่อง ความมีวินัยในตนเองและอิทธิพลของตัวแบบ
กับพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

เรียน นักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถาม

ด้วยดิฉัน นางสาวชอุทัยลา มาหะมิง นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต กำลังศึกษาเรื่อง ความมีวินัยในตนเองและอิทธิพลของตัวแบบกับพฤติกรรมการแต่งกาย
ตามระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ผลของการศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนานักศึกษาให้มี
ความสามารถในการเรียนรู้และใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยได้อย่างราบรื่นและมีความสุข

ในการนี้ ผู้ศึกษาจึงขอความอนุเคราะห์ทำแบบทดสอบฉบับนี้ตามความเป็นจริง ด้วยไม่มีคำตอบใด
ถูกหรือผิด ทุกคำตอบของนักศึกษาจะเก็บรวบรวมไว้เป็นความลับ โดยผู้ศึกษาจะทำการวิเคราะห์ผลการศึกษา
ในภาพรวมเพื่อจัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์และใช้เฉพาะในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เท่านั้น

ผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากนักศึกษาเป็นอย่างดี และขอขอบคุณความร่วมมือ
ของนักศึกษามา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

นางสาวชอุทัยลา มาหะมิง

นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้ ประกอบด้วย 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1	แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	3 ข้อ
ตอนที่ 2	แบบสอบถามพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา	จำนวน	23 ข้อ
ตอนที่ 3	แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง	จำนวน	55 ข้อ
ตอนที่ 4	แบบสอบถามอิทธิพลของตัวแบบ	จำนวน	16 ข้อ

รายละเอียดการยินยอมเข้าร่วมการศึกษาค้นคว้า

**เรื่อง ความมีวินัยในตนเองและอิทธิพลของตัวแบบกับพฤติกรรมการแต่งกายตาม
ระเบียบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต**

ข้าพเจ้านักศึกษา ชั้นปีที่ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ได้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินการศึกษาโครงการพิเศษทางจิตวิทยาฉบับนี้ และข้าพเจ้ายินยอมตอบแบบสอบถามฉบับนี้
โดยสมัครใจ

ลงชื่อ

ลายเซ็น หรือ รหัสนักศึกษา ของผู้ยินยอมเข้าร่วมโครงการฯ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงและเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริงของนักศึกษามากที่สุด

1. เพศ

ชาย หญิง

2. ชั้นปี

ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 ตั้งแต่ชั้นปีที่ 4 ขึ้นไป

3. รายได้ของครอบครัว (บาท)

.....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างด้านขวามือช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว ที่ตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษามากที่สุด และตอบให้ครบทุกข้อ โดยพิจารณาดังนี้

เป็นประจำ หมายถึง ข้อความตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษาเป็นประจำ
 บ่อยครั้ง หมายถึง ข้อความตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษบ่อยครั้ง
 บางครั้ง หมายถึง ข้อความตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษาบางครั้ง
 น้อยครั้ง หมายถึง ข้อความตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษาน้อยครั้ง
 ไม่เคย หมายถึง ข้อความไม่ตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษา

ข้อที่	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	น้อยครั้ง	ไม่เคย
1	นักศึกษาแต่งชุดลำลองเข้าชั้นเรียน					
2	นักศึกษาสวมเสื้อโดยปล่อยชายเสื้ออยู่นอกกางเกงหรือกระโปรง					
3	นักศึกษาสวมกางเกงหรือกระโปรงยีนส์มาเข้าเรียนในชั้นเรียน					
4	นักศึกษาสวมชุดกีฬาเข้าชั้นเรียนโดยที่ในวันนั้นไม่มีเรียนวิชาพลศึกษาหรือวิชาที่เกี่ยวข้องกับกีฬา					
5	นักศึกษาสวมรองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน					
6	นักศึกษาทำสีผมตามแฟชั่น					
7	นักศึกษาแต่งกายชุดนักศึกษาตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยในวันที่มีพิธีการโอกาสต่าง ๆ					

แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษา (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	น้อยครั้ง	ไม่เคย
8	นักศึกษาให้ความสำคัญกับการแต่งกายในวันที่มีงานพิธีการ					
9	นักศึกษาจัดแต่งทรงผมเรียบร้อยในวันที่มีงานพิธีการ					
10	นักศึกษาแต่งกายตามระเบียบมหาวิทยาลัยในวันที่มีการสอบ					
11	ในวันที่มีการสอบปลายภาคเรียน นักศึกษาสวมชุดปฏิบัติการหรือเสื้อชื่อปเข้ามาในห้องสอบ					
12	นักศึกษาแต่งชุดลำลอง ในการเข้าห้องสมุด และติดต่อหน่วยงานต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัย					
13	นักศึกษาสวมกระโปรง หรือกางเกงยีนส์ ในการติดต่อหน่วยงานต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัย					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างด้านขวามือช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว ที่ตรงกับความเป็นจริง
ของนักศึกษามากที่สุด และตอบให้ครบทุกข้อ โดยพิจารณาดังนี้

- จริงที่สุด หมายถึง ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด
 จริง หมายถึง ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามาก
 จริงบ้าง หมายถึง ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาบ้างบางครั้ง
 จริงน้อย หมายถึง ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาบ้างเล็กน้อย
 ไม่จริงเลย หมายถึง ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษา

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	ไม่จริง เลย
1	นักศึกษาพยายามทำงานที่อาจารย์มอบหมายให้สำเร็จ ทันเวลาที่กำหนด					
2	หากผลการเรียนของนักศึกษาไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้ นักศึกษาจะยอมรับ และพร้อมที่จะปรับปรุงเพื่อให้ผลการ เรียนดีขึ้นในภาคการศึกษาต่อไป					
3	นักศึกษาเชื่อมั่นว่าตนเองจะสามารถประสบความสำเร็จ ในการเรียนได้ตามที่มุ่งหวังไว้					
4	นักศึกษามั่นใจว่าตนเองสามารถทำตามแผนที่กำหนดได้ สำเร็จ					
5	นักศึกษากล้าตัดสินใจทำสิ่งต่าง ๆ อย่างไม่รีรอ					
6	เมื่อมีการทำงานกลุ่ม นักศึกษาจะชักชวนในกรณีที่สมาชิก กลุ่มทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง					
7	นักศึกษากล้าเสนอความคิดเห็นในที่ประชุมด้วยความมั่นใจ					
8	ในการประชุม นักศึกษามักแสดงความคิดเห็นที่เป็น ประโยชน์ในการทำงาน					
9	นักศึกษาสามารถประสานงานกับผู้อื่นได้ดีเป็นผลให้งาน ต่าง ๆ สำเร็จตามวัตถุประสงค์					
10	นักศึกษาชักชวนเพื่อนให้ศึกษาหาความรู้จากแหล่งข้อมูล ที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่เรียน					
11	เมื่อพบข่าวสารที่เป็นประโยชน์ด้านการเรียนนักศึกษาจะ นำมาบอกเพื่อน ๆ					
12	นักศึกษายินดีให้เพื่อนยืมอุปกรณ์การเรียน เมื่อเพื่อนลืมนำมา					

แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	ไม่จริง เลย
13	นักศึกษามีความสามารถในการโน้มน้าวจิตใจเพื่อนให้ ร่วมมือกันทำงานได้					
14	นักศึกษาสามารถทำให้เพื่อน ๆ เกิดความเชื่อมั่น ในการทำงานได้					
15	นักศึกษาสามารถจูงใจให้ผู้อื่นปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ จนเป็นผลสำเร็จ					
16	นักศึกษาทำงานที่อาจารย์มอบหมายด้วยตนเอง					
17	นักศึกษาพูดและปฏิบัติตามคำพูดเสมอ					
18	นักศึกษามีความจริงใจต่อผู้อื่นทั้งวาจาและจิตใจ					
19	นักศึกษาคิดและสื่อสารเป็นคำพูดหรือการทำทางตรง กับที่คิด เช่น ไม่ชอบการกระทำของเพื่อน ก็บอกว่า ตนเองกำลังรู้สึกไม่พอใจ หรือไม่สบายใจในการกระทำ ของเพื่อน					
20	เมื่อนักศึกษาเก็บทรัพย์สินใด ๆ ได้ นักศึกษาจะส่งมอบ ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือมหาวิทยาลัยเพื่อติดตามนำคืน เจ้าของโดยทันที					
21	นักศึกษารู้สึกผิด หากหยิบของของผู้อื่นโดยไม่ได้รับ อนุญาต					
22	เมื่อนักศึกษาทำของของเพื่อนหรือของส่วนรวมเสียหาย นักศึกษารับผิดชอบ					
23	เมื่อเพื่อนทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนักศึกษจะตักเตือน ด้วยจิตใจที่หวังดีอย่างแท้จริง					
24	นักศึกษาไม่เหม่อลอย ในระหว่างที่อาจารย์สอน					
25	นักศึกษาเป็นผู้เรียนที่มีความตั้งใจเรียน					
26	นักศึกษาจะไม่ไปเที่ยวเล่น หากนักศึกษายังทำงานที่ อาจารย์มอบหมายไม่สำเร็จ					
27	นักศึกษารู้สึกไม่สบายใจ หากต้องขาดเรียนหรือไม่ได้ เข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อน					
28	นักศึกษาเข้าเรียนตรงเวลา					

แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	ไม่จริง เลย
29	เมื่อมีการนัดหมาย นักศึกษาจะถึงที่หมายก่อนเวลา					
30	นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จ					
31	เมื่อมีปัญหาและอุปสรรค นักศึกษาคิดว่าเป็นโอกาสในการพิสูจน์ความสามารถของตนเอง					
32	เมื่อมีผู้แสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้ง นักศึกษาจะรับฟังจนจบก่อนที่จะอธิบายด้วยเหตุและผล					
33	นักศึกษาไม่ใช่อาชญากรในการตัดสินการกระทำของผู้อื่น					
34	นักศึกษาไม่ใช่ผู้ที่มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย					
35	นักศึกษายินดีรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น แม้ว่าความคิดเห็นนั้นจะไม่ตรงกับนักศึกษา					
36	นักศึกษาเป็นผู้เรียนที่มีความตั้งใจเรียน					
37	นักศึกษาไม่รู้สึกรอคหรือไม่พอใจ เมื่อความคิดเห็นของนักศึกษาไม่ได้รับการยอมรับจากที่ประชุม					
38	เมื่อวิธีการที่นักศึกษาเลือกทำไม่ถูกต้อง นักศึกษาสามารถเริ่มต้นใหม่ได้อีกครั้ง					
39	นักศึกษาไม่ท้อถอยหรือยอมแพ้ เมื่อมีปัญหาและอุปสรรคในการเรียน					
40	การทำงานอย่างหนักเอาเบาสู้ จะทำให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในชีวิต					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามอิทธิพลของตัวแบบ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างด้านขวามือช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว ที่ตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษามากที่สุด และตอบให้ครบทุกข้อ โดยพิจารณาดังนี้

- เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของนักศึกษามากที่สุด
- เห็นด้วย หมายถึง ข้อความตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของนักศึกษา
- ไม่แน่ใจ หมายถึง ข้อความตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของนักศึกษาไม่ตรงบ้าง
- ไม่เห็นด้วย หมายถึง ข้อความตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของนักศึกษาบ้างไม่ตรงบ้าง
- ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความไม่ตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของนักศึกษาเลย

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อนกลุ่มเดียวกัน					
2	นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อนคณะเดียวกัน					
3	นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อนต่างคณะ					
4	นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อนต่างมหาวิทยาลัย					
5	นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อโทรทัศน์ วิทยุ					
6	นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อสิ่งพิมพ์ นิตยสาร ป้ายโฆษณา					
7	นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อ Social Network					
8	นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อ Internet					
9	การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อดัง สร้างแรงจูงใจในการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา					
10	การแต่งกายของนักร้องต่างชาติสร้างแรงจูงใจในการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา					

แบบสอบถามอิทธิพลของตัวแบบ (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
11	การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อดัง สร้างความมั่นใจในการแต่งกายของวัยรุ่นใน ปัจจุบัน และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา					
12	การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อดัง ทำให้ ดึงดูดความสนใจ ต่อเพื่อนต่างเพศได้ และส่งผล ต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา					
13	การแต่งกายตามแฟชั่นทำให้ดูทันสมัย สร้างแรงจูงใจ และต้องการยึดเป็นแบบอย่างใน การแต่งกายชุดนักศึกษา					
14	กระแสของแฟชั่นทำให้เกิดการแข่งขันทาง การแต่งกายนักศึกษา จึงต้องปรับเปลี่ยนการแต่ง กายให้ทันต่อกระแส โดยรวมไปถึงการแต่งกาย ชุดนักศึกษาด้วย					
15	แฟชั่นต่างประเทศ ดูแปลกตาไม่เหมือนใคร มีเอกลักษณ์ สร้างแรงจูงใจและต้องการยึดเป็น แบบอย่างในการแต่งกายชุดนักศึกษา					
16	เสื้อผ้าแฟชั่นในปัจจุบันเน้นสร้ระร่างกาย ทำให้ดูโดดเด่น จึงยึดเป็นแบบอย่างใน การแต่งกายชุดนักศึกษา					

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ - สกุล

นางสาวชอุทัยลา มาหะมิง

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2556 - 2564

ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัย
เกษมบัณฑิต กรุงเทพมหานคร

พ.ศ. 2555 - 2561

มัธยมศึกษาต้น-ตอนปลาย หลักสูตรวิทยาศาสตร์- คณิตศาสตร์
โรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา